

Botos László olvasókönyve

Fiatalok és felnőttek részére

II. rész: A felnőttek részére

Botos László olvasókönyve

Fiatalok és felnőttek részére

II. rész: A felnőttek részére

Szerkesztette

BOTOS LÁSZLÓ

Magyarságtudományi Intézet
Groton, NY • 2014

© Botos László, 2014
© Magyarságtudományi Intézet, 2014
A borítón Vágó Pál *Magyar lovas* című rajza látható.

Korrekter: Kincsesné Salca Mária

BOTOS LÁSZLÓ

Sikeres honvédelem

Korunkban az elfogadott szabad véleményközlés minden további nélkül engedélyezi, hogy népek szabadon közölhessék óhajukat, törekvéseiket, még akkor is, ha azok megsértik a szomszédi jó viszonyt. Ez nyilvánvaló a román¹, szerb, szlovák megnyilvánulásokból. Szabadon hirdethető és tanítható a „Nagy Románia” a Dnyesztertől a Tiszáig, ami félreérthetetlenül kifejezi a román állam és nép jövőbeli céljait. Ugyanígy a szlovákok a „Nagy Morva birodalom visszaállításáról” beszélnek – ami soha sem létezett. A Habsburgok ezer és ezer alkalmat használtak fel hazánk elcsatolására, a magyarság beolvasztására. Simon Peresz, egykori izraeli miniszterelnök nyíltan kijelentette, hogy Izrael felvásárolja Manhattant, New-York egyik városrészét, Lengyelországot és Magyarországot. Mindezt a nyugati világ elnézte, és még most is elnézi.

Történelmünk folyamán mi soha nem háborúztunk földünk növeléséért, mindig csak az ősi földet védtük, a ránk törő, foglalni akarók ellen. Ha a megnevezetteknek lehet szabadon hirdetni sovinszta nacionalizmusukat, akkor nekünk is kell, hogy szabad legyen hirdetni, ismertetni, miként erősödhetünk meg. A kommunizmus tanát átmentették szocializmus színeibe, és még mindig hirdethető, tanítható és követhető, minden megbotrányozás nélkül, pedig ők százmilliókat öltek meg, – lásd a Fekete Könyv² ismertetését. Mi magyarok, – de még Atilla, „az Isten ostora” sem irtott ki, semmisített meg népeket, mint azt a római hadjáratok vezérei tették, mindössze adófizetővé tette Rómát és Bizáncot. Lásd: a punokat, és a szemita népeket, amelyek az Ószövetségben dicsekednek számos városállam, királyságok népének teljes kipusztításával. Kérdezem, akkor miért ez a borzasztó nagy, nemzetközi magyarellenesség? Nézzük meg, elemezzük,

¹ Én itt a román (Rumánia) nevet használom, bár az oláhok vlahoknak (magyarul oláhoknak) nevezték magukat, de emancipációs és történelem-hamisítási törekvéseik eredményeként a berlini konferencián már új nevet kaptak, mert a „vlah” nem népnév, hanem foglalkozást: „pásztor” jelentő szó. Ezért a berlini konferencián, 1878-ban, gróf Andrássy Gyula, az Osztrák-Magyar Monarchia külügyminisztere javaslatára a „román” nevet kapták, „u”-val, noha szeretik magukat „román”-nak, a rómaiak leszármazottainak elhíttetni. B.L.

² Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, Andrzej Paczkowski: A Kommunizmus Fekete Könyve, Magyar Könyv Alapítvány.

mennyiben sértené szomszédaink önbizalmát, ha népünk a saját érdekében elkezdene a fennmaradáshoz szükséges, nemzetépítő munkáját?

Ezért merem javasolni olvasásra azokat a tényeket, amelyek megismerését a Nyugat – valakik befolyására, ellenünk – közös erővel akadályozza.

Említettük, hogy hódító, gyarmatosító háborúink nem voltak. A Kárpát-medence volt ősi földünk, és azt csak visszaszereztük. Ezen kívül, egy kivétellel, mindig honvédő háborúkat vívtunk, és nem kis dicsőséggel. A kivétel Bécs elfoglalása volt: Hunyadi Mátyás 1485-ben elfoglalta Bécset, mivel meggyőződött arról, hogy a német-római császár, III. Frigyes nem a törököt akarta messze űzni a hazánktól, hanem a török háborúskodást fenntartva, ezzel minket kimerítve, ő is hazánk elfoglalását tűzte célul, amint ez többször is előfordult már a történelemben. Mátyás szerződést kötött III. Frigyesrel, hogy ha fiú trónörökös nélkül halna meg, Magyarország őrá száll. Azért foglalta el Bécset, hogy ezzel a császárt erősítse, és elűzze határaink mellől a törököt. Ellenségeink történelemírása is számos helyen említi őseink hősiességét, megbízhatóságát. Számos nagyjelentőségű háborút, és ennél több csatát nyertünk a tatár, török, német, osztrák (azaz a Habsburg) császárok ellen védekező harcaink során. Ebben magasan kiemelkedik a győzedelmes pozsonyi csata 907-ben, ahol azonban elesett Árpád három idősebb fia, Tarhos, Üllő és Jutas, Árpád pedig később belehalt a sérüléseibe.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben királlyá koronázták, és a keresztségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásait, és uralni akarták Magyarországot.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörtek a nyugati határmenti területekre Baváriából, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. II. Konrád Bizánccal, a kelet-római császársággal próbált szövetséget kötni ellenünk, Nagy Ottóhoz hasonlóan. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezején történtek ellenére sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt Konstantinápolyba küldte 1027-ben. István, mikor tudomást szerzett a küldött céljáról, megtiltotta az átutazását. A németek nem késlekedtek, ez elég ok volt számukra egy újabb támadásra. 1030-ban meg is történt: két külön hadsereggel támadtak. Az egyik a Duna jobb partján húzódott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg: Bratislav, rabolva és pusztítva, – de visszaverték őket Bécsbe.

Őseink ez alkalommal sem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé vonult. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Aba Sámuel királyunk (1041-1044) nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó völgyét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátotta volna a német foglyokat. A nép nem támogatta a király e békekegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően, 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók közén nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón, és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhöz közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű a győzelme. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. Kézai Simon tollából: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”³ Aba Sámuel király meghalt menekülés közben, Henrik pedig bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküvel abban a katedrálisban történt, amelyet I. István (Szent István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni az elviselhetetlen megaláztatást, hogy hűbérese legyen a német császárnak, ezért egyesült, hogy lerázza a német igát.

Orseolo Pétert (1044-1046) koronázták meg, de mint a császár hűbéresét, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „Mi vasal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád-hercegek visszajöttek, és Endre lett a király (1046-1060).

III. Henrik harmadszor 1051-ben támadta meg országunkat, minden haderejével. Dunai hada Gebhard püspök vezetése alatt indult lefelé a Dunán, megrakva élelemmel és hadianyagokkal. A Duna északi oldalán a hadat a bohémiai herceg, Bratislav és a karintiai herceg, Welf vezette.

III. Henrik hada Karintiából indult el, és átvonult Vas és Zala megyéken. Sümeg falunál rátért az ősi római útra, és Fehérvár felé menetelt. Mi magyarok visszavonultunk, kimenekítve a lakosságot, élelmet, állatokat, egyszóval mindent az elhagyott területekről. Megjegyzendő, hogy ez a történet a XI. században, 800 évvel Napóleon veresége előtt játszódott le. A császári hadat kiéheztették,

³ Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. 1956, 289. old.

ugyanakkor nem hagyták pihenni, kis rajtaütésekkel sűrűn támadták. A kifárasztott katonák lelkileg megtörtek, idegeik kimerültek, és elment a kedvük a háborúasztól. Mikor megérkeztek Fehérvárra, a német had már szétzüllött sereg volt. Katonái megfordultak, és a legrövidebb úton igyekeztek vissza hazájukba. A könnyű magyar lovasság a határig üldözte, nyugtalanította őket, nem tudtak menekülni a zaklatásoktól. Az északi sereggel ugyanez történt.

Gebhard püspök levelet küldött a császárhoz további utasításért, de őseink elfogták a futárt, és a kezükbe került levélre ők válaszoltak a császár nevében. Azt a parancsot adták, hogy a Duna-flotta azonnal forduljon vissza. Így Gebhard nem sietett a császár segítségére, pedig nagy szüksége lett volna rá.

III. Henrik október 25-én Hainburgban, november 12-én már Regensburgban volt. A végig sértett császár csak bosszúra tudott gondolni. Endre király megpróbált vele békességre jutni, de hiába volt minden szándék. A császár meggyőzte IX. Leó pápát (1049-1054), hogy lépjen fel, hasson Endrére, hogy fogadja el a császárt hűbérurául. A pápa egyházi átokkal sújtotta Endrét, de ő még erre sem hódolt be. Most láthatóvá vált, hogy a Szent Római Birodalom teljes erejével sem volt képes hűbéressévé tenni Magyarországot. Ezt a tényt megerősítette a pápai titkár, Wiebert, mikor ezt jegyezte fel naplójában: „A római birodalomra nézve Magyarország meghódítása veszendőbe ment.”⁴

Ekkor III. Henrik, aki egyszer már megszerezte a jogot az ország hűbérességére, mivel azt nem tudta megújítani, ezután inkább Endre barátságát kereste: felajánlotta leánya, Sofia kezét Endre fiának, Salamonnak. Sofia, aki ez időben már a francia herceg jegyese volt, megszakította az eljegyzést, és Salamon felesége lett.

Ez megtörtént eset. A római császár örült, hogy leányát a „barbár csorda” akkori királyi családjába adhatta.

III. Konrád császár (1138-1152) a hadsereg parancsnokságát ausztriai Henrikre ruházta át. Ennek következményeként az egyesült német had elfoglalta Pozsonyt és a várat. A németek lefizették a vár védőit, és így jutottak a várba.

II. Géza király (1141-1162), ahogy értesült a történetekről, csapatával körbezárta a várat, a megszállók nem mozdulhattak, s amint rájöttek reménytelen helyzetükre, egyezséget kértek. A szabad elvonulás fejében 1500 kg ezüstöt kínáltak. Őseink megölhették volna a betolakodókat, de megtartották ígéretüket, és szabad elvonulást engedtek a fegyverletételért cserébe.

⁴ u.o. 294.

Ez a megegyezés hasonló volt a Lech-mezei csatához, ahol a németek megállapodást, paktumot kötöttek a fegyverletétel ellenében, de azt ők maguk szegték meg, lemészárolták az 5000 lefegyverzett magyar harcost.

Balsorsunk következtében Európa szakkönyvei csak részleges történelmi eseményeket közöltek, és kihagytak fontos tényeket, mert ha a teljes igazságot írták volna meg, akkor meg kellett volna osztani történelmüket és hajdankori nagyságukat egy olyan nemzettel, amelyet ők nem tartanak európainak. Röviddel a német után jött a tatár, a „török”, majd a Habsburg megszállás. Ezek a hatalmak földünket, hazánkat akarták elvenni. Az ellenük folytatott küzdelmek okozták a magyar nép nagy lélekszám-csökkenését és önállóságának elvesztését.

A német-római, habsburgi császárok minden igyekezete hiábavaló volt, mert céljukat, Magyarország teljes elfoglalását, a nemzet megszűnését nem tudták elérni. Ez bizonyítja azt, hogy honvédő háborúinkat mindig sikerrel vívtuk meg, mert az ellenséget ki tudtuk zavarni az országból.

A magyar honszeretet, a hazáért való hősiesség önfeláldozás a messze múltba visz vissza. Ennek alátámasztására közlöm Grandpierre K. Endre írását, mely feltárja, kétségtelenné, bizonyossá teszi az őshaza hollétét, azt, hogy az anyaföldünk ősidőktől fogva a Kárpát-medence, és leírja a szittyák hősiességét, hazaszeretetét és honvédelmét: valamint a sajátos harcászatot, amely a szittyákat–hunokat–avarokat–magyarokat egyaránt jellemezte.

GRANDPIERRE K. ENDRE (1916 – 2003)

Történelmünk központi titkai

Részlet (35-37. oldal.)

(Titokfejtő Lap- és Könyvkiadó, Budapest, 2011.)

13.) A két Szkítia rejtélye

„Volt-e európai Szkítia, európai szkíta ország? Azonos volt-e fekvése a történelmi Magyarországgal a Kárpát-medencében? Hol volt az ősi szkítaság földrajzi, közgazdasági központja, központi magja? Szkíták-e a magyarok, a világbíró szkítaság utódai?

Névtelen Jegyzőnk kelet-európai Szkítiáról tudósít (Anonymus 1200 k./1975, 7880.), és ez felveti a kérdést, hol is volt valójában Szkítia?

Szkítia! Tévedések forrása. Anonymus szerint a magyarok Szkítiából jöttek. Így igaz, elfogadhatjuk. De hol volt Szkítia? A válasz kézenfekvőnek látszik: Ázsiában. Eszerint a magyarok Ázsiából jöttek. De nincs itt valami tévedés, torzulás? Lássuk csak, hol volt Szkítia? Anonymus leírásában a Maotisz (értelmezésünk szerint, eredeti magyar nevén Ma-ó-ta, azaz Magyar -Ó-Táj) fölött, vagyis a Kaukázuson inneni területen, a nagy szarmata síkságon, vagyis Európában. Az „ázsiai” Szkítia tehát Európában volt. Kérdésünk azonban ezzel nincs kimerítve. Történeti tények tanúsítják ugyanis, hogy volt egy másik Szkítia is. (Mi több, miként a későbbiekből kiviláglik, volt még egy harmadik Szkítia is.) A három Szkítiából kettő elnyelése (elhallgatása) s a kérdés oly módon való feltüntetése, hogy csak egyetlen Szkítia volt, nyilvánvalóan tévedések forrása.

Olvassuk éber figyelemmel Névtelen Jegyzőnk ókori hiteles szerzők alapján Szkítiáról készült tudósítását, kiváltképp Dáriusz Szkítia ellen indított támadásának leírását. Hérodotosz és más ókori kútfők adatai alapján pontosan tudjuk – de ez Anonymus tudósításából is kitetszik –, hogy a Dáriusz perzsa hadserege által megtámadott Szkítia az Isztertől, az Al-Dunától északra fektött, vagyis Közép-Európában, a Kárpát-medencében, a történelmi Magyarország területén. Ennek alapján próbáljunk felelni a kérdésre, honnan jöttek a magyarok hazánk mai területére! Arra a furcsa válaszra kényszerülünk, hogy

magából a Kárpát-medencéből. Ez a válasz azonban kissé egyoldalú, tekintve, hogy – miként láttuk – több Szkítia volt, egyik a mai hazánkban, másik a szarmata vagy dél-orosz síkságon, Meótisz környékén. Így hát válaszunkat akként kell módosítanunk, hogy két helyről, azaz helytállóbban: két összetevőjű magyarságot kell figyelembe vennünk az árpádi honvisszavételnél: egyrészt a Kárpát-medencei Szkítia őshonos magyarságát, másrészt a kelet-európai Szkítia Álmos és Árpád vezette magyarjait. Olyan tények ezek, amelyek Anonymus gesztájában és a történeti valóságban, adatokban gyökereznek, és ezeket többé senki sem tagadhatja meg (sic) (le).

Idézzük Anonymus idevágó sorait: „A szittyá nemzetet (Anonymus azonosítja a szkítákat a magyarokkal) bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá. Tudniillik Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergették, úgyhogy Dárius ott (az Al-Dunánál) nyolcvanezer embert veszített el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába. Ugyancsak a szcítiaiak (a Kárpát-medencei magyarok) Círust, szintén a perzsák királyát, háromszázharmincezer emberével együtt megölték. A szcítiaiak (a magyarok) magát Nagy Sándort, Fülöp királynak és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamtították. Ugyanis a szittyák (a magyarok) keményen bírtak minden fáradalmat, meg testi-leg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.

Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak a dicsőséget keresték ezen az úton. Dáriust, Círust és Nagy Sándort nem számítva a világon egyetlenegy nemzet sem merte lábát tenni az ő földjükre. A fent nevezett szittyá nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon; a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei közül akármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódairól is megítélhetitek.” (Anonymus 1200 k./1975, 80-81.)

Szkítiát tehát az árpádi magyarok – vagy, ahogy ezt általában használják, a „magyarok” – kívülről való beköltözésének igazolására, azaz a magyarok Kárpát-medencei őshonosságának a tagadására nem lehet többé felhasználni. De a Kárpát-medencei Szkítia annak is tanúbizonysága – tekintve, hogy a magyarok kútforrásai szerint is Szkítiából erednek –, hogy a „szcítiai magyarok” őshonosak a Kárpát-medencében. Mellesleg fel kell vetnünk, miként lehetséges, hogy

Anonymus minden olvasója átsiklott eddig a kettős Szkítia tényén? Ennek oka minden bizonnyal az, hogy magában a Geszta Hungarorumban is teljesen, szinte megkülönböztethetetlenül egybemosódik a két Szkítia leírása. Mélyebb történelmi oka az, hogy valamikor ténylegesen is egybemosódott a szkíta világ, és az ősi Szkítia a Sárga-tengertől az Enns-ig és az Inn folyóig terjedt, s ennek széttöredezése folytán alakultak ki a későbbi Szkítiák.

Alátámasztja mindezt Josephus Flaviusnak az a rendkívül érdekes és fontos megjegyzése, miszerint a szkíták őshonosak Európában, s olyan területeken laktak, amely előttük néptelen volt. (Josephus i.sz. 93-94/1821, 20.)

„Mint előd testvérnépek, hazánk földjén két és fél – háromezer évvel ezelőtt már fejlett kultúrában éltek, s a mai magyar nyelvnek az ős nyelvén beszéltek.” (Litkey 1935, 20.)

BARABÁSI LÁSZLÓ (1943–2013)

A székelyek őstörténete

című kéziratából.

A székely harcos

„Hogy miként válhattak olyan sikeres katonákká? Ahogy napjainkban megnyíltak a határok, egyre több székely fiatal áll zsoldosnak a világ különböző pontjain. Francia szakember szerint hihetetlenül hasonló a viselkedésük a nepáli bahadúrokéval (bahadúr a katona megnevezése = hadúr fia). A nép, amelyből származnak, magának nevezi magát. Ezt a francia nem tudta. Ilyesmiket sorolt fel: bajtársat fogságban nem hagynak. Még a holttestét is visszaszerzik. Ha nincs mivel szállítani, elégetik, és a hamvait őrzik meg. Csoportos támadásuk az ellenfelet egyenként morzsolja fel. Az ő veszteségük nagyon elenyésző.

Hogy megértsük, néhány példával fogok élni. Gyerekek, ha játék előtt ki akarják osztani a feladatokat, kiszámolják, hogy pártatlanul dönthessenek. Ehhez még a mai napig is a falusi gyerekek az an-tan-té-musz... kiszámolási versikét használják, melyről napjainkban derült ki, hogy szinte szó szerint azonos azzal a sumér imával, amivel a felkelő napot fogadták eleink. Mindenki megkapja a maga szerepét, és elindul a „játék”⁵.

Gyerekkorom nyarait egy székely nagyközségben töltöttem. Sőt, a téli ünnepeket is. Négy, velem egykorú unokatestvéremmel kívül ott voltak a közvetlen szomszédok gyerekei. Bármilyen tevékenységbe kezdtünk, a legidősebb fiú mindig kiosztotta a feladatokat. Ez a legidősebb fiú csak egy évvel volt nagyobb, mint a többiek nagy része, és sohasem volt különleges személy. Azonban a génekben hordozott és a többi gyerektől eltanult szervezési készségek által önálló feladatokat adott mindannyiunknak, amely összhangba szerveződő csapatmunkát eredményezett. Pl. a szánkózó hegy, a „csacsa”⁶ területén, mindig volt egy ügyelő, aki vigyázott, hogy a hegy alján ne-hogy állat, ember vagy más akadály kerüljön a gyorsan száguldó szánkózó elé. Ha

⁵ „An tan témusz - Szoraka témusz - Szoraka tiki taka - Ala bala bambusz”

Pass László: „Antantémusz”, Ősi Gyökeér, 1990. jan-ápr. 13. old.

⁶ Sumérul: csúcs!

vízimalmocskákat készítettünk, egyik kőből összerakta a gátat (dugást), a másik megfaragta a malom lapátjait (laboda), a harmadik a tengelyt. Ha idegen területen bók-lásztunk, tehát a falu olyan részén, ahol más gyerekcsoportok területe volt, párokba osztotta csapatát, hogy ha verekedni kellett, a pár egymásnak háttal állva tudott védekezni, vagy támadás esetén egyik elvonta az ellenfél figyelmét, a másik meg támadott. Kigyakoroltatta velünk a színlelt futás és a megtorpanásból szembetámadás cseleít is, de ha épp a harmadik szomszéd kertjébe vackort lopni mentünk, őrköt állított annak ellenére, hogy vackorlopásért senki sem haragudott ránk. Az örök részét mindenki át kellett adja, miután eltávoztunk a „veszélyes” területéről.

Néha, mint vendég fiú, más csoporttal is játszottam, vagy más helységben, és számomra természetes volt, hogy mindenütt a játéknak volt egy szervezője, voltak szabályai. Tehát a gyerekvilág nem csupán mondókaiban, verses játékaiban őrizte meg a régi szervezési formát.

Egy másik nagyon érdekes jelenség, hogy hat gyerekig egy vezető irányított. Ha ennél többen voltunk a csoport kettévált és a másik élére is vezető került, aki azonban az előbbinek alárendeltje lett. Később jöttem rá, hogy a gyerekvilág tökéletesen alkalmazta a „mikrogrupp” törvényeit és a csoport által kitermelt vezető (kaid) alapelveit. Ezeket ma a vezetőképző egyetemeken tanítják.

Mihály Ferenc (Siklódi) István, két világháborút végigharcolt ditrói veterán mesélte, hogy ők bizony a csoport keretében négy részre osztottak. Három-három-három + egy. Egy esetleges veszélygóc ellen indított támadásnál egy személy (vagy csoport) elvonta a figyelmet látszólag frontális támadással, a másik lehetőleg oldalról támadott, míg a harmadik lehetőleg hátból vagy olyan szögből közelített, ahol másképp sem figyelhetnek fel rá. Egyéni, kézitusája esetében mindig ketten támadtak vagy védekeztek, és a fő támadó sohasem az volt, akire az ellenfél odafigyelt. Ezt ők külön kigyakorolták szabadidejükben. Mikor megkérdeztem, hogy mások csinálták-e, azt válaszolta, hogy – nem, csak a székelyek. Arra, hogy ők miért csinálták, azt felelte: ezt úgy kell.

Ugyanezt mesélte el az oroszalfai Paizs bácsi, a háromszéki 87 éves ácsmester, 1965-ben a háromszéki bakákról, vagy akár a viccmester Szenéte bácsi 87 esztendősen Gyergyóújfaluban (1961-ben).

Az I. és II. világháborús tisztek meglepetten tapasztalták, hogy milyen hamar sajátította el a székely baka az alaki és a csoportkiképzést. Legendákat meséltek arról, hogy a sebesült bajtársaikat szinte mindenáron visszavitték a frontvonal mögé, de

lehetőleg a halottakat sem hagyták a senki földjén. Annyira összehangolt csoportmunkával dolgoztak, hogy az nagyon is túllépte akár a K.U.K., akár a Horthy hadsereg kiképzési szintjét. A szakosodott fegyverkezelők egymás fegyvereit tökéletesen ismerték, és szükség esetén felváltották egymást a hatékonyabb fegyvernél. A székely származású tiszteknek ez a világ legtermészetesebb dolga volt. Ők elvárták, hogy a székely egység szinte kommandós hatékonysággal harcoljon. Jól tudták, hogy miért.

De nem kell olyan messzire visszamenni az időben. 1964-ben a karánsebesi ezred adott helyet a tartalékos kadétnak egy zászlóaljának. Mikor odaérkeztünk, és kezdték kiosztani az egyenruhákat, a főmufti rámszólott: „Laci, menj az első ajtón balra.” Ha már magyarul szólt, én mentem. Ott volt a szabóműhely. Gyorsan lemértek, s utánam igazítottak egy egyenruhát. Kiderült, hogy szabó, fegyvermester, fürdőmester, gépkocsivezetők, élelmiszer raktáros, lovászok egytől egyig mind székely fiúk. Köztük magnak volt egy romának csúfolt moldvai csángó (románul írták a nevét). Minket, székelyeket egy külön szakaszban hagytak. Azt nem kell mondanom, hogy a lövészetben mindig a legmagasabb pontszámot értük el. Esténként azzal szórakoztunk, hogy szétszedtük a fegyverek teljes skáláját. A nehéz gépfegyvertől a pisztolyig. Bekötöttük valamelyik társunk szemét, és össze kellett rakja mindeniket. Mértük az időt. Ez alatt a többi szakaszbeliek kártyáztak, vagy bizáztak (seggre pacsi).

Kemény, általuk felállított és tiszteletben tartott hadi regula és falutörvények jellemezték népünket. Az ilyen viselkedési normákat ma a világ szamuráj-erkölcsként tartja nyilván. Legkeletibb rokonaink középkori életéről többet tud a világ, mint rólunk, mert ők meg tudták tartani önállóságukat, önbecsülésüket, szokásaikat, szellemiségüket. Jobban megvédte őket a tenger, mint minket a Kárpátok és az őket világ elé táró angolok „fair-play”-ebb fickók voltak, mint azok, akik mindent megtettek a mi másságunk eltörléséért.

Érdekes, hogy mégis, a környezetünkben élő főurak mindig ellenséges magatartást tanúsítottak velük szemben, de ha köztük nőttek fel, imádták őket, bíztak bennük. Ez az ellenérzés abból fakad, hogy az elpuhult, hűbéri anarchiával megszokott főurak, vagy azok népe teljes életfelfogása, módja, sőt, harcmodora is nagyon különbözött a székelyekétől. Érdekeik nagyon eltérőek voltak.

„A hűbéri társadalom rendi alapokon történő átszerveződése a székely nemzeti szervezeti lassú felbomlását eredményezte. A XV. sz. második felében már kialakult a rendi tagolódás, létrejött a főemberek, a lófők és a gyalog katonáskodó

község rendje. A rendekből kiszorultak a földesúri függőségben lévők. Mátyás király katonai megfontolásokból fakadó, székelyekkel szembeni politikájának köszönhetően itt a társadalmi átrendeződés tendenciája nem a nemesi-jobbági tagolódás volt, hanem a rendiség felé haladó változás, amely lehetővé tette a székely különállás fenntartását.

1473-ban Mátyás király elrendelte a lovasság és a gyalogos katonák külön-külön jegyzékbe foglalását, és megtiltotta, hogy az összeírt személyek rendi helyzetét bárki önkényesen megváltoztassa. Így és ehhez hasonló lépésekkel igyekezett megvédeni az uralkodó a katonailag értékes réteget a lesüllyedéstől.”⁷

A szabad székely állapot állandó hadba szállással, idegenségbe való hanyódással jár. Néha nyomoréksággal, sérülésekkel vagy halállal. Ezért egyik-másik székely valami mondva csinált okkal (kölcönt kért, nem tudja vissza adni pl.) a komája vagy sógora jobbágává válik. Ezeket aztán udvarias formában Erdély fejedelmei újból “felszabadítják”, visszarángatják a hadkötelezettségbe. Ugyanis míg otthon vannak, anyagilag nagyon is megerősödnek. Van, amivel hadba szálljanak. Ez van a fejedelmi nagylelkűségek mögött.

Mihály vajda halála után Báthory Zsigmond a székelyek segítségével újra fejedlemmé választotta magát, s most már komolyan és fenntartás nélkül visszaállította a székelyek régi szabadságát. Déván, 1601. dec. 31-én kelt kiváltságlevele által... „Maros-, Csík-székek lakosait kiemeli a pór és nem-nemes állapotból és rendből, amelybe az idők viszontagságai (injúria) következtében jutottak és az ő igazi székely szabadosai sorába és rendjébe iktatja, és felszabadítja minden adófizetéstől és minden jobbágyszolgálattól... Megengedi, hogy tisztjeiket vagy kapitányait (praefectos seu capitaneos) a közöttük lakó nemesek sorából szabadon választhassák”...

A hadban is ott a haza. Tizede a tízes, százada a faluja és a környező falvak népe. A szék zászlója alá tartozik. Tisztjeik saját vagy a szomszéd faluban felnőtt lófők közül kerülnek ki. Megszólításuk legtöbbször – bá. A hadiszabályokon messze túlmenően tiszteli őket. Erre már gyermekkorában ránevelte az élet. Ha a családnak valami baja volt, lófőt kértek fel, hogy a felsőbbség előtt védje az érdekeiket, de a hétköznapi világában is mindig feléjük fordultak tanácsért. (...) Mindig meg lehetett bízni tisztességükben, segítőkészségükben. A harcban bízni lehetett hadi tapasztalataikban. Tudták, hogy vezetésük alatt a legénység élete elég nagy biztonságban van. Inkább az eszüket használták, semmint a nyers erőt.”

⁷ Pál-Antal Sándor: Csíkmadaras, 17-18.old.

BOTOS LÁSZLÓ

Így volt

Ne nyaljuk továbbra a „kegyelmesek” lábát!

Legyen akaratunk létrehozni akkora erőt,

amellyel elfeledtethetjük a még mindig terjesztett hazugságokat!

Az I. világháború után nem a honvédség veszítette el „nemzeti nagyságunkat”, mert honvédeink idegen földről, nem fejvesztett zűrzavarban, hanem zárt sorokban menetelve jöttek haza, fegyverrel kezükben, abban a hitben, hogy majd a hangoztatott wilsoni, népakaraton alapuló döntés meghozza a várt igazságot, békés elrendeződést. Fel sem merült, mert nem merülhetett fel az a gondolat, hogy a népakaraton alapuló döntés hazánk szétdarabolását idézné elő. Hiszen mi évszázadokon át minden menekültnek megadtuk azokat az emberi jogokat, amelyeket a Nyugat népei nem is ismertek: az önrendelkezést. Jó tett helyébe jót vártunk. Azt hittük, a Nyugat népei is úgy gondolkodnak, mint mi. Nem törődtünk azzal, hogy időközben az ajnározott Nyugat hatalmas területeket gyarmatosított, egyaránt leigázott nagy múltú nemzeteket és civilizációban elmaradt népeket. Közvetlen szomszédunk a német, és ikertestvére az osztrák, annak vezetői: a Habsburg császárok, e korban Európa egyik legnagyobb hatalma, azon fáradozott, hogy bekebelezzen bennünket. Minden fondorlatot elkövetett, hogy az ide telepített és a Magyarországon menedéket lelt népeket ellenünk uszítsa. A nagyfokú kizsákmányolásuk miatti és a hódító háborúikat követő nyomor és nehézségek okait – az igazságot elhallgatva – ránk hárították. Népünk ellen gyűlöletet szítottak annak hirdetésével, hogy minden rossznak mi, magyarok vagyunk az okai. Mindezt azért tették, hogy megosszanak bennünket, az „oszd meg és uralkodj rajta” szemlélet alapján.

Ahogy honvédeink zárt sorokban visszavonulva elérték a magyar határt, magyar kormányrendeletre, név szerint Linder Béla „nem akarok katonát látni” kijelentése alapján, lefegyverezték honvédeinket, és így megszűnt minden lehetőségünk a nemzet védelmére. Erdély határában felfegyverkezve

várt a román katonaság, s amikor meggyőződött az általuk is alig elhíhető tényről, hogy eldobtuk fegyvereinket, megkezdték belső területeink elfoglalását. A kormányunkba beépített, hazaáruló Linder Béla később dízsírhe-lyet kapott Zomborban... Így hálálták meg neki a szerbek a magyar hadse-reg lefegyverzését. Tehát nem az ellenség fegyveres ereje idézte elő hazánk Trianonját, hanem a saját kormányunk, annak „hadvezetése”. Röviden: így veszett el minden katonai erőnk, honvédelmünk.

Nehogy mégis erőre kapjunk és visszatérjünk régi dicsőségünk emlékéhez, a Habsburg ármány megnyilvánulásaként az akkori Vallás- és Közoktatá-si Miniszter, Trefort Ágoston, hatalmi szóval elrendelte, hogy nekünk, ma-gyaroknak – ha már idejöttünk Európába – európai ősokeket kell keresnünk. Budenz József, német származású nyelvész a magyar nyelvészek lelkes támo-gatásával megkezdte a csak feltételezésen alapuló, finn-ugor elmélet hamis tanának hirdetését, mind Magyarországon, mind világszerte. Ezzel a szelle-mi ráhatással igyekeztek elfeledtetni velünk és Európa népeivel az addig is-mert és soha kétségbe nem vont, tényekkel bizonyított, a néphagyományok-ban megőrzött, hun-magyar származásunkat.

A finn-ugor elmélet csírája már II. Pius pápasága alatt megjelent. II. Pius pápa (1458–64) eredeti neve Aenius Silvius Piccolonimi volt, ő III. Frigyes császár udvarában volt költő, mielőtt a szent (pápai) pályára lépett volna. Pappá 1445-ben szentelték (The Columbia Viking Desk Encyclopedia).

A magyarok finn-ugor származására vonatkozó elképzelés a XIX. század-ban Budenz működésével terjedt el, aki e munkához igyekvő társakat ta-lált: Hunfalvy Pál (Hunsdorfer), Toldi Ferenc (Schedel), Munkácsy Mihály (Munk), Szinnyi József (Ferber) nevű németek személyében, őket követte később a magyar akadémikusok sokasága, a mai napig. Említhető pl. Zsirai Miklós, Bárczi Géza stb. Jól látható, hogy az elmagyartalanodás a Magyar Tudományos Akadémia nemzet-félrevezető tanításának eredménye. A magyar szellemi hanyatlást tehát nem ellenséges túlerő, hanem a magyar meghasonlás okozta. Természetesen, ezt a gyengeségünket felismerték és kihasználták a föl-dünket meghódítani akaró szomszéd népek. A külföld könyvtárait megtöltöt-ték valótlanságokkal, sőt, rágalomokkal, amelyeket azonban Akadémiánk soha nem cáfolt. Egyszerűen nem törődött velük, jelentéktelen mende-mondának tartotta a rólunk terjesztett hazugságokat. Nem úgy a külföld népe. Mivel

nem cáfoltuk a rágalomokat, a hazugságok megszilárdultak, így lettünk Euró-pából kiutasítandó népség, amelynek földje elfoglalható, hiszen mi nem va-gyunk Európába való, állítólag kulturálatlan, pogány, bárdolatlan, kegyet-len, civilizálatlan, rabló-voltunk miatt.

A rólunk kialakított, hamis nézeteket átvették a Trianonban elszakított te-rületek nyertes népei. Nagy sajnálatunkra a római katolikus egyház még a mai időkben is fenntartja azon nézetét, hogy pogány barbárok voltunk, és szerintük mindent, ami magyar emberi erénynek nevezhető, érdem, fejlő-dés, csak a Nyugat népeitől lopkodtuk össze. Nincs magyar szellemi fejlődés vagy magyar érdem, mert szerintük erre a származásunknál fogva képtelenek lennénk. Ezt a hirhedt megállapítást a barbár finn-ugor származás-elmélettel támasztják alá. A korabeli lelki atyák gyengítették a magyar lelket, pusztították az önbizalmunkat, kártékony tevékenységük felfedezhető az Árpád-kori legendákban. (Lásd: Grandpierre K. Endre: „A magyarok Istenének elrablá-sa” c. könyvét, Budapest, 1993, 26–58. old.; www.magtudin.org)

Népünk lelkébe mélyen belevésődött az a tudat, amit ellenségeink sugall-nak, hogy „kis nemzet vagyunk”, mi nem tehetünk semmit, mi csak várjunk arra, hogy a „nagyok” majd segíteni fognak. De nem fognak, mert hiszen ezt a helyzetet éppen ők idézték elő, ők akartak bennünket kicsinnyé tenni. Pedig így, megfogyatkozva is lehetnénk nagyok és jelentősek, mert a szelle-mi képességeink, páratlan nemzeti adottságaink még elnyomatásunk idején is kiemelkedőnek bizonyultak. Ha erre összpontosítanánk, összefognánk, kihasználnánk kultúránk előnyeit, földünkre, nemzeti kincseinkre alapoz-ható gazdaságunk éltető erejével még mindig lehetnénk – kis állam ugyan, de – gazdag, jólétben élő nép, és ismét érdemesnek tartaná önként magyar-nak vallani magát minden szomszédos nép fia, amint ez a történelmi múlt-ban történt. A belénk sulykolt kishitűséget szinte bebetonozta hazánk tria-noni megcsonkítása. Hollandia is kicsi, talán kisebb, mint mi, őket mégsem nevezik kis népnek. Földünk Európa legjobb termőföldje. Vízkincsünk Eu-rópában a legnagyobb. Éghajlatunk mérsékelt, itt szinte minden megterem. Európa közepén élünk. Még a megcsonkított haza területén is gazdagok va-gyunk ásványkincsekben. Éppen ezért pályáznak földünkre más népek.

Elveszejtésünk szándéka nyilvánul meg abban is, hogy (az alapító Szé-chenyi szerint: „megmérgezett”) Akadémiánk csak finn-ugor tanszéket tart

fenn, ahol szemellenzős, kizárólag finn-ugor nyelvészeti „kutatást” engednek, időt, pénzt csak erre áldoznak, miközben magyar hungarológia (és sumerológia stb.) nincs. Akadémiánk nem tanít magyar nyelvkutatást, nyelvfejlődést. Költének viszont pl. hebraisztikára (héber-kutatásra) a magyar adófizetők pénzéből. Külföldi egyetemek Kelet-Európa-tanszékein a szlavisztika tankörébe osztják be a magyar nyelv- és származás-elmélet tanítását, és Akadémiánk irányítása szerint ott is csak a finn-ugor elméletet ismertetik, elhallgatva, hogy az mindössze feltételezésre épül, bizonyítékok nem támasztják alá.

Gróf Széchenyi István alábbi levelében emlékeztet arra a lehetőségre, hogy amennyiben a tisztelt Tudós Társaság eltérne az általa, mint alapítója által kitűzött tudományos céloktól, pl. a magyar nyelvkutatástól és a nyelvi fejlődés tudományos tanulmányozásától, a hungarológia-tan vezetésétől, úgy a jövőben a maga és családja részéről megvonja a Társaság anyagi támogatását.

Gróf Széchenyi István levele

„Az Akadémia Igazgató Tanácsának:
a Magyar Tudós Társaság tekintetes igazgató tanácsának
szíves felolvasatás végett a legközelebbi ülésben
alázattal esedezik Gróf Széchenyi István.

Tekintetes Igazgatóság!

A legcifrább szavaknak sincs hitele ott, hol tények bizonyítanak ellenkezőt.

Hogy kormányunk mostani rendszere a magyar nemzetiség igényeivel és érdekeivel szemközt áll, azt a legvakabb is észreveheti. Nemzetiségünk nekünk, magyaroknak pedig becsesb, mint a föld bármily kincse, sőt életünk.

A magyar romok közt a nemzetnek eléggé nem bámulható életerején kívül, szeplőtlen már majdnem csupán az akadémia mutat arra, miszerint nemzetünk kioltva még nincs.

S most még ezen utolsó, igazán magyar intézet is ki legyen sarkából forgatva! Fájdalom, igen! Mert hiszen az akadémiai alapszabályok minap leérkezett

megváltoztatása legalább saját lelki szemeim előtt, nem egyéb és nem kevesb, mint oly döfés, mely könnyen halálba vezet.

Kimagyarázhatatlan lelki kínoktól gyötörve, egészen elvérzett szívvel, félig temetve – ily aggasztó körülmények közt, kérdelem, valjon (sic) a magyar Akadémia tekintetében: én mit műveljek, mit tegyek, én, ki dicső elődeink útmutatását hű kegyelettel felfogván, szerencsés voltam 1825-ben újra és sikerrel megpendíteni honi nyelvünk magasbra állítását – sikerrel mondom, és jobb sikerrel, mint ők, mert a mély felfogás ugyan sajátunk, de nekem elégséges pénzvagyom is jutott osztályrészül – mely nélkül, fájdalom, a legmagasztosb is oly gyakran eltiportatik, mely tényezőként szinte arra való szolgálendő, miszerint a magyar, kinek jelenét bizonyítja – sajátszerűleg minden hátramaradásibul kibontakozva az emberiség díszére, az osztrák közbirodalom legbiztosabb talpkövét, s a fejedelmi szék rendíthetetlen sarkalatát képezze, alkossa? Kérdelem, még fel se jajduljak, mikor látni vagyok kénytelen én, fejedelmi családunk, mint valami baligézet által félrevezetve, népeink éppen legéletrevalóbbját, mely fiatalságánál és kettétörhetetlen zománcánál fogva legdicsőbb kifejlésre képes, nemcsak kellő figyelemre nem méltatja – sőt azt sajátságaibul kivetkeztetni, elzsibbasztani engedi, és eképp úgyszólván saját maga alatt vágja el a fát.

A tekintetes Akadémiára bízni az ügy eldöntését – amennyiben alapító állásomnál fogva ahhoz nekem is van szólásom –, noha legnagyobb tisztelettel viseltetem mind testületileg, mind egyénileg iránta – nem kívánom, nem akarom, nem fogom; mert míg fejem vállaim közt áll, velőm el nem olvadt, és szemem világát a halál köde nem oltja ki –, mindaddig arrul, mihez jogom van – minden tanácsot szívesen és köszönettel fogadván –, utoljára is bizony csak saját magam fogok határozni. S ugyanis:

Én úgy vagyok meggyőződve, hogy felséges Urunk, a fénykörülsugárzott Ferenc József Császár, előbb-utóbb, de elvégre bizonyosan át fogja látni, hogy a célba vett amalgációja és németesítése a közbirodalmi népeknek nem egyéb, mint a mostani államférfiak észficamlott teóriája és kereső önmisztifikáció; hogy számos, tán legtöbb népei, ha egyszer zivatarra kelnek az idők, mi alkalmasint nemigen fog késni, kifelé gravitálnak, míg a magyarnak nincs a világon rokona, s nincs más hazája, mint a négy folyam közti és a három hegy alatti alkotmányos paradicsom, hogy ehhez képest a

magyar jólétét, szerencsáját, boldogságát egyedül dinasztialis és törvényes királyának védpajza alatt remélheti keresni, lelhetni, és hogy ennél fogva a felséges Császár nemcsak nem fogja tűrni – ha majd egyszer a legproblematisabb helyzetbe sülyeszték, kellőleg felvilágosítandják lelkét és untatni kezdendik legmagyasb úri kedélyét –, nemcsak nem fogja tűrni, mondom, ha majd ezen idő beáll – miről én sehogy nem tudok kételkedni –, hogy azon nemzetet gyengítsék, gyilkolják, olvassák, mellyel lovagi fejedelem, kit szeret 'madarat foghat', és mely Érte, ha kifejlésének, becsületének, dicsőségének nem engedi útját állni, sőt ily kincseknek hű pártolója, utolsó csepp vérént kiontani mindig kész volt és mai nap is minden pillanatban kész volna és kész lesz.

Én azt szeretem hinni, fiatal fejedelmünk – ha látni és hallani akar, és egyedül saját velejének tanácsát követendi, és egyedül saját szíve sugallása után indul, bizony mondom: Magyarország tekintetében még Corvin dicső korát is homályba állítandja.

Így látván a jövődőt, és bízván a mennyei végzésben, mely nemzeteket, valamint fejedelmeket is hibáikért büntet ugyan, de valamint lelkes népeket meggyilkolni nem enged, mi személyemet és alapító jogomat illeti – a megváltoztatott alapszabályokat, melyekkel kezdettől végig legkevésbé sem tudok megbarátkozni, ha nincs menekülés, s azokat parancsként csakugyan el kell fogadni, vérző szívvel, de lecsépelhetetlen kedéllyel, minden legkisebb megjegyzés nélkül fogadom.

Egyszersmind azonban ünnepélyes óvást teszek, hogy a „Justum ac tenacem propositi virum”⁸ dicső elve szerint, én a haza oltárán tett áldozatomnak kamatját azon pillanattal fizetni nem fogom, ha tapasztalni volnék kénytelen, hogy adományom de facto – mert hiszen szép szavakra és ígéretekre bizony én nem adok semmit is – más vágásba szoríttatnék, mint az, mely a magyar Akadémia eredeti céljával tökéletesen megegyez, és mely nemzet és fejedelem közti törvény által megerősítettén fel is szenteltetett; mely szándékom szerint tudom, hogy örököseim is becsületesen és híven eljárandnak, mikor aztán, ha ezen szomorú eset, bizodalom és minden jó remény dacára, tán mégis bekövetkeznék, én, valamint örököseim az alapító levél értelmében

⁸ „Igaz s kitartó hű szívű férfiút” – Quintus Horatius Placcus *Augustus caesarhoz* című ódájának kezdősora (Bede Anna fordítása).

– járulékunkat, a megmérgezett magyar akadémiától elvonván, valami más hazai célra fordítandjuk, mely célt azonban saját magunk tűzendjük ki, e foglalatosságtul mindenki mást határozottan felmentvén. És e tekintetben csak anyagi erőnek fogunk engedni.

A tekintetes igazgatóságnak hű szolgája,
Gr. Széchenyi István⁹

Felső-Döbling 163, November 6-án, 1858”

A fenti cikk megjelent: „*Diszharmónia és vakság* – Széchenyi István utolsó napjainak dokumentumai” között. Helikon Kiadó, Budapest, 1988. Másolata: Magyarisztantudományi Értesítő – Journal of Hungarian Studies 11. sz. 25. old.

A Horthy-időszakban a magyar szellem elnyomása kissé enyhült. Ekkor sem volt teljes szabadsága, mert a félrevezető, nemzetellenes tanítás beidegződött, – de már hajnalodott: új, nagy felismerések nyomtatott kiadványai jelentek meg, amelyek előidézhatték volna a szemléletváltást. A reménykeltő időszakokat megszakították az elvesztett háborúk, amelyeket még nagyobb, fizikai-szellemi elnyomás követett. Az új kutatások eredményei, amelyeket a segédtudományok fejlődése is elősegített, több mint egy évtizedig egyáltalán nem juthattak el a magyarságért aggódó kutatók kezébe.

Főként az 1948-1960 közötti időszakban, amikor népünk százezrei anyaföldünk elhagyására kényszerültek, – én magam is az 1956-os szabadságharcot követő megtorlás elől menekültem, – csak külföldön kaptunk lehetőséget a legújabb kutatások tanulmányozására: nagy lendülettel, igyekezettel, a mindennapi munka mellett, éjjeliőrként, építőmunkásként, esztorgályos és egyéb szakmunkásként, később a megtanult új nyelv birtokában, komoly pozíciókat betöltve, egymás után ismertük meg azokat a tudományos eredményeket, amelyektől az otthoniak hosszú időn át el voltak zárva. Ekkoriban születtek meg és váltak elismert kutatókká olyan magyarok, akiket Akadémiánk „déliábot kergető, magyarkodó dilettánsoknak” bélyegzett. Rangsorolás nélkül nevezem meg a magyar történelemkutatásban érdemeket szerzett kutatóinkat: Padányi Viktor, Aczél József, Bobula Ida, Borbola János, Nagy Sándor, Varga Zsigmond, Toronyi Etelka, Marjalaki Kiss Lajos, Aradi

⁹ A levél Zichy Geyza másolata. Az aláírás saját kezű.

Éva, Badiny Jós Ferenc, Baráth Tibor, Zakar András, Szelényi Imre, Vágó Pál, Bíró Lajos, Bíró József, Katona Sándor, Baráthosi Balogh Benedek, Baranyai Piroska, Bartha Miklós, Bakay Kornél, Berzy József, Bakk István, Bona István, Gyárfás Ágnes, Balogh Sándor, Csobánczi Elemér, Csőke Sándor, Cúth János, Daczó Árpád, Yves de Daruvár, Erdélyi István, Domonkos László, Janics Kálmán, Dömötör Tibor, Endrey Antal, Fekete Zsigmond, Érdy Miklós, Fehérné Walter Anna, Ferenczy Gyula, Fehér M. Jenő, Fodor István, Forrai Sándor, Friedrich Klára és Szakács Gábor, Gelsei Bíró Zoltán, Kolozsvári Grandpierre Endre, Gosztanyi Kálmán, Götz László, Hernádi Tibor, Homonnay Ottó, Somogyi Ferenc, Kandra Kabos, M. Katonka Mária, Kocsis István, Kazár Lajos, Koós Kálmán, Kostya Sándor, Kosztin Árpád, Kovács Ernő, Kövér János, Kunszabó Ferenc, Lángi Mária, László Gyula, Magyar Adorján, Marschalkó Lajos, Molnos Angela, Lázár István, Marác László, Magyar Kálmán, Makkay János, Málnási Ödön, Marton Veronika, Nagy Ákos, Nagy Attila, Nagy Géza, Vetráb J. Kadocsa, Bódi Dezső, Gálfi Ábá, Noszlopi Németh Péter, Nemesvárad Imre, Obrusánszky Borbála, Szabó Dezső, Torma Zsófia, Tomory Zsuzsa, Palotás Pál, Palotás Zoltán, Pauler Gyula, Pap Gábor, Pongrácz Gergely, Práczki István, Rác Sándor, Radics Géza, Raffay Ernő, Rektor Béla, Sebestyén Gyula, Somogyi Ede, Szalay Jeromos, Szedenits Jenő, Szentkatolnai Bálint Gábor, vitéz Szondi József, Szilvay Gyula, Blaskovics József, Timaru-Kast Sándor, Zajti Ferenc, Pölöskey Ferenc, Csánkné Vera, Vértessy László, Zászlós Zsóka György, Kúr Géza, Pesti Páter, Major Tibor, Lőte Lajos, Wass Albert, Haraszi Endre. Elnézést kérek mindazoktól, akiknek a neve véletlenül kimaradt, noha a megnevezettek dicső névsorához tartoznak.

Mennyi nagyszerű szellem, önzetlen magyar, nemzetéért fáradozó, tollat fogó kutató, akik múltunk új bizonyítékait tárták fel, és ismereteiket nyomtatványokban, könyvekben adták ki, – és mégis mindent hiába! Hiába azért, mert nem tudták áttörni a már Széchenyi által is kárhozott, akadémiai magyarellenesség falát, amely mögött tanári katedrával, megélhetést nyújtó fizetéssel, biztos nyugdíjjal megvett Budenz-követők terjesztik a meggyökeresedett hamis ismereteket, – a mai napig is.

Megintcsak nem az ellenség túlereje, hanem saját kényelemszeretetünk sodort bennünket a végpusztulás felé.

Vajon mikor válhat általánossá népünkben az áldásos, a „nemzetben való gondolkodás”? Ha döntésünket mindig csak a pillanat előnye szerint és nem a nemzet jövőjét tekintve hozzuk, akkor már a mi időnkben szolganéppé leszünk, – és vajon ezt a sorsot szánjuk-e gyermekeinknek és unokáinknak, ha uralik egyáltalán élni engedik majd őket?!

„Ébredj, hazám, – mondja Petőfi: – mert ha most nem ébredsz, Soha többé nem lesz ébredésed!”

BOTOS LÁSZLÓ

A magyarüldözések kezdete

Királygyilkosságok

Grandpierre K. Endre nyomán¹⁰

Az agyagtáblákon napfényre került ősi magyar eredetűnk – amely elhomályosítja nyugat dicsőségét, – emiatt „kell” pusztítani népünket, hiszen élő vád vagyunk a Nyugat előtt, műveltségteremtő múltunk letagadói előtt, és ez az egész ismert történelemírás és -tanítás ártéértékelését, újraírását követelné. Nyugatnak azért kellett a római katolikus kereszténység elfogadtatása céljából lebarbár-pogányozni népünket, hogy így a Nyugat felmagasztaltathassa saját magát. Magyarírtó tevékenységüket már közvetlenül a Kárpát-medencébe való visszatelepülésünk után megkezdték, Géza fejedelem idején és Szent István trónra ültetésekor csak folytatták.

Imre herceg halála

Kézai Simon krónikásunk írja, hogy „...Szent István elhatározta, hogy az ország koronáját letéve, e világ pompáiról lemond és a világi gondoktól szabadulva, egyedül Isten szolgálatára szenteli magát, s föltette magában, hogy az ország koronáját fiának, Imre hercegnek fogja adni... midőn ezért a szentséges atya a kormány vezetésének gondját szentséges fiára szándékozik vala bírni, a herceg hirtelen halállal meghala.”

Ugyanez így szól a Képes Krónika szerint: „...Szent István király úgy tervelte és szilárdan elhatározta, hogy az evilági dicsőség minden pompáját félreveti, az ideig tartó királyság koronáját leteszi és egyedül Isten szolgálatának szenteli magát. Elhagyja a külső gondokat, csöndes békességben, szemlélődésben tölti életét, a királyi föntség koronáját pedig fiának, Imre hercegnek akarta adni, aki szentséges erkölcsökkel volt megáldva.”

¹⁰ Kolozsvári Grandpierre Endre: *Történelmünk központi titkai (sorozat) IV. Öskutatás*

„Szent Imre herceg ifjúsága virágjában volt, isteni ajándékok a közönséges emberi természet fölé magasztalták, fel volt ruházva az igazság, bölcsesség, vitézség, mérséklet, okosság, tudomány, szelídség, irgalmasság, jóság, békesség, alázatosság és türelem erényeivel, ékes volt a katolikus élet meg a közügyek intézésének virtuusaival is, hasonlóan apjához, Szent Istvánhoz. Midőn trónját a szentséges atya át akarta adni fiának, vele a kormányzás gondját és az országglás terhét, Szent Imre herceg hirtelen halállal még előbb meghalt.”

A Hildesheimi Krónikából tudjuk, miként halt meg: vadászaton vaddisznó (vadkan) végzett vele.

Felvetődik a kérdés, hogy krónikáink miért hallgatják el, milyen titok húzódik a hirtelen elhalálozás mögött. Azt mindkét krónika kijelenti, hogy a hirtelen haláleset Szent István határozatának kinyilvánítása után következett be.

Kétségtelen, hogy itt valami lappang. Bünszövetkezés, az Árpádok kiveszejtésének ténye merül fel. De egyszeri példa alapján ez még nem állítható teljes határozottsággal. Gyanúunkat majd a magyar történelem fogja igazolni, vagy elvetni.

1031. szeptember 8-ra volt kitéve a koronázás, amelyre az ország rendjeit is egybehívták. A koronázási előkészületek már folyamatban voltak, amikor előtte hat nappal, 1031. szeptember 2-án Imre herceg váratlanul elhunyt. Grandpierre K. Endre gondolatmenetét követve ez látszik valószínűnek: Szent István két elhatározásra szánta el magát, amelyek valójában összekapcsolódnak:

- (a) visszavonul az uralkodástól;
- (b) trónutódjául fiát, Imrét jelöli.

A lemondás hátterét nem ismerjük. De ki tudja elfogadni a jámbor indokolást (a világ pompáiról való önkéntes lemondást)? A háttérben feszítő erők nagyon hatalmasok lehettek.

A lemondás, a döntés Imre herceg javára nyilvánvaló, így a magyar uralom folytatódhat, ami az ellenség szempontjából veszélyes lehet, mert tovább erősítené az apja által hatalmassá tett országot. Mindenképpen feltételezhető összefüggés a trónutódlás közzé tétele és Imre herceg halála között:

Szent István megrendül fia halálakor. Kézai Magyar Krónikája így számol be a király gyászáról. „Siratá... atyja vigasztalanul egész Magyarországgal, és a szertelen fájdalom és szomorúság miatt betegségbe esék, mert lábfájás is kínozza vala, különösen amiatt, mert véréből senki sem vala méltó, hogy az ország koronájával fölmagasztaltassék és aki keresztény hitben oly újdón

nemzetet abban megtarthassa. E közben azonban kezde testi erejében rögtön hanyatlani...”

Székelly István *Chronica Hungarorum*a tömörebb. „Imre Szent István fia meghala, kin az ő atyafia oly igen bánkódék, hogy emiatt halálos kórságba esék.”

Krónikáinkból feltételezhető, hogy Imre herceg halála és Szent István betegsége között összefüggés van: ugyanaz a titkos, megbúvó erő dönti le Szent Istvánt, amely megölte fiát.

Székelly István krónikája így ír: „Mikor Szent István azt megismerte volna, hogy ő abból fel nem támadhatna, (olyan betegség, amiről teljes biztonsággal tudta, hogy nincs ír a gyógyulásra) azon kezde gondolkodni, kit hagyna halála után a bizodalomra.”

„Ennek okáért nagy hamar elküldé a Buda nevű szolgáját Nitrába, hogy onnan Vazult az ő rokonját hamar alá hozná, hogy minek előtte meghalna, annak előtte királlyá tenné.”

„Vala pedig Vazul igen szép ifjú, kit Szent István az ő vádoltságáért Nitrába a tömlöcben tartott volt. Mely dolgot a Buda megjelenti a királyné asszonynak, ki azon helyt Buda előtt a Sebuszt a Nitrában bocsátá, ki a Vazulnak mind a két szemét kitolja, és a fülét ólommal beönté.”

Nemcsak Székelly István, lényegében valamennyi krónikás így adja elő Vazul megvakíttatását.

Mi is történhetett? A király ekkor már titokban dönt Vazul utódlásáról, nem úgy, mint Imre esetében tette. De az áruló szolga a királyné előtt feltárja a király tervét. Láthatjuk, a király ekkor nem rendelkezik kellő hatalommal, különben (írja Grandpierre) „Nem merné jelenteni a dolgot a királynénak, mint holmi felsőbb szervnek, az alulról jövő intézkedést.”

A királyné azonnal küldi Sebuszt, mint gyorsfutárt, Vazul nitrai tömlöcébe, hogy parancsát hajtsák végre: tegyék alkalmatlanná Vazult a királyi trón elfoglalására.

A bűntényt az is alátámasztja, hogy Szent István nem torolja meg e borzalmas bűncselekményt, Buda és Sebus sértetlen marad. Ha a király hatalma ekkor még töretlen lett volna, elképzelhetetlen, hogy megtorolatlan marad a bűntény. Az iszonyúan megcsonkított Vazult, úgy véresen, a király elébe viszik. (A két bűnös csak Aba Sámuel uralkodása alatt nyeri el méltó büntetését.)

A Képes Krónika: „Látta Szent István király, milyen nyomorúságosan megcsonkították (Vazult), keservesen sírni kezdett, de nyomta betegség terhe, és így nem adhatta meg a gonosztevőknek méltó büntetését.”

A király sírása tehetetlenségének megnyilvánulása.

Szent István végül mégis megtalálta az Árpád-ház további fennmaradásának módját.

Amit ekkor cselekedett, ugyancsak titokban kellett tennie. Rádöbbsent az őt és az országot fenyegető közeli veszélyre. Vazult már nem védhette meg, de a fiait igen. Ezért „magához hívatta unokaöccse, Szár László fiait: Andrást, Bélát és Leventét. Azt tanácsolta nekik, fussanak, amilyen gyorsan csak tudnak, hogy megóvják életüket és testi épségüket. Ezek megfogadták a szent király bölcs tanácsát, és Csehországba futottak a bajok és fájdalom elől.”

Az idézet megvilágítja az akkori helyzetet, a magyarüldözést.

Szent István király halála

A két trónutód-jelölt már halott. Szár László fiai külföldre menekültek. Kétségtelen, ki következik az elhalálozásban: Szent István kell, hogy következzen. Krónikánk hézagosan, de úgy általában megemlíti egyes királyaink halálának történetét. De itt semmit. Nem tudunk semmit. A feljegyzések közti hiány azt az érzést kelti, hogy ki akarják hagyni az esemény leírását.

Kézai ezt írja: „Szent István király... a Boldogságos Szűz fogantatásának napján az Úrhoz költözött.”

A Képes Krónika: „A Boldogságos, mindenkoron ártatlan Szűz Mária mennybe menetelének napján kiragadtatott e hitvány világból és a szent angyalok társaságához csatlakozott.”

A *Chronica Hungarorum*: „A jelen hitvány világból kiragadtatik, s az angyaloknak szent karába soroztatik.”

Ez a nagyfokú hallgatás is árulkodó! Miért nem részletezik, mi történt? Hiszen az iskolai tanítás és az egyház álláspontja szerint, nem Árpád, hanem Szent István volt a honalapító. Ha egy ilyen fontos, nagyjelentőségű személyiség elhalálozásának részleteit elhallgatják, vagy jelentéktelen eseménynek tartják, amit a krónikások nem érdemesítenek megörökíteni a jövő számára, akkor emögött valami

nagyon fontos háttér-bonyodalom, talán összeesküvés húzódik meg, amiről a krónikások egyszerűen nem írhattak. Felmerül a kérdés, kinek állt érdekében ennek elhallgatása? De a következő idézet a Képes Krónikából mintha feleletet adna e talányra. „Gizella királyné pedig elhatározta Budával, gonosz csatlósával, hogy a királyné atyjafiát, a német – helyesebben: velencei – Pétert teszik meg királylyá: az volt a céljuk, hogy Gizella királyné kénye-kedve szerint cselekedhessék, és Magyarország – szabadságát elvesztvén – akadálytalanul a németek uralma alá kerüljön. Péter király atya, Vilmos, Zsigmond burgundi király öccse volt. Szent Zsigmond megöletése után azonban a császárhoz ment, a császár pedig a velenceiek fejévé tette, és Gertrúd nevű húgát adta hozzá feleségül: ettől nemzette Gizella királynét. Gertrúd halála után Vilmos Szent István húgát vette feleségül, ettől nemzette Péter királyt.”

A Vérszerződés elfogadott és akkor még hatalmon levő gyakorlatát áthágva, az összeesküvő és gyilkos, még mindig ismeretlen háttérhatalmak akarataból egy idegent, a velencei németet, Orseolo Pétert emelték a magyar királyi trónra. (1038-1041; 1044-1046.) Ezt a királyt a köznyelv csak Német Péternek nevezte, és benne látták az ország titkos gyarmatosításának végrehajtóját. Péter nyíltan hirdette az ország tönkretételét és a magyarság kiirtását, bízva III. Henrik német császár hatalmában és segítségével. Megszüntette az addig megvolt jogokat, helyüket magyarellen es erőszak vette át. Hazánkat idegen kalandorok, zsoldosok és lovagok áradata lepte el. Három éves uralkodása után a magyar nép felkelt Péter ellen, és elűzte az országból. Péter pártfogójához, III. Henrik német császárhoz menekült, aki nagy német haddal jött, és megtámadta az országot. Péter Székesfehérvárott aranyozott lándzsát adott át a császárnak, ami azt jelképezte, hogy hűbérül ajánlotta fel a németnek az országot.

Péter második királysága sem lett tartós, mert a nemzet összefogott, és kizavarta az országból vazallus hadait. Ő pedig megint menekülni volt kénytelen. E menekülés történetét a Kézai Krónika ismerteti: „Péter... titkon embereket küldte, hogy foglalják el Fehérvárt, de terve kitudódván, magyarok mindenhol kezdének lázadni, egyszerre öldökölvén a németeket és olaszokat, még az asszonyoknak, gyermekeknek és azon papoknak sem kegyelmeztek, kiket Péter tett vala prépostokká, plébánosokká és apátokká. S miután Péter Fehérvárba nem mehetett be, futásnak eredve Mosony felé mene, hol, mint mondják, sereg indula ellene, eltérve tehát onnan is, sietve Fehérvár felé lovagolt, mert a polgárok izenték vala, hogy

jöjjön vissza, a várost neki adják. S amint Fehérvár körül egy faluba érkezett, a sereg hirtelen körülvéve, hol is fogságba jutván, szemeit kiszúrják, s jóllehet életben marada, lelke fájdalomában életét végezvén, Pécssett temették el.”

Aba Sámuel

A harmadik Árpád-házi királyunk (1041-1044) meggyilkolásának előzménye az 1044. évi ménfői csatavesztés volt, és erről az eseményről, szájhagyomány után, ugyancsak beszámol a Képes Krónika.

„Mondják, Aba király győzelmet is nyert volna, de azok a magyarok, akik barátsággal maradtak Péter király iránt, földre dobták zászlóikat és megfutamítottak. Azt is mondják a németek, hogy mielőtt megütköztek, égi jelként ritkás köd szállt le, majd Isten heves szélvihart támasztott, s ez szörnyű port vitt a magyarok szemébe, mondják ugyanis, hogy a pápa úr már előbb kiátkozta a magyarokat, amiért királyukat, Pétert megfosztották méltóságától. Sokáig is keményen folyt a csata, végre a császár, Isten segítségével bízván (értsd: az árulók átállására számított) győzelmet aratott. A vesztes Aba király pedig elmenekült a Tisza felé, és egy faluban a magyarok (értsd: áruló főurak), akiknek ő az uralkodása alatt ártott, az Öreg barlangban kegyetlenül legyilkolták.”

A szöveg felfedi, hogy az új Isten, a pápa és az árulók együttesen törtek az országba, a betört idegen hadak ellen küzdő, honvédő magyarokra. A csata alakulása kezdetben a magyaroknak kedvez, de aztán az árulók átállnak az ellenséghez. (Grandpierre Endre megjegyzése, hogy érdekes módon a kereszténységre térítés és az idegenek beözönlése óta mérhetetlenül elszaporodtak az országban az árulók.)

A Krónika elrejtve, titkos üzenetet is közöl arról, hogy a magyarság miként érzett, s hogyan viszonyult a meggyilkolt Aba Sámuel iránt. „Tetemét a falu mellett templomba temették, néhány esztendő múlva kiásták a sírból, szemfödélét és ruháját romlatlanul találták, sebhelyei begyógyultak.”

A néphit szerint: Aba Sámuel szent király volt, akin még holtában sem fogott a rontás.

A római katolikus kereszténység felvételének oly „áldásos nemzetmentő” szükségét, kihatását szajkózza az írott és az elektronikus sajtó, és ennek hatására a

vakon hívők nem képesek a keresztény főpapság tevékenységében felismerni a magyarellenes szálakat. Még mindig azt hangoztatják – vatikáni sugallatra –, hogy a római katolikus kereszténység felvétele mentett meg bennünket a pusztulástól, mert különben megsemmisített volna bennünket a keresztény nyugati népek együttes ereje. Micsoda bátorság ezt milliókkal elhitetni, és micsoda hihetetlen mértékű vakság kellett ahhoz, hogy ezeket a visszajára fordított történelmi eseményeket elfogadjuk, – sőt, még mindig fennhangon hirdetjük, saját pusztulásunk elősegítésére. Figyeljük meg, mindig a római katolikus kereszténység felvételét nevezik mentőövnnek. Még véletlenül sem említik, hogy Árpád népe és a helyben talált őshonos és avar nép is a keleti kereszténység követője volt. Ennek ismeretében állítható, hogy a Szent István korabeli magyarvér-ontás idegenek segítségével csupán eszköz volt az akkor még el nem különült két keresztény egyház, a keleti ortodox és a római katolikus egyház vallási felsőbbrendűségért egymás ellen vívott harcában. Mi a római katolikus érdekekért ontottuk vérünket és hagytuk megosztani magunkat.

Isten nem bottal ver egy népet a bűneiért, hanem magára hagyja, így az hitelenné válik, nem ismeri fel a követendő utat, emiatt saját magát viszi a romlásba.

Aki látni akar és veszi a fáradságot, hogy áttanulmányozza történelmünk okozati összefüggéseit – ezt „pragmatikus történelemszemlélet”-nek nevezzük –, láthatja, hogy a papság által hirdetett és még mindig hangoztatott, a megmentésünkért való hálás köszönet: a Vatikán hatalmának további kiszolgálása, fenntartása –, amit azzal hagyunk jóvá, ha vakon hiszünk és nem gondolkodunk.

Egy olyan egyház, amely nemzetköziséget hirdet, amely minden embernek, nemzetnek Istenhez vezető egyetlen utat határoz meg, ugyanakkor nyilvánvalóan pártoskodó, mert kiemelten egyetlen nemzet fiait becsülteti meg, mint kiválasztottakat, és öncélú tevékenységet folytat, mindig a – vatikáni – meggazdagodást, felvirágoztatást célozza rendeleteivel, vagy minden esetben a gazdagok, a hatalmasok táborát erősíti, tehát az ilyen egyház által hirdetett vallás nem lehet az egyetlen üdvözítő, de főleg nem lehet egy olyan nemzet fiainak a támasza, amely utolsó csepp véréig harcolni kénytelen külső és belső ellenségei ellen, a fennmaradásáért.

Hogy mennyire őszinte, követésre méltó a szószékről hallható szentbeszéd, azt megvilágítja a győri megyés püspök, Pápai Lajos „Mi van a rovásunkon?” címmel közölt nyilatkozata, amely a *Heti Világgazdaság* 2003. szeptember 27-i száma

97. oldalán jelent meg (R.G.): „Jobboldali körökben egyre nagyobb teret nyernek az ősmagyarkodó, új pogány vallások, a Magyar Katolikus Egyház vezetői pástorlevélben készülnek felemelni szavukat a jelenség ellen.” Tehát az egyház nem tartja megengedhetőnek a Pápai Lajos megyés püspök által még mindig „ősmagyarkodó”-nak, „új pogány”-nak nevezett, ősi magyar hitéletet, amely bizonyítottan keresztény volt és nem pogány. Egy Isten, a mindenek Teremtőjét imádták, és annak földi megnyilvánulásait, mint isteni adományt tisztelték. A római katolikus egyház minden más, rajta kívülálló vallást pogány vallásnak nevezett, egészen az 1962. évi, II. Vatikáni Zsinat döntéséig. Csak ezzel a zsinati határozattal ismerték el a többi keresztény felekezet és egyéb vallások követőit „Isten-hívőknek”. Az ősi mágus hit lényege a szeretet, a minden embernek a Teremtő általi egyenlő szeretete. Mint ahogy a Nap is egyformán sugározza áldó hatását minden élőlényre, egyesek kiválasztása nélkül. Annak idején nem volt „kiválasztott nép”, csak őshonos nép, ez az Isten-szemlélet az ő lelkivilágát tükrözte. Ez vajon miért nem egyeztethető össze a római katolikus egyház tanaival, ha valóban nem csupán egyetlen nép érdekeit lennének hivatottak szolgálni, hanem a népek összességét?

Még azt is meg kell jegyezni, hogy minden további nélkül maradhattunk volna keleti keresztények. Emiatt nem pusztítottak volna el bennünket, mert hiszen tudjuk, hogy a hatalommal nem rendelkező egyszerű pásztornépeket, mint a vlachokat (oláhokat) vagy a szerbeket (rácokat)¹¹ sem irtották ki Európa ugyanazon térségéből, ahol mi is éltünk, hiszen szaporodhattak, terjeszkedhettek. A megmenekülési elmélet tehát nem más, mint népünk felerősödésének kendőzése a Vatikán által, hogy még véletlenül se lehessen magyar érdemeket megemlíteni, és titkolása annak, hogy nekik volt szükségük ránk, a keleti egyházon való felülkerekedés végett. Ez csak 1054-ben valósult meg, amikor mi, mint nagyhatalom, a Vatikánt támogattuk, remélve, hogy a nyugatiak őszintén egymáshoz-közeledést akartak, nem pedig a leigázásunkat, – miután mi jóindulattal felhagytunk a magyar érdekű, felderítő hadjáratokkal. Minket a kereszténység felvételével támadtak meg. Ezt nem szabad elfelejtenünk, és ezt az Egyháznak is tudomásul kell vennie.

¹¹ A IX. században a szerbek felvették a kereszténységet, főzsupánt választottak, aki Ráskában székelt, melynek jelenlegi neve Novi Pazar, szerbiai terület. Ebből a „Ráska” névből alakítottuk ki a szerbek magyar nevét, így: „rác”.

I. Endre király

Népies neve: „katolikus Endre király” (1047-1060). Szár László fiai közül a legidősebbet, Endrét emelik a trónra, hogy visszaállítsa az Árpád-ház uralmát. I. Endre azonban a katolikus hatalom visszaállítása érdekében visszautasítja az egész ország együttes követelését: az ősi szabadság, ősi hagyományok, ősvallás visszaállítását és az idegen kalandor lovagok, papok eltávolítását. Ezért a nép fellázad, és a kitörő népharag élére a király öccse, Béla herceg áll. I. Endre még idegen német fegyveres erőkkel sem tudja megtartani hatalmát. A testvérháborúból Béla kerül ki győztesen. A történelem ismétli magát, a második és harmadik Árpád-kori király után a negyedik is menekülni kényszerül. Kiújul a polgárháborús küzdelmek időszaka, a testvérharcban végül megölik a királyt.

A Képes Krónika szerint katolikus Endre (András) halálát a „gondatlanság” idézte elő:

„Isten segítségével Béla herceg nyert győzedelmet, a német majdnem mind odaveszett, vezéreik fogságba estek. Az András királlyal levő magyarok látva, hogy Béláé a győzelem, elhagyták András királyt, és átálltak Béla herceghez. András király Németország felé futott, de nem menekülhetett: a Mosoni kapunál ugyanis elfogták, és mivel a Bakony erdejében, a Zirc nevű udvarházban gondatlanul tartották, meghalt.”

Ez a „gondatlanul tartás” Grandpierre szerint nem fejezi ki a valóságot. „Any nyit jelent, hogy a király éhen halt börtönében. Ez pedig csak szándékos gondatlanság lehet.”

I. Béla (1060-1063)

I. Béla rövid, hároméves uralkodása alatt hathatósan segítette a közjólét szintjének emelését és megerősítette az állam hatalmát. A Székesfehérvárra összehívott országgyűlésen a néptömeg ismét követelte az ősi szabadság, az alkotmány és hitvallás visszaállítását, azonban a királyi csapatok rájuk törtek, és nagy mészárlást hajtottak végre. Béla király halálát saját trónszéke okozta, a németek elleni hadi felkészülése közben. A Krónika Hungarorum az eseményt így rögzítette: „A legkegyelmesebb Béla király pedig, amikor uralkodásának harmadik évét betöltötte,

királyi birtokán, Dömösön, trónszéke összeomolván testét összetörte, és gyógyíthatatlan betegségbe esett. Félholtan a Kinisiva patak mellé vitték némely fontos országos ügyek miatt, itt aztán elköltözött a világból.”

Láthatjuk, a szöveg nem világos, és a többi krónika sem teszi világosabbá. A Képes Krónika szerint Béla trónja beomlott. Hogyan értsük ezt? A trónszék nem lehet olyan hatalmas építmény, még összeomlás esetén sem okozhat halálestet. Egyesek a trónszék mennyezetének leszakadását említik, amely a templomi szószékhez lehet hasonlatos.

Ugyanakkor Heltai Gáspár így ír Krónikájában: „Mikoron a Gemes városba ment volna és ott a nyári palotában ülve, leessék a palota és mind elrontá az ő székét, és annyira törte el a királyt is, hogy halálra megbetegedék belé.”

(Grandpierre Endre:) De Heltai itt már igazított a régebbi krónikás szövegén, amely világosan, külön-külön ír a királyról és a szerencsétlenségről:

(a) Az összezúzott;

(b) Gyógyíthatatlan betegségbe esett.

„Ez utóbbi elkülönültni látszik az összezúzódástól, s úgy tűnik, a királyt egyszerre két csapás érte, összetörte magát, ugyanakkor valamiféle gyógyíthatatlan betegségbe is esett.

Nem érthető tisztán az eset. Ami kitűnik: a baleset okozása pontosan irányított és időzített volt. Időzített, mert a trónszék akkor omlott össze, amikor a király rajta ült, és épp a fejére lett irányítva a súlyos tetőzet.”

I. Béla halála lehetőséget adott Salamonnak, I. Endre fiának, III. Henrik német császár vejének a trón visszaszerzésére.

Salamont már előbb, 1058-ban megkoronázták, hatéves korában. Húsz év múlt el Szent István halála óta. I. Endrét 1063-ban fosztotta meg trónjától öccse, I. Béla. Salamon ez időben tíz éves. Nem lép fel trónigénnyel I. Bélával szemben, de I. Béla három év múlva meghal.

Thúröczy erről így ír: „Salamon király pedig, amikor Béla király halálát hallotta, apósához, a német császárhoz futott, és kérte, hogy állítsa vissza neki Magyarország királyságát.”

Salamon tevékenysége a Krónika elbeszélése szerint rejtélyes. Salamon tíz éves, még gyermek, akiről feltételezik, hogy felméri az ország politikai helyzetét, látva az eshetőséget a hatalom visszaszerzésére, az ország határán túlról kért segítséggel. A német császárhoz fut segítségért, hogy ellenfeleit legyőzze. Ez lehet a

háttérben, ezzel magyarázhatók az események: a menekülés, az idegen hatalom beavatkozásának kieszközlése. A tények megvilágítják a hatalmi csoportok tülekedését a magyar trón megszerzése érdekében, kihasználják a gyermek királyt, aki csak báb a kezükben, ezért támogatják.

A nemzetellenes tömörülés célja saját gátlástalan hatalmuk mindenáron való megszerzése volt. Közben Béla király fia, Géza átlátta a helyzetet, és két fiával Lengyelországba távozott, mert nem tudta határon kívül tartani Salamont és a német hadakat.

Erről az eseményről a Thúróczy Krónika így ír: „Salamon király pedig országa elvesztése miatt panaszkodott a császárnak, mondván, hogy erőszakosan űzték ki országából, és ezzel nemcsak őt, hanem a császár birodalmát még inkább sérelem érte, és azt mondogatta: hiszen Tiéd Magyarország, Tiéd a királyság, mivel te tettél engem királlyá, az én uralmam alatt ennek az országnak legszebb javait felségednek ajándékoztuk évi adóban hálás szívvel és Téged szolgáltunk rendelkezésed szerint... Állj bosszút ellenségeiden a rajtad esett sérelemért és vedd vissza magadnak az országot.”

Ez a hazaárulás legsűrűbb változata. Az ember jellemét befolyásolja a környezet, a ráhatás. Salamon egész életét a hatalomért való harc tölti ki. Kész bárkivel, bármilyen erőcsoporttal egyesülni hazája, a magyar nép ellen. Seregeket szervez, buzdít, betör az országba, várakat foglal el, tervet készít Géza, majd Szent László meggyilkolására. Ezután kimenekül az országból, és az 1087-1088-as években nyomtalanul eltűnik.

De mi történt – kérdezi Grandpierre – a magával vitt királyi kincsekkel? Mert azok sem kerültek elő.

Salamont hatalmába kerítette az akkori kor szellemisége, az idegen nemesi osztály és a főpapi rend befolyása. Alig egy-két évtizeddel korábban ilyesmi fel sem merülhetett volna, mert akkor még a régi szellem uralkodott: a hatalmon lévő, magyar vezető osztály kötelessége volt a hazáért való kiállás. Abban az időben így szóltak a törvények:

A továbbiakban Grandpierre Endre kutatási tanulmányait használom, részletek kiemelésével, és egyes esetekben – a tárgyalt anyag hangsúlyozásához – további kútforrások alkalmazásával.

Az ősi nemzetgyűlés a szó igazi értelmében nemzetgyűlés volt, a nemzet igaz, teljes felelősségű képviselője. A nemzet jött itt össze, hogy döntsön a saját sorsáról, a népközösség minden dolgáról, és szükség esetén ítéljen is.

1. A vezér, a főbírók, országbírók felelősséggel tartoznak a nemzetgyűlésnek.
2. Minden vezető, tisztségviselő a nemzetgyűléstől nyeri megbízatását.
3. A nemzetgyűlés – miként erről Kézai tudósít – a legfőbb bíró ítéletét is megsemmisítheti, ha azt hibásnak találja.
4. A fővezér – illetve a vezérek tanácsa – akinek személye háborús időkben, mintegy a nemzet önvédelmének megtestesülése – a hadiállapot tartama alatt élet és halál ura, ámde ez nem eshet a közszabadság, a nemzetérdek és az igazság rovására.
5. A nemzetgyűléseken a falu-nagyok révén az ország legkisebb közösségei, a közösségek is képviseltették magukat.
6. A közügy, államügyek intézésében, az állam vezetésében, minden egyes magyar személyesen és tevőlegesen vett részt. A nemzetgyűléseken való kötelező megjelenés rájuk is vonatkozott.

A vármegyét, a vármegyei szervezetet hivatalos álláspont szerint Szent István király alakította ki. Ennek megbomlása akkor kezdődött, amikor az addig megközelíthetetlen magyar ősvárakba nyugati katonaságot helyeztek, és ahol lehetett, a várak helyébe kegyhelyeket, zarándokhelyeket, monostorokat építettek. Ekkor kezdődött meg a hajdani avar védősáncokra alapított, ősi magyar vármegyei rendszer felbomlása, felszámolásának több évszázados, Mária Teréziáig húzódó folyamata.

A vezérek leválthatóságának törvénye

Eredeti felfogás, ösfelfogás szerint a tisztség, bármilyen legyen is az, nem kiváltság, nem holmi érdem, szolgálatért kapott örökös előjog, jutalom, hanem egyegyedül és kizárólag a köz érdekében kifejtett szolgálat, s így a közösségnek elemi és elidegeníthetetlen joga, hogy mindazokat a tisztségviselőket visszahívja, akikről bebizonyosodik, hogy a tisztségükben hibákat vétettek, bűnöket követtek el, vagy akár csak elkényelmesedtek, s nem olyan odaadással látják el hivatalukat, amilyen tőlük jogosan elvárható. Ezen ősi szokásjog megtagadása a népiuralom megcsúfolása.

Igen nagy tudatlanság azt állítani, hogy a képviselők, tisztségviselők leválthatósága kizárólag a hűbériség idején volt érvényben. Meg kell jegyeznünk, hogy éppen a hűbériségben szüntették meg ezt az ősi népszokást.

Itt láthatjuk ősállamiságunk, ősjogunk sarkalatos törvényeit. Mellőzésük a népképviselési elv nyílt megtagadása. Ezek hiányában a tisztségben ülők visszaélhetnek a mindegy, milyen párt érdekéért szerzett hatalommal. Nem lehet őket leváltani, még ha belepusztul is az ország. A hűtlen vagy vétkező tisztségviselők leváltásának őstörvénye, a székely-magyar közszabadság egyik fontos követelménye előírja:

Minden tisztség, a legkisebbtől a legnagyobbig, kizárólag a közösség akaratából tölthető be, választás, még hozzá közvetlen választás útján.

Minden tisztségviselő leváltható, a legnagyobbtól a legkisebbig, a fővezértől az uralkodóig, ha a közakarat úgy kívánja, mert intézkedéseivel szemben kifogás merült fel, vagy ha magatartásával szemben kétségek merültek fel, viselt dolgában tévedések, hibák, részrehajlások mutatkoztak.

Az őstörvény úgy szól (helyesebben: kikövetkeztethető), hogy csak olyan személy kerülhet bármiféle tisztségbe, akinek addigi élete, előélete, a nemzet közösségének tett szolgálata eleve tanúsítja, hogy méltó a közösség szolgálatára.

A tisztségviselőkkel szembeni elemi követelmények

Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniük, példát kell mutatniuk szolgálatban és tisztességben. A tisztség a tisztességből fakad és tisztességet követel.

Nyilvánvaló, hogy nem a közösségnek, nem a népnek, nem a nemzetnek kell a vezetőket szolgálnia, hanem a vezetőknek a népet. Aki nem ezt az elvet vallja, vagy megszegi ezt az elvet, ne lehessen vezető, ne kerülhessen be és ne maradjon semmilyen tisztségben.

Azt a vezetőt, aki a közösség megrongálására, kizsákmányolására, véleményének, akaratának, érdekének elfojtására törekszik, felelősségre kell vonni.

Az ősjogok

1. A népfelség joga.
2. A közszabadság joga.
3. A közügyekben való részvétel joga.
4. Az igazság megismerésének, birtoklásának és kimondásának joga.

5. A nemzethez, nemzetközösséghez tartozás joga.
6. A nemzeti önazonosság joga.
7. A nemzeti közösség élete, helyzete megismerésének joga.
8. A nemzeti múlt megismerésének joga.
9. Az ismeretekben való előhaladás joga.
10. A társadalmi, jogi, személyi egyenlőség és önvédelem joga.

Hihetetlen változás állt be a római katolikus vallás felvétele után. Feltehető a kérdés: – Ki vádolható a nemzeti érdekek háttérbe szorításáért? Szent István? Vagy az újonnan teret nyert egyház? Ez a kérdés a jövő történészeinek kiértékelésére vár. Mindkettő igaz lehet, mégpedig azért, mert krónikáink szerint Szent István is a németek és a Szentszék áldozata lett. Túl későn győződhetett meg az országát behálózó külső veszélyről: Imre fia halála és Vazul nyomorékká tétele után. A veszélyt felismerve, amit még megtehetett: Vazul fiainak az országból való menekülést ajánlotta, így akadályozhatta meg az Árpád-ház már akkori kipusztítását, aminek, sajnos, ő maga is áldozatul esett. Ezt elhalálozásának szűkszavú rögzítése is bizonyítja.

A magyar nép és a történelemírás sokáig még csak fel sem tételezhette, hogy a legfelsőbb uralmi körök szövevénye, konkrét tevékenységével a háttérben maradván, ilyen hihetetlen mértékű nemzetárulást követett el.

De a manapság történt, 2004. december 5-i, kettős-állampolgársági népszavazás is bizonyította, hogy ekkora árulás igenis lehetséges. A szovjet-kommunista hatalom átmentői sikeres agymosással elérték, hogy népünk megtagadta saját testvéreit. Miért? Talán azért, mert utálja a saját fajtáját? Nem hinném. Ez a szégyen a hatalmon lévők, a közüggyel foglalkozók nemzetellenes tevékenységének eredménye volt.

Ha tüzetesen nézzük tevékenységüket, meggyőződhetünk arról, hogy a Német-Római Császárság hű támogatói a magyar főpapság és a Vatikán voltak. Nehéz lenne mást feltételezni, mint azt, hogy ez volt szerencsétlenségünk fő okozója egész történelmünk során. Vajk, a későbbi István, magyarellenes légkörben nevelkedett. Bár a magyar történelemírás ezt hivatalosan sohasem fogadta be, léteznek történészek, akik vallják, hogy Géza fejedelem I. Ottó császártól a quedlinburgi szerződés mellé feleséget is kapott Adelheid személyében. Padányi Viktor szerint Géza kétszer házasodott.¹² Szerinte Sarolt korán meghalt, így Adelheid lett

¹² Padányi Viktor: Géza fejedelem második házassága. In: Történelmi Tanulmányok. Közlte: A Nap Fiai. 1978. jan-febr.

Vajk (a későbbi Szent István) nevelő-anyja. A helyzetet súlyosbította István nevelő-anyja, a német Adelhaid kétségtelen befolyása. Ezután következett a még nagyobb befolyással bíró feleség: a német Giesel, akinek nevéből alakulhatott ki a magyar Gizella név, és akit a német Wolfgang szerzetes nevelt. Ekkoriban maradtak abba a nyugatra vezetett magyar hadjáratok. A magyarellenés németek alattomosága a római katolikus kereszténység felvételét jelentő quedlinburgi egyezményt a magyar nagyhatalom megtörésére használta fel, – azt kihasználta, helyesebben: azal leplezte valódi szándékát. Egyik eszközük az Árpád-ház korai kihalásának elősegítése volt.

I. Géza (1074-1077)

I. Géza haláláról krónikánk ugyancsak szűkszavúan értesít. Népünk Magnus (hatalmas, nemes lelkű) királyként emlegette és tisztelte. I. Géza tárgyalások közben betegedett meg, és így szerzett, ismeretlen betegségbe halt bele. A halált okozó körülményekről a Szent Megváltó Rend olasz származású Willermus apátja számol be: a fiatal, erőteljes és szeretett király, amikor Salamonnal egy megbékélési tárgyaláson vesz részt, hirtelen megbetegszik és meghal. Ez nyilvánvalóan mérgezéssel elkövetett gaztett volt. (Bővebben lásd: a Thuróczy Krónika 156. old.)

Szent László (1077-1095)

Szent István halálától kezdve a belső métel, a több mint százéves magyarpusztítás alábbhagyott. Szent László összefogta, ismét egyesíteni tudta az országot, ellenállt minden idegen érdekű törekvésnek, és csak a magyar egység megteremtésén fáradozott. Így hazánkat ismét Európa egyik legerősebb országává tette. Szent László idején még meg is erősítettük uralmunkat az ősi Szerémségben, Szepességben, Etelközben, amely magába foglalta az ország keleti, szent védőövezetét: a Délvidéket, Moldvát, Havasalföldet. A király férfikora teljében volt, teli nagy tervekkel, amikor hirtelen meghalt. A krónika a halálesetet így jegyezte fel: „A király pedig összegyűjtette seregét, és unokaöccsének sérelme miatt megindult a csehek ellen. De amikor Csehország határára ért, nehéz betegségbe esett.”

Láthatjuk a krónika megvilágításában, hogy a király egészséges volt, s a csehek elleni háborús összecsapás előtt, a cseh határszáron váratlanul „nehéz betegségbe esett.”

Szent László tüstént tudta, hogy gyógyulásra már nincs lehetősége, mert azonnal hazahívatta fiát, Kálmánt. Vajon miért volt biztos abban, hogy nem gyógyulhat fel? Szent László röviddel ezután meghalt. Pedig egészségét bizonyítja az a tény, hogy pár héttel előtte őt kérték fel a keresztes hadak fővezérének, mint az arra legrátermettebbet, és László el is fogadta a felkérést.

Nem tudjuk, mi történt a cseh határon. Feltehetőleg, írja Grandpierre, küldöttség érkezett hozzá az összecsapás előtt, és tárgyalásokra került sor, ekkor érte őt a „halálos kór”. Lehet, hogy kibékülést ajánlottak a csehek, és poharazgatás közben...

Könyves Kálmán (1095-1116)

Könyves Kálmán korának legműveltebb uralkodója volt. Ő volt az első a világon, aki beszüntette a boszorkányüldözést. Miként halt meg Könyves Kálmán? Milyen rejtélyek lappangnak halála körül? Mert szokatlan, hallatlan körülmények között halt meg. A krónika szerint a királyt a fülére tett, méreggel bekent tapasz ölte meg, amely kiszívta agyveleje egy részét. A magyar történelem egyszerűen két szóval intézi el egyik legkiválóbb, hatalmas királyunk halála okát: „vagy genny, vagy agyvelő”.

A krónika félelmes eseményekről számol be, amelyek alapján rázzák meg az országot, melyek alkalmasak minden ország hatalmának megdöntésére: belső áru-lás fogott össze külső nagyhatalmakkal. Ez nemzetközi összeesküvést feltételez.

„Az Úr 1113. évben a császár hatalmas sereget mozgósított Álmos herceg érdekében, és Magyarország határára jött.” Álmos herceg, Kálmán király cselszövő testvére, trónkövetelőként lép fel. Kálmán a császárt mesteri külügyi tárgyalási készséggel meggyőzi, hogy vonuljon vissza. Elfogadja Álmost, és fiával együtt megvakíttatja, hogy így tegye őket alkalmatlanná további viszályok előidézésére. Ugyanakkor támogatóikat is megbünteti.

A krónika erről így szól: „Mégsem vált hasznára az ártatlan vér kiontása, mert az isteni bosszú korai halál bús italát nyelte le vele, és megbüntette ideig tartó országának romlásával.”

Ennél világosabban nem fejezhető ki a király megmérgezése. A király korai halála: a főúri bosszúállás következménye. A krónika még a gyilkosság módját is megjelöli: „A korai halál bús italának lenyeletése”, vagyis ital-, vagy ételmérgezés volt a halál okozója. Szerves összefüggés lehet a pártütők megbüntetése és a király betegsége között.

II. István (1116-1131)

II. István idejében a fő ütközési terület a magyar központi királyi hatalom ellen szervezkedő, szellemi, egyházi és világi uralkodó csoport, amely hatalma növelése érdekében szövetségekbe tömörül, és ismételten összeesküvéseket szervez a királyi hatalom megdöntésére. II. István minden igyekezete ennek kivédését szolgálta. Helyzetét nehezítette, hogy apját, Könyves Kálmánt, 15 éves korában veszítette el. Mint tapasztalatlan gyermek került a trónra. A helyzet kedvező lett minden ellenerő felerősödésére. A megvakított Álmos herceg pedig él a kínálkozó alkalommal. A baj akkor nyilvánult meg, amikor a király felnőtt, lerázta a bábáskodást, és kézbe vette az ország irányítását. Az ellenzék a vak Álmos herceget akarja, aki Bizáncból kér segítséget. II. István erre megtámadja Bizáncot, és Álmos kiadatását követeli, eredménytelenül. Sértő levelet küld a császárnak, melyre a válasz egyenesen embertelen: „Kimetszi köldökét férfiaságával együtt.” A király megbetegszik, és ellenzéke új királyt választ. A beteg király biztos halálát feltételezve, Bors és Iván ispánt jelölik királyokká, – de a király felépül. Ivánnak fejét veszi, Borsot pedig Görögországba száműzi. A király ezután vérhast kap, és belehal, 1131. március 1-én.

II. Béla (Vak Béla) (1131-1141)

Véres viszályok, pártoskodás, szüntelen megsemmisítés fenyegeti II. Béla rövid életét és uralkodását. Állandóan harcot kell viselnie a pártütőkkel, árulókkal, akiket véres megtorlásban részesít.

Halálának rejtélye az, hogy állítólag boritaltól, borozás következtében hal meg 33 éves korában, a megállás nélküli trónkövetelő és belső egyenetlenségi harcok ellenére.

Annyi ellensége volt a királynak, hogy már számolni sem tudta, s ezek után a nem természetes, a hirtelen, minden előzmény nélküli halálesetet történészeink minden kétely nélkül elfogadják, vagyis azt, hogy a királyt a borozás vitte halálba.

Azt is említik, hogy Vak Béla helyett a szerb származású feleség, Ilona vezette az országot. A királynénak nem állt-e érdekében, hogy férjét, a királyt visszatartsa a mértéktelen ivástól?

Vagy feltehető az a kérdés is, hogy itt nemcsak a királyné, hanem egy háttérben rejtőző hatalom csendes, összeesküvő munkája zajlik.

Ezt a feltételezést a *Chronica Hungarorum* igazolni látszik: „uralkodása alatt Helena királyné, a királlyal és hű báróival tanácsot tartva, egyetemes országgyűlést hívott össze, Arad mellé. Az említett országgyűlés napján, amikor a király már az ország trónján ült, odajött a királyné a fiaival együtt, leültette őket a király köré. Az egybegyűlt néphez pedig így szólt a királyné (nem a király): 'Minden híveink, nemesek, öregek és ifjak, gazdagok és szegények, hallgassatok meg! Mivel az Isten mindnyájotoknak megadta a természetes látóképességet, hallani szeretném, hogy a ti uratok, a király, miért fosztatott meg szemevilágától, és kiknek a parancsára történt ez? Mondjátok meg nekem, és ezen a helyen hűségesen álljatok rajtuk bosszút, és ránk való tekintettel vessetek véget életüknek. Mert íme, Isten a ti királyotoknak két szem helyett négyet adott.' E szavakra tehát az egész nép rárohant azokra a bárókra, akiknek a parancsára megvakították a királyt, közülük egyeseket megkötöztek, és a királyné tanácsára megvakították. Hatvannyolc istentelent azonnyomban lengyilkoltak, és összes maradékaikat, mind a férfiakat, mind a nőket, még aznap lajstromba foglalták. Ezenfelül minden birtokaikat a székesegyháznak osztották ki, ezért neveznek Magyarországon minden szolgáltatásra kötelezett falut királyok adományának.”

Ugyanakkor Borisz, Könyves Kálmán állítólagos mostohafia, orosz, cseh és lengyel hadakkal, kikhez a kivégzettek családtagjai is csatlakoztak, rátört a belviszályoktól tépett országra. Bélának csak négyéves harc után sikerült levernie a trónkövetelőt.

A Tárih-i Üngürüs e trónkövetelőről így ír: „Abban az időben Leh országnak (Lengyelország) határán élt egy hatalmas bégfi, aki Baruk (Borisz) néven volt ismeretes. Mivel Bejla király vak volt, ez a bégfi azt állította, hogy ő Kolomanusz (Kálmán) király fia, és az ország őt illeti.”

Borisz arra építette tervét, hogy Béla vak, s ezért nem bizonyíthatja, de nem is tagadhatja kilétét. „Üngürüs tartományának néhány jeles bégje és fondorkodó embere titokban azt kezdte tervezni, hogy Boriszhoz mennek, vele szövetkeznek és eltávolítják a királyt.”

Összeesküvés kívülről, belülről, felülről és mindenfelől. Akárcsak napjainkban. Ezért csoda, hogy még létezőnk, de épp ez ad erőt a további küzdelemre, mert Isten velünk, különben már elvesztünk volna. A magyarságnak küldetése van.

Arra a kérdésre, hogy a királyné, Ilona, miért hagyta (vagy segítette elő), hogy a király halálra igya magát, történelemírásunk ezt a kielégítőnek tűnő választ adja: „Béla felesége korábban hunyt el, mint a király, s így minden tökéletesen érthetővé válik. Ilona, a hű feleség, amíg élt, visszatartotta a királyt az ivástól, s szegény vak királynak addig oka sem volt rá, miután azonban legfőbb, s tán egyetlen támasza, gyámola kidőlt, bújában a király – s mert nem is volt immár, aki visszatartsa – ivásnak adta a fejét, s az ital végzett vele.”

Ezzel a magyarázattal az a baj, hogy Ilona királyné nem Béla király előtt, hanem utána halt meg.

Dr. Wertner Mór, nagy körültekintéssel készült munkájában: Az Árpádok családi történetében írja, hogy: „Ilona 1146-ban, fél évtizeddel férje halála után, levelet írt Zsófia nevű lányának az admonti zárda-kolostorba.” Wertner e levélhez az alábbi megjegyzést fűzi: „A levélből azt látjuk, hogy Ilona nemcsak, hogy nem halt meg férje előtt, hanem még 1146 és 1147 közt is életben volt.” „Ilona halála tehát az 1146 utáni időre tehető.” (300-301. old.) Akkor vajon ki itatta a királyt, és mivel? Feltételezhető itt is a szándékosság. Grandpierre azt írja, hogy olyan dolgok történhettek a palotában, amiket még a vak király előtt is palástolni kellett.

Erről a Képes Krónika így ír: „Béla király borivásnak adta magát. Az udvarbeliek megszokták, hogy mindent megkapnak, amit csak részegségében kértek tőle, és amit a király, ha kijózanodott, vissza már nem vehetett.” Az ivászat csak ál-ok a történetek elhallgatására, a háttérben lapuló erők leplezésére.

A MTA történelemkutatóinak, azt hiszem, lenne bőven feltárnivalója történelmünkben.

II. Géza (1141-1161)

II. Géza 31 éves korában hunyt el. Halálával nyolc gyermeket hagyott árván. A legidősebb, III. István 15 évesen követte apját a trónon. Nem maradt semmi támpont II. Géza halála okára, de bizonyosra vehető, hogy nem természetes halállal távozott.

Krónikánk csak ennyit, semmi többet nem mond: „Elköltözött pedig az Úrhoz, az Úrnak 1161. esztendejében, május 31-én, szerdai napon.”

A huszonnégy Árpád-házi királyunk közül tizenkettő halt meg harmincadik életéve körül. Orseolo Pétert nem soroljuk az Árpád-házi királyok közé. Grandpierre elemzi a harmincas éveikben elhunyt uralkodóink életkörülményeit.

Magnus Géza (I. Géza) hat fiatal gyermeket hagyott maga után, Kálmánt, a későbbi Könyves Kálmán királyt, Álmos herceget és még négy gyermeket, akiknek a nevét sem ismerjük. II. (Vak) Béla ugyancsak hat gyermek apja. II. Gézának nyolc gyermeke volt, és III. Istvánnak egy. A harmincéves apa gyermekei még kiskorúak. Ha ebben a korban hal meg az apa, az igen nagy gondot, nehézséget jelent egy egyszerű család életében is. Hogyan, ki és miként neveli fel a gyermekeket? A korai király-elhalálozás viszont nemcsak a család megrendülését idézi elő, hanem az egész országot. A király korai halálával megszakad a nemzedékek szellemi-tapasztalati folytonossága. Ha ez a láncszem általánosságban megszűnne, az emberiség néhány nemzedék alatt mérhetetlen tudatlanságba, műveletlenségbe zuhanna vissza, mivel az egymást követő nemzedékek így nem képesek átadni utódaiknak a saját élettapasztalataikat.

Ugyanez a tapasztalat-átadás fokozottan szükséges az ország sorsát irányító uralkodók esetében. A kormányzati tudás egyik legfontosabb tényezője a titkos erők ismerete. Nemzetek életében, küzdelmében óriási szerepet játszik a titkos erők felismerése. A régi időkben az uralkodóknak ez volt a legfontosabb tudni-valója.

A király harminc év körül bekövetkező halála megfosztja utódait a szerzett tudás és tapasztalati anyag átvételétől, ami ilyen esetben ellehetetleníti az állam vezetését. II. Géza tizenegy éves korában kerül a trónra. Anyai nagybátyjával, a szerb származású Belus bánnal kormányozzák az országot.

Két testvéröccse: László és István a viszályok miatt Bizáncba futnak Komnenos Manuel császárhoz, akinek – saját történetírója, Joannes Kinanos vallomása

szerint – legfőbb életcélja volt a Magyarország feletti uralom megszerzése. Manuel örömmel fogadja a két herceget, jó alkalom saját titkos céljainak megvalósítására.

Géza, hogy lehűtse a császár hatalmi vágyait, támadást vezet Bizánc ellen. Az arab Abu Hamid írása szerint Magyarország területe ekkor még többszöröse a Bizánci Birodaloménak.

Hogy a kereszténységre térítés után másfél évszázaddal a magyar nép mennyire védtelenné vált, mutatja, hogy Közel-Keleten mindenütt olcsón, rabszolgának árulják a magyar nőket. „Egy szép rabszolga nő ára tíz dénár, de hadjáratok idején már háromért is kapható,” írja Abu Hamid al Garnati. „Jómagam is vásároltam magamnak egyet, tíz dénárért. Tizenöt éves, szebb a teliholdnál. Koromfekete hajú, fekete szemű, bőre pedig fehér, mint a hó. Amellett jártas a főzésben, varrásban és számolásban.”

Világpolitikailag (invesztitúra) kiéleződik a püspöki méltóság beiktatásának jogáért, a világi és egyházi világhatalomért vívott harc. Mánuel, Barbarossa Frigyes német-római császár, III. Sándor Pápa, VII. Gergely pápa eszméjét követik. Borisz az orosz nagyhatalommal szervezkedik. A Képes Krónika tudósít: „A német császár ugyan személyesen nem támadt a király ellen, de Németország majdnem minden erejét Magyarország elpusztítására fordította.” Kereszteshadak vonulnak át Magyarországon, s „Krisztus zárandokai” zsarolnak, és elszántan rabolják ki, pusztítják az országot. Borisz hol szláv, hol bizánci, hol német seregekkel tör az országra. Belülről az árulók biztatják: az ifjú királyt a királyi hatalomra törő Lukács esztergomi érsek akarja pórázon vezetni.

Még sok egyebet sorolhatnánk, de a valóság az, hogy az életerős uralkodó harminkét évesen, 1161-ben, hirtelen meghalt, a király gyermekei neveletlen árvák maradtak. István fia gyermekként került a trónra, akárcsak nemrég ő maga. Béla fiát később Bizáncba vitték.

„A derék ifjú király, ki a nemzet függetlenségét két hatalmas császár ellenében is megvédte, korai halála hosszú, káros zavart okozott – írja Horváth Mihály – a fondorlatos, cseles Mánuel elérkezettnek látta az időt, életbe léptetni régi tervét, mely szerint fennhatóságát kiterjesztené Magyarországra.” (Magyarország története, I. fejt. 417. old.)

III. István, II. László és IV. István

III. István, II. László és IV. István összesen 12 évig uralkodott. Ez időben kapott erőre Bizánc, Komnenos Mánuel császár uralkodása alatt. Ugyanakkor erősödik a Német-Római Birodalom. Magyarországon a központi királyi hatalom meggyengül, uralomra kerül a torzsalkodás, és félelmetes erő összpontosul a főpapság, a római katolikus egyház kezében, amely olyan külön államot akar képezni az állam testében, amely csak a pápa szavára engedelmeskedik. Arra hivatkoznak, hogy ők Isten szolgálói, ezért a királynak feljebbvalói. Az egyházi hatalom nyíltan szembeszáll a királlyal és az ország érdekeivel.

A három rövid életű uralkodó elhalálozása nem az uralkodási sorrendnek megfelelően következett be. III. Istvánt két nagybátyja megelőzte. Ezért a Grandpierre K. Endre által megjelölt sorrend alapján haladunk.

II. László (1162. VII. 15. – 1163. I. 14.)

II. László bizánci bonyodalom áldozata lett. Bizánc betör az országba, hogy megdöntse III. István uralmát, hogy a Bizáncot majd hűen szolgáló István herceget, a későbbi IV. Istvánt tegyék királlyá, akinek bizánci a felesége. A nemzeti párt azonban a közgyűlésben álló, idősebb István ellenében öcsét, II. Lászlót kiáltja ki királlyá. A fiatal, de lelkes királyjelölt, akaratlanul szembe kerül a római katolikus egyház helyi vezérével, Lukács esztergomi érsekkel. László felszólítja az érseket, hogy koronázza meg. Lukács megtagadja ezt a kérést, III. Istvánra való hivatkozással, aki ez időben külföldre menekül, és Lászlót jogtalan trónkövetelőnek jelenti ki, amiért a kiskorú István koronáját akarja megszerezni. Lászlót ezután a kalocsai érsek koronázza meg. Ezért Lukács egyházi átokkal kiközösíti. II. László elfogatta Lukács érseket, az egyházat pedig arra kényszerítette, hogy az Interdictumot (kiközösítést) ne tekintse érvényesnek. III. Sándor pápa közbenjárására II. László szabaddá teszi az érseket. Karácsony napján, amikor a király a szentmisén vesz részt, Lukács érsek megjelenik, lerántja az oltárterítőt minden rajta levővel, az Interdictum (kiközösítés) hatályára hivatkozva, s a királyhoz fordulva mondja: „Uram Jézus, ki ma született, fordítsd meg e király szívét, ha még méltónak tartod arra, hogy

meglátogasd, ha pedig nem, verd meg negyven nap alatt erős kardoddal, mely Pháraót lesújtja, hadd érezze, ki ellen vétkezett.” Ezután távozni akart, de elfogták, és még szigorúbb fogságba vitték, ahol imádkozott és dicséré az Istent. II. László király, mielőtt a negyven nap elmúlt, 1163. január 14-én bűnbánat nélkül elhalálozott. (Pauler Gyula: A Magyar Nemzet története I. fej. 297. old.) Lukács szavai azt jelentették, hogy „király, te negyven nap alatt meghalsz.” Ezek szerint Lukács a király halála idejét előre bejelentette.

Az eseménnyel kapcsolatban különböző vélemények születtek. Bármi is lapang a homályban, az biztos, írja Grandpierre, hogy a király csak harmincegy éves volt, makkegészséges, a halála váratlanul jött, ugyanúgy, mint számos Árpád-házi király elődeié. Ha nem gondolunk valamiféle titokzatosságra, és az ok és okozat láncolatát követjük, akkor felismerhető az összefüggés.

IV. István (1163)

Rövid uralkodása mindjárt nagy belső ellentmondások közepette kezdődik. Bizánc sugallatára IV. István részt vesz a bátyja, II. Géza elleni összeesküvésben. Ezért menekülnie kellett, a trón megszerzéséért bizánci hadakkal tört hazája ellen. Végigpusztította Délkelet-Magyarországot, az Al-Dunáig húzódó színmagyar területeket, a Száva, a Szerémség területeit. Nagy véráldozattal, de minden esetben sikerült kiszorítani őt az országból.

Az ezután következő bonyodalmakat – az érthetőség kedvéért – a bizánci történész, Theodoros Skutariotes szavaival adom közre: „(II.) Gézának, a hunok fejedelmének, két édestestvére volt: István és László, valamint két fia: István és Béla. E testvérek közül IV. István, kikerülve a meggyilkolására készülő testvéri kezeket, Konstantinos városába érkezett. A császár fogadta őt, s egyéb megtiszteltetések mellett, melyekben részesült, feleségül vette a császár unokahúgát, Máriát, Isaakios Sebastokrator leányát.”

„Kevéssel később, II. László is testvéréhez, Istvánhoz hasonlóan cselekedett, nem annyira azért, mintha Géza nem szeretne volna, hanem inkább István szerencséje ösztönözte, és ő sem csalódott reményeiben, hiszen fényes fogadtatásban részesült, és feleséget is vehetett volna, ha nem gyanította volna, hogy az asszony majd akadályozza hazájába való visszatérését.” S ezután mi történt?

„Géza király meghal, és az uralom fiára, III. Istvánra száll. A császár ezt igen kedvező fordulatnak vélte, és az a gondolata támadt, hogy a hunok feletti uralom arra az Istvánra száll, aki az unokahúga révén sógora, így maga is öregbíti dicsőségét, és a római császársághoz is hozzájut, vagy az onnan való adó-részhez, vagy Phrangochorion (három vára) és Ziugminon (Zimony) birtoklásához.”

A bizánci elgondolás az volt, hogy a gyermekkorú III. Istvánt könnyű lesz elmozdítani a trónról, és azt át lehet adni a Bizánc által lekötöztetett IV. Istvánnak. „Ezért siet a császár a kítűzött célokat megvalósítani. Tüstént követeket küld sógorához, Istvánhoz, hogy azok előkészítsék a hatalmat jelentő korona átvételét, s nem sokkal később maga is Sardikébe ment. A hunok azonban hallani sem akartak arról, hogy István uralkodjon felettük, mint mondták, egyebek miatt sem, főleg azonban azért nem, mert a rómaiaknál kötött házasságot. Márpedig nekik semmiképp sem előnyös, hogy olyan férfi legyen a fejedelmük, aki házassága révén rokoni kapcsolatban van a császárral. Ezért a követség eredménytelen maradt, és a hunok az odaérkező Istvánhoz egyáltalán nem csatlakoztak. Ebből a császár megtudta, hogy nagyobb erővel kell Istvánnak segítséget nyújtania. Elvonult Sardikéből a Duna mellékre, Bronitzovába (Barancsvára), majd Belgrádba érkezik, és egy csapat élén az unokaöccsét, Alexios Kontostephanost küldi el Istvánnal.”

„Ezek el is jutottak Chamosba (Haram), ajándékokkal vesztegették meg a hunok főembereit, és hízélgéssel és ígéretéssel igyekeztek az uralommal kapcsolatos kérdéseket elintézni, de nem végeztek semmit, csak annyit, hogy Lászlót, István testvérét a hunok elfogadták fejedelmül.”

„Mivel azonban hatalomra jutása után ő is csak rövid ideig élt, a hunok Géza fiát, III. Istvánt választottak fejedelmükké. Azonban a császár sem vette szívesen a történeteket, és Géza testvére, IV. István is mindent elkövetett a császár segítségével, hogy valami módon megszerezze az uralmat.”

Tudjuk, II. László pár hónapi uralkodása után (váratlan halála miatt) elhárult az akadály IV. István uralomra jutása előtt. De a nép nem fogadta el őt, s az Ausztriából visszatérő III. István mellé áll, ezért IV. István menekülni kényszerül Bizáncba. De a Bizánc-ellenes közhangulat következtében a császár belátja a reménytelen helyzetet, és István kegyvesztetté válik. A császár átpártol a Bizáncban tartózkodó István öccséhez, III. Bélához. IV. István utolsó erőfeszítésével elfoglalja Simony várát. A magyar hadak körülveszik a várat. A király idegei

nem bírják a feszültséget. Rábeszéli az érvágásra. Itt megint átadom a szót a bizánci krónikásnak: „...Sok háború folyt, és a császár a vejévé szemelte ki Géza fiát, Bélát, a leánya, Mária révén. A hunok közül azok, akik István ellentáborához tartoztak, elhatározták, hogy méregpoharat kevernek neki, eltüntetik őt az élők sorából. Találtak valakit, aki ezt végrehajtsa, István emberei közt egy Tamás nevezetűt, aki nagyon ügyes volt az emberi élet kioltásában, a testnek lélektől való elválasztásában, és magától kitalált egy módszert. Amikor ugyanis eret vágtak Istvánon, a vágás kötését méreggel kente be, s ez a sebre helyezve igen keserves halált okozott. István holtteste minden tiszteletadás nélkül, temetetlenül feküdt, Zeugminont pedig elfoglalták a hunok (IV. István embereitől. G.K.E.) Amint a császár erről értesült, megüzente a hunok ellen a háborút.” (Theodoros Skutariotes, 1282) (Moravcsik Gyula: Az Árpád-házi magyar történet bizánci forrásai, 304-306)

A bizánci krónikás István megöléséért a király egyik emberét, Tamást akarja felelőssé tenni. Ennek ellentmond, hogy az ellenkirályt a magyarok élve szerették volna elfogni. A magyar trón megszerzése érdekében a császárnak újabb, ígéretebb jelöltje lett: Géza fia, Béla herceg, III. Béla, akit a császár a vejévé nevelt ki. Ez azt jelentette, hogy IV. István személye már útjában állt a császárnak. A magyaroknál a méregkeverés nem volt szokásban. Ez az olasz és az egyházi hatalmak aljas fegyvere volt.

III. István (1162-1172)

Az állandóan ismétlődő háborúk, betörések, belső viszályok felemésztették a király anyagi biztonságát. Szorult helyzetében, ugyanúgy, mint II. László, az egyházi vagyontól vonta el az általuk addig élvezett javakat. A pápai Szentszékkal egyetértésben, Lukács érsek a legerélyesebben szállt szembe ezzel az intézkedéssel, rákényszerítették a királyt, hogy engedékenyebb legyen az egyházzal szemben. Lukács ezért megbocsájtotta a király „túlkapásait”, és nagy pompával – és a kiközösítésből feloldva – misét szolgáltatott a „megtért királynak”. A szentmise közben az érsek arca elkomorodott, mire István kérde őt, miért e hirtelen szomorúvá változás. A kérdésre Lukács így válaszolt: Nem tudok örülni, mert éppen mához egy évre meg fogsz halni, itt Esztergomban, és ez mindnyájunkban

zavart és haragot kelt majd. Ez a jóslat is beteljesedett, egy évre rá, ahogy Lukács megjövendölte.

Lukács érsek a hatalom megszerzéséért minden erőszakra képes, törtető ember. Király akar lenni a király fölött. A királyt jogfosztottá alacsonyítja. Kíméletlensége pedig abban nyilvánul meg, hogy tudja az elhalálozás pontos idejét, – ahogy tudta II. László, úgy III. István esetében is. Lehetséges volna-e, hogy ezt Isteni sugallatra tette? Isten, a Kegyelmes, ki bűnbánat után megbocsátja az elkövetett bűnt, mégis büntetne és ilyen keményen? Márpedig III. István megtért, hiszen azért volt a nagy hűhó és a bűneitől való feloldozás; de bűnnek nevezhetjük-e azt a királyi intézkedést, hogy a haza védelmére a szükséges pénzt, anyagiakat a nagyon gazdag főpapságtól vonja el?

III. Béla (1172-1196)

A fiatalon elhunyt III. István halála megrázta az egész országot. Őt a trónon Béla követte, aki kilenc évet töltött a bizánci udvarban. Mindennek ellenére hű maradt népéhez. Az ott tanult tudást jól alkalmazta itthon. Megerősítette a magyar központi hatalmat, az ország területi egységét, minden támadástól megvédte az országot, és megerősítette a határokat. Rend lett, és a közjólét megvalósult. Megszüntette a belviszályt, kolostorokat és főiskolákat alapított, és a kincstárt ismét megtöltötte.

Ő is, mint Szent László, keresztes hadat akart vezetni a Szentföldre. Fiát, Imrét jelölte utódjául. 1190-ben, amikor megbetegedett, hogy megóvja az országot az esetleges testvérharctól, fiatalabb fia, Endre részére hatalmas vagyont hagyott, azal a végakarattal, hogy szervezzon keresztes hadat a Szentföldre. III. Béla 1196. április 20-án váratlanul meghalt. Albericus cisztercita szerzetes Világ Krónikájában így ír: „Magyarország királya, Béla meghalt áldozáskor, akinek megmérgeztetéséről gyanú támadt Calanus pécsi püspök ellen.”

Calanus méregkeverő hírében állt, és állítólag a Szent Ostyába tett méreggel ölte meg a királyt.

A gyanúsítás híre eljutott a pápához, aki vizsgálatot rendelt el, de az valamilyen okból megszakadt, és a pápának még 15 év múltán, 1210-ben is sürgetnie kellett, hogy jelentést kapjon. Ez önmagában nagyon gyanús körülmény. III. Béla szilárd

országot hagyott maga után. Halála után mégis újra életre kapott a viszály. A bajok indítéka saját végrendelete lehetett, amiben meghagyta Endre fiának a keresztes had megszervezését. Endre nem teljesítette apja végrendeletét, és bár a ráhagyott kincsből hadat szervezett, de nem a Szentföldre indult, hanem bátyja, Imre, a törvényes király ellen. Imre rövid uralkodás után a fiával együtt meghalt, s Endre lett az új király.

Imre király (1196-1204)

Imre, Szent Imréhez hasonlóan, nagy tehetséggel, jósággal megáldott eszményi királynak ígérkezik. De rövid uralkodása éveit az öccsével vívott harcok töltik ki.

Nem nehéz kitalálni III. Béla végrendelezése célját: Endrét feleskette a szentföldi hadjáratra, mert így akarta elvonni a trónköveteléstől. Felmerül a kérdés, hogy valóban nagy, hatalmi vágy ösztönözte-e, uralta-e a későbbi II. Endre királyt.

Mert Endre viselt dolgai épp az ellenkezőjére utalnak. Gyöngé akarata, jámbor, úgy is mondhatnánk, hogy tunya, tehetetlen királykép maradt róla.

A felesége, Gertrudis akarata érvényesült. Ő volt az, akinek tetteit a Magyarországon feletti német hatalom elérése irányította. Endre csak azt cselekszi, amit a felesége óhajtott. A két testvérben a két különböző erő, a tényleges királyi hatalom és a jól álcázott, titkos érdekeket szolgáló árnyékhatalom küzd egymással.

1199-ben Imre megveri a támadó Endre hadait. Endre és Gertrudis Ausztriába menekül. Imre a később visszatérő Gertrudist, mint minden baj okozóját, száműzi az országból. Az egyházi főméltóságok, mint mindig, túlnyomórészt Endrét támogatják a törvényes király, Imre ellen, és összeesküvést szerveznek: a pártoskodó összeesküvést szervező és pénzelő egyházi méltóságok uralkodni akarnak a király fölött. Elűni váradi püspök kiközösíti azt a főurat, akit Imre nádorrá jelölt ki. (Forrás: Grandpierre Endre)

Saul kalocsai érsek pápai megbízásból elítélte a királyt. Erről így ír Marczalio: „Szent István ideje óta szinte rendszeres gyakorlattá vált az országban a testvérek közti viszály és családi villongás. Nem kétséges, hogy a pártoskodók nagyon legyengítették a királyság erkölcsi és gazdasági erejét.”

Az egyházi és világi főhatalmasságok többsége Gertrudis merániai udvaroncával együtt az összeesküvőkkel tart.

Jól jellemzi Imre jellemét és vezéregyéniségét, mi történik, amikor véres összecsapásra van kilátás: 1203 őszén, egy évvel a király halála előtt. Endre hadai összemérhetetlenül nagyobb erőt képviseltek. Imre harcosai, pártfogói látták, hogy a csata aránytalan, így teljesen reménytelen lenne, és átpártoltak Endre oldalára, – és ekkor a kilátástalan helyzetet Imre személyesen menti meg. Királyi pálcával kezében egyedül ment át Endre táborába, és így kiáltott: Hadd lássam, ki szegezi fegyverét ellenem, ki fogja ontani a király vérének. Kézen fogta a trónkövetelő öccsét, – erről Virág Benedek így ír: – Andrászt kivezeti a sátorból, kereszttül a táboron, és Keve várába, Varasd mellé küldi. Ekkor mindnyájan térdre esvén, kegyelmet kérenek és nyérének a királytól. Ilyen megsemmisítő kudarcot semmiféle katonai vereség nem okozhatott volna a lázadók között. Ez a tény meggyőzte Endrét és felbujtóját, Gertrudist, hogy mindaddig, amíg Imre él, tervük nem valósulhat meg. Az összeesküvőknek más utat kell találniuk. A fiatal és egészséges Imre ezután rövidesen megbetegszik. Hogy korábban egészséges volt, az a tény is mutatja, hogy keresztes hadat toboroz és a Szentföldre készül, akár korábban Szent László. A király a betegsége miatt rosszat sejtett, mert 1204. augusztus 26-án megkoronáztatja ötesztendősi fiát. Rábeszéli, hogy engedje szabadon lázadó öccsét, és bocsásson meg neki. Az ellentábor számára a fia, László megkoronázása megbocsájthatatlan véték, mert ezzel Gertrudis királynéi elképzelése elé újabb akadály gördült. Imre állapota romlik. A betegség okát nem ismerjük, csupán annyit tudunk, hogy a király pár hét múlva már halott. Halála előtt még szabadon engedi Endrét. A király, érezve betegsége súlyát, az ötéves királyfi gyámjává áruuló öccsét és Gertrudist nevezte ki, és Endrét a gyerek-király felnőtté válásáig az ország kormányzójává tette. Ezzel a hunokra és ránk, magyarokra nagyon jellemző naivsággal érdekelttette ellenségeit abban, hogy őt és fiát mielőbb elpusztítsák.

Imre jól tudta már apjától, III. Bélától, hogy Endre szavára, esküjére nem számíthat. Akkor vajon miért, mi okból döntött ily végzetesen? Gertrudis gátlatlanságával, magyargyűlöletével tisztában volt, hisz épp ezért toloncoltatta vissza Merániába. S azzal is tisztában kellett lennie, írja Grandpierre: „Ezzel a döntéssel nemcsak fia életét, de az országot is Gertrudis és a németek kezére adja.”

Nem tudjuk elképzelni, mi késztette a királyt erre a döntésre. Talán betegsége, végső elgyengülése, vagy a beépített összeesküvők agymosása? Akárhogy is volt, a fiatal király meghal, és fia, László, öt és fél éves korában, félévi „uralkodás”,

királyság után követi apját. Fél éven belül két király halt meg, egymás után, mert útjába kerültek a német Gertrudisnak és Endrének. Grandpierre írja: „Az eseményvonal nyílegyenes. A kommentár fölösleges.”

III. László (1204. IX. – 1205. V.)

Konstancia, az özvegy királyné, felismerve a veszélyhelyzetet, a temetés után fiával és a koronával Bécsbe menekül, VI. Lipót herceghez. Endre haragjában Lipótot fenyegeti: ha nem kapja vissza gyámfiát és a koronát, akkor hadba lép. Ennek nyomatékot ad, amikor hadával az osztrák határszélre vonul. Lipót megijed, de nem tehet semmit, mert rokonát nem adhatja kézre, mivel Konstancia menedéket kért nála a fiával együtt, és védelmükre fogadalmat tett. Ez az a helyzet, írja Grandpierre, amelyből nincs kiút. Vagy háború, vagy lemoshatatlan becstelenség. Ezért kellett keresnie egy harmadik lehetőséget, amivel kikerüli a kelepécét. A háborús okot kell megszüntetni, ami nem volt más, mint a gyermek király. Valamit tenni kell, és csodák-csodája, véletlenül történik valami, ami megoldja a háborús feszültséget. Meghal a gyermek király. A „szerencsés megoldás” tökéletes. Akkor hal meg, amikor kell, a háború megkezdése előtt. A mama nem halt meg, csak gyermeke, a király. A gyalázatra nem maradt semmi bizonyíték, de ami a legfontosabb, az okot és okozatot nem lehet letagadni, a történelmi összefüggések félreérthetetlenül a valót bizonyítják. Gyilkosság, gyermekgyilkosság történt. A gyász hírt osztrák gyorsfutár vitte a magyar táborba. Virág Benedek írja: „A fegyverek már mindenfelé zörgének, az öldöklésre.” „A feszültség feloldódott, a háború elmaradt, Gyermeke László király pedig átköltözött az ártatlanok országába.”

II. Endre (1205-1235)

Élete során állandó rettegésben élt, mivel akkoriban erőre kapott és elterjedt a közel-keleti bérgyilkosok tevékenysége. Szervezetük fejét Hegy Öregének nevezték. (G.K.E.) II. Endre gazdag adománnyal kedveskedett kegyeiért. E rövid ismertetés után lássuk II. Endre elhalálzásának előzményeit. „1235 nyár elején

az osztrák herceg, Frigyes betört Magyarországra. Rabol, gyilkol férfit, nőt egyaránt.” – írja Pauler Gyula. „II. Endre, amint hírt vőn, lóra kapott és nagy sereg élén, Béla és Kálmán fiával még júliusban visszaadta a kölcsönt. Az osztrák herceg – mondták – valami 30.000 fegyverest gyűjtött össze, de mikor a sereg a magyarokkal szemben állott – kiknek a számát a megriadt osztrák 200.000 emberre becsülte – harc nélkül, alig 300 magyar elől szétfutottak. II. Endre akadálytalanul jutott el Bécsig, és lakomával pecsételték meg a békekötést. Otthon pedig II. Endrét családi öröm várta. Az ifjú királyné jó reménységben volt. De gyermekét II. Endre már nem láthatta... 1235. szeptember 21-én hirtelen meghalt.”

IV. Béla (1235-1270)

Amikor a felbőszült főurak a pilisi hegyekben anyját, Gertrudist megölték, Béla még csak hétéves volt (1213-ban). Hűséges emberei mentik ki a biztos halálból. Három-négy évenként megkísérlik őt is eltenni láb alól, de minden kísérlet kudarcot vallott. Az összeesküvők Bécsben egy magyarellenés összeesküvő-központot alakítanak.

IV. Béla uralkodásának végzetes időszaka az 1241-1242 évi tatárjárás. Számatalanszor van kilátástalan életveszélyben, de mindig megmenekül.

A tatár támadás alkalmával Bábenbergi Frigyes herceg Pesten felláztatja a német lakosságot, ezek felkoncolják Köten kun királyt és családját. Megostromolják a királyi palotát, és a király életét csak a hű emberei mentik meg.

A sajói haditáborban Csák Ugrin, esztergomi érsek, az összeesküvők vezére, lázadást szít a katonák között. Itt a király ugyancsak a hű embereinek köszönheti életét. Amikor a tatárok áttörnek a magyar védőgyűrűn, Batu Kán parancsára minden tatár harcos figyelme Bélára irányul. A parancs: élve, vagy halva elfogni őt. Hű szolgálai segítségével, csodával határos módon kimenekül az égő szekérvárból. Minden menekülő magyar egységet üldözőbe vesznek a tatárok, legtöbbjüket lemészárolják. Szinte nem maradt élőlény, szétszórtan mindenhol hullák százai borítják a mezőt. Béla megmenekül. Babenberg Frigyes, Ausztria hercege, rábeszélte, hogy menjen vele „egy biztonságosabb útvonalon” Hainburgba és Bécsújhelyre. Rábeszélése jószándékúnak tűnhetett, hiszen a herceg nem sokkal korábban az osztrák (Harcias) Frigyes kíséretével a magyar királyi udvarnál vendégeskedett. Egykori

hírforrások szerint Batu kánnak a magyar királyhoz küldött követeit Kassa közelében Csák Ugrin érsek legyilkoltatta, s ez az orgyilkosság volt a kegyetlen mongol megtorlás közvetlen oka.

Amint azonban Béla király osztrák területre érkezett, Frigyes herceg elkoboztatta minden kincsét, és megfenyegette, hogyha nem fizeti vissza a hadisarcot, melyet II. Endre királyunknak fizetett 1235-ben, és ha nem adja neki a három magyar nyugati vármegyét: Mosont, Sopront és Vas megyét, akkor kiszolgáltatja őt a tatároknak. IV. Béla 2000 ezüst márka lefizetésére és a három magyar vármegye átadására kötelezte magát. (Ez az a terület, amelyet Trianonban Burgenlandként csatoltak el tőlünk.) Frigyes herceg ezután betört hazánkba, és elfoglalta a győri várat, ugyanolyan kegyetlenül pusztítva a lakosságot, mint azt a tatár tette keleten. Ezzel kényszerítette a királyt a megyék átadására. Röviddel ezután Győr lakossága visszafoglalta Bábenbergtől a várat. De a zsarolásként megszerzett három vármegye várait Babenberg megerősítette, hogy a magyarok ne tudják visszafoglalni. A német történészek ezt a művetet, a várak megerősítését úgy mutatják be, mint a Nyugat tatár-elleni védelmező haditervét. Évekkel később IV. Bélának sikerült visszafoglalnia Frigyes-től az elzsarolt vármegyéket. Frigyes e háború során életét vesztette. IV. Béla hosszú életet élt, „rendhagyóan” természetes halállal halt meg 1270-ben.

V. István (1270-1272)

Viszontagságos gyermekévek után a hatalomért apja ellen folytatott harc töltötte ki egész életét. Az apja ellen tömörülő, összeesküvő főúri nemesség buzdította, támogatta az apja elleni torzsalkodásban. A külső és belső összeesküvők folyamatos támadásai kikezdték életerejét, és a király 33 éves korában, fiatalon elhunyt.

Amikor István az egykori Rácországba (Szerbiába) vonult az ottani viszályok lecsendesítésére, Habsburg Rudolfnak sikerült a király feleségét és számos világi főurat megvesztegetni a vele való szövetekezésre. A horvát bánt, Pectári Jóákim-ot rábeszélte arra, hogy rabolja el a király kisebbik fiát, a tízéves Endre herceget. István a hírre azonnal üldözőbe vette a merénylőket, de üldözésük közben hirtelen meghalt. Vajon mi lehetett a hirtelen halálának oka? – krónikáinkból erre sem kapunk választ.

Ezért az ok- és okozatkutató történelemírást kell vallatóna fognunk. A történetben tény az, hogy az elrabolt tízéves herceget összeházasítják Rudolf leányával. A

cél megvilágosodik. A Habsburg-ház meg akarta szerezni a hatalmat Magyarországon felett, és ha István király utoléri fiának elrablóját, akkor hazánk talán nem lett volna közel 400 éven át a Habsburgok szolgája. Mivel Endre herceg már a kezükben volt, ezért apjának, az üldözőnek kellett meghalnia, hogy a Habsburgok megszerezhessék a hatalmat Magyarország felett.

Kun László (1272-1290)

Kun László király meggyilkolásának háttere a következő: mivel a király kumán módra, nem katolikusként élt, az Apostoli Szentszék követeként idejött firmuni Fülöp, és elrendelte, hogy hagyjon fel a kumán szokásokkal, ne viseljen kumán süveget, borotválkozzon, ne növesse a haját, gyűlölje meg a pogányokat, kedvelje meg a keresztények szokásait, és éljen a feleségével.

Láthatjuk, nem „kérte” a hagyományos szokások feladását, hanem mint ország fölötti hatalom, elrendelte, hogy a nép miként öltözködjék. Lászlót ugyanakkor átokkal sújtja, amivel törvényen kívülé teszi, s megalázza. Ugyanakkor érkezett Magyarországra a későbbi III. Endre, a jövőbeni király, aki tulajdonképpen már ekkor ellenkirály. A Képes Krónika a következő bejegyzést teszi: „László királyt megölik.”

Az ok és okozat itt megint tagadhatatlan. A Krónika az eseményről így ír: „Röviddel ezután az Úr ezerkétszázkilencvenedik évében, a Szűz Szent Margit vértanú ünnepét közvetlenül megelőző hétfői napon, Kereszeg várának közelében a királyt éppen azok a kumánok ölték meg, akikhez úgy ragaszkodott.”

A Krónika „röviddel ezutáni” bekezdése után, mindenképpen ok-okozati összefüggést kell észlelnünk.

Grandpierre írja: „Mesterfogásnak tekinthető, hogy a bérgyilkosságot éppen László király szeretett kunjai hajtják végre, mert ily módon a rémtett ódiumát a klérus által gyűlölt és 'pogánynak' bélyegzett kunokra lehet hárítani, és rájuk lehet zúdítani az ország haragját a király meggyilkolása miatt.”

Ennek a merényletnek szervezője és további gyűlöletkeltője a többszörös hitcserélő, Myse nádor volt. A Chronica Hungarorum így tudósít: „Halála miatt, Myse nádor, aki egykor mohamedán volt, ekkor azonban már elnyerte a kereszténység malasztját (ekkor tért át), urának, az említett László királynak halálát

hallván, férfiasan ez óriási gonosztett megbosszulására szánta el magát. A király halála után néhány nap elteltével, testvérével, Lysével és az említett Édua ágyas édes testvérével, Miklóssal együtt, egy napon az említett Arbuzt és Törtelt elfogta, Arbuzt kétfelé vágatta, Törtelt pedig darabokra szaggatta, más kunokat pedig ugyanezek nemzetségéből és összes hozzátartozóikat, mi több, még a karon ülő vagy bölcsőben fekvő csecsemőket is, akiket csak el tudott fogni, lefejeztette.”

Tisztán látható, érzékelhető a megtérített... lovag „férfias, keresztény érzülete”. De ez nem felebaráti szeretet, hanem a „fogat fogért, szemet szemért” boszszuállás lelkivilágának megnyilvánulása. Az idegen hatalmak útjából egy újabb Árpád-házi királyt „takarítottak el”. A nép haragja, felháborodása a kunokra szakadt: „Ártatlanok vérével torolva meg ártatlanokvérét.” (Grandpierre, 136. old.) Ez a gyilkosság mélyen kihatott egész magyarságunkra, mert Kun Lászlóval férfi-ágon kihalt az Árpád-ház. Ezt Grandpierre Endre állítja. Ez megint csak meghasonlást idézett elő. Történetírásunk és a valót takargató érdekeltek azt mesélik, hogy a királyt az önfeledt kunjai szeretetben halálra ölelgették. Ne is kutassuk a hátteret, mert ez a véletlen játéka volt. (Megjegyzendő, hogy IV. Béla nem ismerte el Istvánt, III. Endre apját, mint igazi árpád-házi herceget, mert utószülött volt. Tehát minden bizonnyal Kun László volt az utolsó árpád-házi király.)

Grandpierre még megemlíti egy régi magyar temetkezési szokást, ami abból állt, hogy a halottat nyitott koporsóban helyezték el, hogy mindenki még egyszer láthassa, és így búcsúzhassanak tőle. Valami ismeretlen okból, ezt a régi magyar szokást az Árpád-házi királyoknál nem tartották be. Tetemüket letakarva helyezték el, így senki sem láthatta arcukat, és nem lehetett megállapítani, valójában ki fekszik a koporsóban. Erről az eseményről a *Chronica Hungarorum* így tudósít: „A szent oktatás és az ünnepélyes misék befejezése után nem egynemely más, régen elhalt királyok módjára, akiket írásos művek tiszteletre méltó tekintélye már boldog emlékezetűeknek mond, azaz nem letakart arccal és néhány napig titokban őrzött testtel – mert egyes királyok halálakor állítólag ez a helytelen szokás kapott lábra – hanem nyíltan, mindenki jelenlétében és nyilvánosan, mindenki szeme láttára szállították a király testét Fehérvárra, hogy ott eltemessék.”

III. Endre (1290-1301)

Újházi György: Európai Magyarság című munkájában érdekesen ír III. Endre királyunk szerencsétlenségéről: „1301. január 14-én, a budai várban váratlanul, örökre lehunyta szemét III. András királyunk. Ez a halál a maga feltörhetetlen fekete pecsétjével lezárta az Árpádok nagy nemzetségének sorát. (Ez az elfogadott történelmi adat. A Szerző megj.) Nem maradt örököse a szent koronánknak. A magyarság ősi dinasztiája kihalt. A nép megrendülten fogadta a kegyetlen, a sorsára oly végzetes gyászhiért. Az ország főpapjai, bírái, nemesei és minden rendű lakosa – írja Ákos István országbíró –, Ráchelként elsiratván Szent István magyar király nemzetségének, vérének, törzökének atyai ágon kisarjadt, utolsó arany ágacsáját, sokat tépelődve gondolkodának, Isten kegyelméből hol s miképpen találának maguknak a szent királyok véréből sarjadt királyt. Különös gyászjelentés.”

Mi is történt? Több mint négy évszázados, szentséges királyi ház uralkodása szakadt meg 1301-ben. Vészterhes idők ismétlődnek, egy hajdani büszke nemzet vergődik a belviszályok, hatalmaskodók ádáz, hatalomért folyó harcában, amelynek egyetlen célja a központi hatalom megsemmisítése volt. Különböző érdekcsoportok a külföld segítségét kérik, aljas, önző céljaik eléréséhez. E szégyenletes, országromboló tevékenységben – írja Grandpierre – „a néptől elidegenedett bárókkal az élen járnak a római katolikus egyház hazai főméltóságai.” A *Chronica Hungarorum* ez eseményt így tárja elénk: „...János és Henrik bán, Henrik fiai és mások is igen sokan, András király sérelmére, mint mondják, VIII. Bonifác pápától királyt kérnek.”

Ez az összeesküvés még a törvényes király életében történt. A pápa mégsem sújtja átokkal, nem közösi ki a saját királyuk elleni összeesküvőket. Az eseményt Virág Benedek így ismerteti: „De hát azon háborgókat, kik még András király életében királyt kértek tőle, miért nem intette meg, hogy törvényes urukat tisztelték volna?” (*Magyar századok*, III. 4.) A pápa, helyet adva kérésüknek – tudósít a *Chronica Hungarorum* – egy tizenegy éves gyermeket, névszerint Károlyt, Magyarországra küldött az Úrnak 1299. esztendejében, még András király életében.”

Megismétlődött a cselekmény, az orgyilkosság, ami Kun László halálát is okozta. Akkor ugyanúgy a pápa beavatkozása indította el a király és Magyarország elleni összeesküvést. III. Endre pápai jelöltként érkezett Magyarországra, már Kun

László királysága alatt. Ekkor minden intézkedés III. Endre érdekében történt, aki a vatikáni szándék és állandó nyomás ellenére sem tört be. Nem fogadta el a Szentszék tanácsait. Nemzetét nem tette Róma kiszolgálójává. Így lett kegyvesztett a Szentszék előtt: épp azon hatalom előtt, amely trónra emelte.

III. Endre számára a pápa részéről nincs megbocsátás, vesznie kell: Róbert Károlyt hozzák – törvényellenesen – Magyarországra. 1300 augusztusában Zágráb városában Gergely esztergomi érsek törvénysértő módon megkoronázza a gyermek Károlyt, a pápa kegyeltjét.

Szalay László írja: „Endrét 1301. január 14-én megölte a bánat.”

A krónika burkolt körülírásából ezek a tények válnak világossá:

1. Bonifác Pápa legbizalmasabb emberei irányítják a király hatalmának megdöntését.
2. A pápai küldötteket felhatalmazták, hogy ne a királyhoz forduljanak, hanem az összeesküvőkhöz.
3. A szövegből megtudható, hogy ilyen pápai megbízottak több esetben is mentek irányítani a III. Endre elleni, eltávolítási intézkedéseket.
4. Mi több, be is hozták az országba az új ellenkirályt, az akkor még egészséges és csak harmincnégy éves király ellenében. Tehát biztosak lehettek abban, hogy a király meg fog halni.

Virág Benedek (1754-1830), a nemzeti lélek ébresztője így tájékoztat: „Az esztergomi szék üres vala. Tudniillik, a hazafiak nem tartották érseknek Gergelyt, ki a nemzeti szabadság ellen dolgozott, ki tavaly Zágrábban, midőn még élt a törvényes király, III. András, megkoronázta Károlyt.”

Timon Sámuel egyértelműen megírta az 1700-as években, hogy a királyt megmérgezték (Epitome Chronot. 42.), s az olasz származású komornyikokat vádolja a gyilkosságért. A király, hogy elkerülje megmérgeztetést, elrendelte, hogy minden elébe tett ételt a pohárnoka kóstoljon meg előtte. A méregkeverő pohárnok úgy fogott ki rajta, hogy a késnek csak az egyik felét kente be méreggel, és a halnak azt a felét kóstolta meg, amelyet a mérgezett késoldal nem ért.

A bűnös beavatkozást az is igazolja, hogy a méregkeverőnek itt sem esett bántódása – írja Grandpierre – ugyanúgy, mint Hunyadi Mátyás halálakor, a mérgezett fűgét felszolgáló Péter kulcsárnak.

Ha végiggondoljuk Árpád-házi királyaink gyászos élettörténetét, és ehhez hozzáadjuk szabadságharcaink, a parasztlázadások és népi követeléseink

sikertelenségének hátterét, akkor nagyon megrázó, mondhatnám kiábrándító, hogy a római katolikus főpapság évszázadokon át idegen hatalmakat szolgáló, magyarellenes magatartását kell felismernünk. Nem a vallást támadjuk. Jól látható, hogy a vallás és az egyház intézkedései, az két különböző dolog. A Szentszék évezredes magyarellenes intézkedései ellen nem volt hatalmunk bármit is tenni, mert a nép tudatában a Szentszék intézkedései tévedhetetlenek. Ha időnként kétség merült is fel ez iránt, de a Szentszéket nem lehetett vádolni, kérdőre vonni, mert az Isten szolgálóinak szervezetét, amely minden földi hatalom felett áll, nem lehetett bírálni, csak vak engedelmesség illette.

Ha mégis előfordult, hogy király, vagy egy-egy történelmi személyiség felemelte figyelmeztető szavát az egyház túlkapásai miatt, azt kiközösítették, átokkal sújtották, valahogy megtalálták az elhallgattatás módját, méreg, karóba húzás, izzó trónszéken való elégettetés, keréketörés, lefejeztetés stb. eszközeivel. Mindezt megtehették, mert az egyszerű, vallásos néppel elhitették, hogy az Egyház, a Szentszék minden fölött áll, vagyis, ha ezen intézkedéseit kétségbe vonod, magát a vallást támadod, hited ellen emeled szavad, ami önmagában szentségtörés. Így uralkodtak rajtunk, szolgálták a saját és a Vatikán gazdagodását, a külföldi hatalmi érdekek összeesküvéseit nemzetünk ellen.

Ennyi ellenünk elkövetett bűn felismerése után van-e valami megoldás, ami kiemelné a kátyúból a nemzet kocsikerekét?

Sokakban felvetődött a „kereszténység” előtti ősvallásunk felélesztése, amit talán már képtelenek vagyunk megtenni, mert a keresztény vallásos hit annyira beivódott a lelkekbe, hogy azt onnan eltüntetni már lehetetlen. Lehetetlen, annak ellenére, hogy számtalan új vallást bevezettek már mindenfelé, de ez esetekben a kezdeményezés a nép vallási életének vezetőitől indult. Nálunk ez el sem képzelhető. Egy komoly vallásalapítási kísérlet támadásokat váltana ki, amelyek talán évtizedek múlva sem csendesülnének. Mert a főpapságunk sohasem támogatná. Ezek szerint nyugodjunk bele, mint Isten akaratába? Ugyanakkor nagyon jól tudjuk, hogy Isten szabad akaratot adott nekünk, köztünk a nemzet hivatott képviselőinek is. Akkor mi a teendők?

A javaslat! Ősiségünket bizonyító új és új adatok szinte naponta látnak napvilágot. Tanulmányok jelennek meg a föld különböző pontjairól, különböző időkől, külföldi és magyar kutatók munkái nyomán, amiket az MTA nagyon szeretne eltüntetni, – minden eredmény nélkül. Mindezek felsorolása, ismertetése vaskos köteteket tenne ki.

Ősvallásunk egyik alap-hittétele és gyakorlata ez volt: „Isten szava a magyar nép szava.” Középkori krónikáink lépten-nyomon utalnak arra, hogy a régi magyar nép az ősvallás virágzásának korában, de még a kezdeti elnyomott állapotában, a júdai-kereszténységre kényszerítés első évtizedeiben is, a legszorosabb kapcsolatban állt Istennel. Mi több, a régi magyarság, mintegy Isten népeként lép elének középkori krónikáink lapjairól, s már-már azonosulni látszik Istenével. Ezt fejezi ki a jószerint már szólás-mondásként elterjedt állítás, miszerint a magyar nép szava Isten szava. A magyar nép szavában ezek szerint tehát magának az Istennek az igéje, igazsága, akarata nyilatkozik meg. „Pillanatig sem lehet vitás, hogy itt nem a júdai-kereszténység Istenére, nem Jehovára utalnak kútforrásaink, hanem az ősvallás Istenére, arra az Istenre, akinek tisztelete még az aranykori mágikus időkre nyúlik vissza.” (G.K.E.)

„Akárhogyan is van, be kell látnunk, páratlan vakmerőség kell ahhoz, hogy egy nép Isten népének vallja magát, és az legyen a legbensőbb meggyőződése, hogy amit elhatároz, amit akar, amit kimond, az Isten szava, Isten döntése, és azonos az Isten akaratával.”

„Ha félretesszük a magyarságtól merőben idegen, nemzeti fellengzősség eshetőségét, számolnunk kell azzal, hogy történeti okozatra, történeti előzményekre kell épülnie ennek a sajátos közhitnek.”

„A legkülönösebb pedig az egészben az, hogy nem a magyar ősvallás papjai, igehirdetői állítják ezt, a magyar ősvallás virágzása korának képviselői, hanem az új hit tudós képviselői, a középkori krónikások, jobbra a királyi kancellária jegyzőinek vezetői, akik nem csupán papi mivoltuk által, de előkelő állásuk révén is kötelezettek a magyar ősvallás, a régi magyar élet és a régi magyarság elítélésére.” (G.K.E.)

Közhit volt: Isten szól a magyar nép, a magyar nemzet által. Mai szemmel nézve, bizvást mondhatjuk ezt fantasztikusnak, elképzelhetetlennek. „Tévedés ne essék” – írja Grandpierre – „Isten ments attól, hogy a magyart Isten választott népének nevezzük. Nem, erről szó sem volt soha! Régi szerzőink tanúsága szerint, a magyar csupán egyszerűen és közönségesen Isten népe volt.”

Mégis, hogyan azonosíthatták Isten szavát a magyar nép szavával? Világosan kell látnunk, hogy vagy meg kell tagadnunk ezt a hitet, mint alaptalant, vagy ha lehetséges, tényekkel kell alátámasztanunk, meg kell indokolnunk. Ősidők nyomát kutatva, a magyar hagyományokban némiképpen hasonló és evvel összefüggő őshitvilágra bukkanunk.

A réges-régi időkben, miként erről Herodotosz és más kútforrások beszámolnak, a szkíta őskirályok az égből nyerték a földművelés megkezdéséhez szükséges tudást és hatalmi eszközöket. A herodotoszi és a hazai őshagyományok szerint tehát már akkor szoros kapcsolatban álltak a természetfölötti, égi erőkkal. A szkíta királyok az ősidőkben általános Napisten-hit értelmében a Napisten földi képmásai voltak, és a Napisten nevében uralkodtak. Miként az égen a Nap (Napisten), úgy a földön képmása, a szkíta napkirály. Miként az égen, úgy a földön. Miként az Ég egyeduralkodója a Nap, úgy a földön a négy égtáj ura a szkíta király. A Négy Égtáj Urának ez az ősi hite egészen a hun világbirodalom bukásáig, Atilla Nagy Király haláláig fennmaradt.

Ezekre az ősi hiedelmekre épült az „Isten népe” hite a régi magyarságban, innen ered bensőségesen meghitt kapcsolata Istennel, s a Nap (Napisten) áldó, jótevő „füvet zöldítő, mezőt virágoztató” jóvoltából fakadt az a népi közhit, amely a bosszúálló népeket sújtó, új istenséggel szemben nem csak a jótevő Isten képzetét teremtetten meg, aki népének, a magyarnak szerető segítője, védelmezője, jóságos atyja, őshazájának visszafoglalására induló, tehát történelmileg igazolt és igazságos célokat szolgáló hadainak vezérlője és oltalmazója, népének minden módon való segítője és gyámolítója, miként ezt Isten-fogalmaink (Atyaisten, Jóisten, Öregisten stb.) következtetni engedi. Mindehhez döntően hozzájárult még, hogy csorbíthatatlanul érvényesült a magyar közszabadság, a magyar népfelségjog, az ősi magyar társadalmi szervezet, amely a magyarság egészét egyetlen egységbe fogta össze, s nem ismervén elnyomást, a hadi ügyek kényszerkörülményeitől eltekintve, megvalósította a teljes személyi szabadságot. És ez volt az az ok, amiért a Nyugat hatalmasainak e hitet el kellett törölniük, még mielőtt ennek ismerete elterjedt volna Európa-szerte. Csak az emelhette a magyarságot az „Isten Népe” és az „Isten Szava” erkölcsi magaslatára, hogy köreiben az igazságosság és szabadság követelményei, az isteni és emberi törvények érvényesültek.

Grandpierre Endre idézett gondolatához fűzve írtam az előbb, hogy a „javulás” a tennivalónk. Ennek az egykori, egyetlen közhitnek az elfogadását nem támadhatnák a római katolikus egyház főpapjai, mert ez önmagában még nem vallás, csak egy erényesebb, megtisztított hitszemlélet, amely teljesen azonos szellemű a „Szeresd felebarátodat” tanításával. Ez nem kitalált, mondva-csinált hittétel, hanem az ősi hit sarkalatos tétele. Ez nem tiltható, mert a római katolikus egyház tanaiban is tömegével vannak az ősi „pogány vallásokból” átvett, katolizált

szokások. Mindez úgy is magyarázható, hogy a magyar nép a római katolikus egyház tanainak elkötelezett hirdetője lett. Ennek elfogadása, gyakorlati bevezetése rövid időn belül felmérhetetlenül jó hatással lenne népünkre. Gyakorlása folytán megvalósulhatna lelki egyesülésünk, amit mindenki óhajt. Ismét egységesek lehetnénk, akkor pedig nincs az a hatalom, amely visszatartatná közös akaratunk megvalósítását. Ez az ősi, egykor gyakorolt hit megszüntetné az egymás elleni bizalmatlanságot, hazugságot, becsapást, megkárosítást, vádaskodást, perlekedést. Egymás befektítése helyett ismét szeretettel és bizalommal lennénk egymás iránt.

Megvalósulhatna Széchenyi álma, hogy „a magyar szeresse, a magyar keresse a magyart.” Ez magával hozná:

A tisztségviselőkkel szembeni elemi követelményeket,

amelyeket nyíltan most is követelhetnénk: „Másoknál jobbaknak, erényesebbeknek kell lenniük, példát kell mutatniok szolgálatban és tisztességben: a tiszttség a tisztességből fakad és tisztességet követel. Olyan személyeknek kell lenniük, akik addigi életük során bebizonyították a közösség, a nép iránti odaadásukat és hűségüket, – nyilvánvaló ugyanis, hogy nem a közösség, nem a nép, nem a nemzet kell, hogy a vezetőket szolgálja, hanem a vezetők a népet: aki nem ezt az elvet vallja, vagy ezt megszegi, ne lehessen vezető többé, ne kerülhessen be és ne maradhasson semmilyen tiszttségben, – a tiszttségére méltó vezetőnek mindenkor a közösség felé kell fordulnia s az ő érdekeit kell érvényre juttatnia, – azt a vezetőt, aki a közösség megtevesztésére, kijátszására, véleményének elfojtására törekszik, nem csupán leváltani kell, de pellengérre kell állítani és felelősségre vonni.”

BOTOS LÁSZLÓ

Idegen népek betelepítése

Ezért jutottunk idáig. Vajon mi az oka, hogy ellenségeink felülkerekedtek rajtunk, és már a végveszély fenyeget bennünket? Az okok megválaszolása szétágazó tényfelsorolást kíván. Először is: ok a magyar nép lelki alkata. A magyar ember önmagából indul ki. Feltételezi embertársáról, hogy hozzá hasonlóan gondolkodik. Mivel békés, emberbarát, segítőkész, elvárja a hasonló emberbaráti magatartást. Jóhiszemű, segítő szándékánál fogva engedékeny. Ez történt 1690. április 6-án, amikor Lipót császár azzal a kéréssel fordult a Balkán népeihez, hogy nyújtsanak neki katonai segítséget, és ennek fejében adómentességet és vajdaválasztást ígért, abban az esetben, ha sikerül a török megfékezése. A szerb pátriárka, III. Arzén, 37-47.000 szerb családdal, az osztrákok által Temesi bánságnak nevezett területre menekült. Ez a terület a Duna, Tisza és a Maros között fekszik.¹³

1690. augusztus 21-én a császár leiratban biztosította a szerbek megvédését katonai erővel, ortodox vallásuk és naptárjuk, a nyelvük szabad használatát, a papi tized alól való felmentést és a katonai szolgálat alóli mentességet. 1690. december 11-én ismertette határozatát a magyar kormányral, melyben kimondta: ha a szerb terület felszabadul a török megszállás alól, a Temesi bánságban menedéket kapott szerbek visszatérnek felszabadult földjükre. A fenti kedvezményekből láthatjuk, csak az Arzén pátriárkával idemenekült szerbekre vonatkozott, és csak ideiglenes letelepedésről volt szó. Az élet itt biztonságosabb volt, a félnomád szerbek élvezték a magasabb kultúra előnyeit, ezért ittmaradtak földjük felszabadulása után is.

II. Rákóczi Ferenc szabadságharca idején (1703-1711) a menekült telepesekből alakult, szerb fegyveres csoportok a Habsburgok oldalán pusztították a Nagyalföld és a Dunántúl népét, akadályozva a szabadságharc sikerét, amely pedig a Szent Korona alá tartozó minden nép szabadságáért küzdött. A császártól kapott engedmény a szerbeket a törvény fölé emelte.

¹³ Csobánczi Elemér: Nagy Magyarország vagy nemzethalál, II. rész: Dél-Magyarország pusztulása és elrablása, Marrickville, Australia, 1966. 22. The New Universal Encyclopedia, szerkesztette Sir John Hamerton, the Educational Book Company, London, 9. könyv, 7451.

Az ősi magyar vármegyék: Bács, Bodrog, Csongrád, Csanád, Arad, Torontál, Krassó-Szörény, amelyet a Habsburgok Temesi bánságnak neveztek, az 1718. évi, pozsareváci béke következtében felszabadultak a török megszállás alól. III. Károly figyelmen kívül hagyta a magyar alkotmányt: ahelyett, hogy visszaadta volna a területeket magyar tulajdonosaiknak, azokat szerb néppel telepítette be. E területen osztrák típusú ügyintézt, statáriumot hoztak létre, és katonai kerületekre osztották fel.

1737 és 1739 között IV. Arzén szerb pátriárka ismét népes csoporttal menekült erre a területre. Megérkezése után még nagyobb szerb betelepülés következett. 1790-ben a szerbek azzal a követeléssel álltak elő, hogy véglegesen adjanak nekik egy területet. II. Lipót császár (1790-1792) teljesítette követelésüket. Ez volt az első nagyon komoly jel számunkra, hogy veszélyeztetni fogják a magyar létérdeket.

A magyar nép az 1790. évi országgyűlésen örök igazságként kinyilatkozta, hogy „valamely országba vagy tartományba bevándorló s itt székhelyet kereső, nem fegyverekkel szerző nép vagy kevesebb államjogot, vagy annyit nyer, mennyivel a bennlakók bírnak, tehát az ilyen bevándorló nép sohasem fogadható be az országba, vagy tartományba oly formán, hogy itt külön államot képezzen, mert ez nem volna befogadás, hanem új államnak, az ország terület részének elszakasztásával eszközölt alapítása, már pedig e világon azoknak egysége, melyek természetüknél fogva összekapcsoltnak, szilárdságot, azok felosztása ellenben, amelyeknek természetüknél fogva egységet kellene képezniök, végveszélyt eredményeznek.” (Csobánczi, 23)

Az 1791. évi 21. törvénycikk megszüntette a szerbek oklevelekkel biztosított különállóságát, amely sértette a magyar állam jogait, kimondva, hogy az ellentmondó törvények megszűntek, s a szerbek egyenjogúak a többi országlakkal: tehát olyan polgárjogokat nyertek, amelyek feljogosítják őket jószágszerzésre, birtoklásra és bármilyen hivatal viselésére.

„Ezzel a törvénycikkkel a magyarság, annak ellenére, hogy államjogi felfogása a nemzetállam szemléletben alakult ki, az életforma, a polgári jogok egyenlősége, tehát az államon belül az egyetlen polgári közösség létjogának elismerésével minden nemzetet megelőzött a földön.” (Csobánczi, 24)

A fontos dunai kereskedelmi úton a szerbek egészen Győrig telepedtek meg, réveket létesítettek a Dunán, legelőket adtak ki magas bérért. Ezen az ősi magyar földön a szlávok sokkal magasabb életszínvonalat értek el, mint a határon

kívül élő testvéreik. A 146-éves török megszállás megpróbáltatásait a Habsburgok magyart elnyomó további politikája követte, amely 1686 után, azaz, Buda török megszállás alóli felszabadulása után csak fokozódott. A török-kor nehéz időszakában a nemzeti öntudat, a megmaradás, a túlélés reménységének és hitének hirdetői – közéleti és katonai szolgálatuk mellett – főként bátor költőink voltak. Mint például Tinódi Lantos Sebestyén (1505-1556), Balassi Bálint (1554-1594) és Zrínyi Miklós (1620-1664). Miért kell különleges hangsúllyal említenünk honmentő érdemeiket? Azért, mert a török kiűzése után nagy, népes, idegen csoportok jöttek, és telepedtek le. A hatalmon levők nem engedték meg népünk visszatelepődését eredeti lakóhelyükre. A Habsburgok törvényeikben nyíltan kimutatták magyarellenességüket. Az idegenek idetelepítése nem volt egyéb, mint egy kitervelt, lassú magyarirtás.

A magyar nemesség – mely ebben az időben legnagyobbbrészt idegen volt –, teljesen elszakadt a magyarságtól. A magyar születésű nemesség is a német nyelvet beszélte, és Bécs befolyása alatt állt. Néhányuk szívesebben vallotta magát osztráknak, mint magyarnak.

Mária Terézia burkolt magyarellenessége 1774-ben került felszínre, amikor meghirdette kívánságát, hogy a magyar fiatalok tanulják meg a német nyelvet. Fia, II. József, 1787-ben anyja „kívánságát” törvénné tette, amikor a német nyelvet az ország hivatalos nyelvéné emelte. Ez a magyar nép részéről erős ellenállást váltott ki, így kénytelenek voltak a rendelet bevezetésétől elállni.

Mária Terézia önkényesen Horvátországhoz csatolta Szerém, Pozsega és Valkó vármegyéket. Ez a terület eredetileg az Árpád-kori Botond birtokát képezte.

II. Lipót császár (1747–1792) és magyar király (1790-1792) a szerbeket használta fel Ausztria-Magyarország erőviszonyainak egyensúlyozására, és ezt állandó magyarellenos uszítással érte el. A módszert átvette az ortodox papság is, akik orosz-pártiak voltak, mert bennük látták a török hatalom megdöntésének lehetőségét és később a szerb-szláv nép egyesítését egy egységes birodalomban.

Sem a felvilágosult magyar írók, sem az egyház nem vette figyelembe az egyre növekvő szerb veszélyt. Sőt, az ellenkezője történt. Magyar pénzen szerb iskolákat, papnevelőket létesítettek. A szerb ifjúság egyetemen tanulhatott 1797-től Károlyvárosban, 1810-től Újvidéken, néhány évvel később Pesten és Bécsben is. 1826-ban Pesten megalakult egy szerb nyelvet és szokásokat tanulmányozó szervezet. Ekkor terjedt el a szerb hitrege, az ősiségben való hit, amely támaszul

szolgált a nemzeti érzés felkeltésére, de rövidesen rájöttek, hogy ez irányú lelkesedésük hiábavaló, nem egyéb, mint álom. Safarzsik, az egyik mítoszkészítő, levelében ezt írta a cseh történész Palackýnak: „Nem veszett el minden... s ha mind ez csak egy álom, csak egy idea, mit tesz ez? Ha mi is meghalunk, mint atyáink, anélkül, hogy valamit tettünk volna, úgy ideáért halunk meg... de félelmünk alaptalan, a szláv népek felébrednek... az új nemzedékkel mindenütt új erők ébrednek, minden mozgásba jő, ami halott volt. Vége az alvásnak, az életnek kell következnie, de hogy ez milyen lesz, ki láthatja előre?...” (Csobánczi, 25) A szerb népek egyesítésére tervet dolgoztak ki, és papjaik is mindent elkövettek ennek érdekében. Karadzics Vuk (1787-1864) volt az első, aki meghirdette a szerb szellemi mozgalmat. Szerb nyelvtant írt, melyet németül is kiadott. Kopitár 1847-ben szerbül kiadta az *Új Testamentumot*. Karadzics és Kopitár a hercegovinai tájszólást határozták meg irodalmi nyelvként.

Rajics, ortodox pátriárka megírta a különböző szerb népek történetét, régi szláv nyelven. Kijelenti, hogy minden terület szerb, ahol szerbek éltek Ipek pátriárka alatt. Munkája teljesen hamis történelmi és földrajzi dokumentum, amelyet későbbi történészek mégis forrásműnek tekintenek.

Egyszerre két helyről indult ki a szerb nemzeti eszme, Pestről és Budáról. Az egyik fenn akarta tartani a szerb-magyar kapcsolatokat, a másik magyarellenességet szított. Ez utóbbi magyarellenos kiáltványt küldött a lázadó horvát, szlávón, dalmát és tót népekhez. Amikor 1848-ban kitört az osztrákok elleni magyar szabadságharc, a szerbek 10-12 ezer fegyverest küldtek ellenünk. Több vezetőjük osztrák tiszt volt. A magyarellenos szláv megmozdulás olyan erős volt, hogy csak 1849-ben sikerült levernünk. Mind ez ideig rabolták, rombolták azt a népet, amely befogadta őket és menedéket adott nekik.

Az első szerb szabadság-megmozdulás 1804-ben történt. Kara György vezette a lázadást, melyet a törökök levertek, 38 vezetőt karóba húztak, 114-et felakasztottak. A második ilyen török elleni megmozdulás néhány évvel később következett be, egy Miloš nevű sertéskereskedő volt a vezetőjük. A szultán ezt a lázadást is leverte, és Miloš, mint hűbérest megtette vezetővé. 1817-ben Miloš elrendelte Kara György kivégzését.

I. Ferenc József császár és Sándor orosz cár Reichstadtban szerződést kötöttek, mely szerint együttesen vigyáznak Szerbia függetlenségére. 1878. június 13-án, a Berliini Konferencián döntöttek Európa sorsáról. A török-orosz háborút és

Törökország felosztását tárgyalták. E konferencián Szerbiának teljes függetlenséget szavaztak meg.

Annak idején Bizánc uralma alól I. Imre (1196-1204) királyunk szabadította fel a szerbeket, és Szerbia királyává koronáztatta magát. Ez a cím magyar királyi cím volt egészen Magyarország török megszállásáig. A szerbek évszázadokon át vazallus népként éltek a magyar királyok alatt.

Karagyorgyevics Péter (1903-1923) és a szerb szellemi vezetők vakon követték a titkos szervezetek programját, és nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a szerbek között elterjedt Nagy-Szerbia eszméje. 1908-ban megalakult a Narodna Obrana mozgalom, amelynek egyik ága volt a „Fekete Kéz” nevű szervezet, ezzel a jelmonddal: „Ujedinjenje ili Smrt” (Egyesülés vagy halál). Szerbia ekkoriban orosz és francia befolyás alatt állt.

1914. június 29-én a Fekete Kéz elrendelte Ferenc Ferdinánd és felesége megölését. Döntésük oka az volt, hogy ha Ferenc Ferdinánd öröklő a trónt, a kettős monarchiából hármass monarchiát alakít. A herceg tervei szerint Krajna, Horvátország, Szlávia, Dalmácia, Bosznia, Hercegovina és Magyarország ugyanolyan hatalommal rendelkezett volna, mint Ausztria. Ha ez megvalósul, a szerbeknek fel kellett volna adniuk a nagy-szláv birodalom megalapításának tervét. A trónörökös gyűlölt bennünket, részese volt annak az összeesküvésnek, amely kivégeztette a magyarbarát Rudolfot, a soron következő valódi trónörökösöt. Ferdinánd a szerbekre építette volna fel a monarchia erejét, ennek ellenére, a kedves szerbjei gyilkolták meg, – nem mi, magyarok, akiknek, azt hiszem, több okunk lett volna rá. (Csobánczi, 33-34)

A XIII. században lassú vlach betelepülés indult hazánkba a Kárpátokon át, a Balkán térsége felől. Mint pásztornépek érkeztek, és települtek a Havasok oldalaira. Itt nemigen érte el őket a magyar adózási rendszer, gyarapodhattak évszázadokon át számban és javakban. Buda felszabadulása (1686) után, a török megszállást követően a Habsburgok nem tették lehetővé népünk visszatelepülését eredeti lakóhelyére. A kiürült területekre Európa több nemzetiségéből telepítettek be, főképp rác (szerb), szláv és német csoportokat.

BOTOS LÁSZLÓ

Hogyan történt Trianon?

Az első világháború előtt a jugoszlávok, csehek és románok sovinszta, nacionalista híresztelésekkel igyekeztek gyengíteni minket. A magyarellenes propagandát nyugaton is terjesztették. Az a legfelháborítóbb, hogy a rágalmozási hadjáratot a Habsburgok, maga a „magyar” király is támogatta, hamis térképekkel azt a látszatot keltve, hogy a kisebbségek néprajzi határai még mélyebben belenyúlnak az „elnyomó” magyarok területébe.

Az idegen szívű magyar királyok magyarellenes politikájának hatására, a francia forradalom, a pán-germán és a pán-szláv mozgalmak biztatásával és anyagi támogatásával, életre kelt az idegen származású, nálunk menedéket kapott népek vágya a nemzeti önállóságra, pedig mindaddig békében, barátságban éltek velünk. Ennek a törekvésnek egyik eredménye a Korfui Egyezmény.

1917. július 27-én a Korfui Egyezmény elismerte Jugoszlávia létjogosultságát, a dél-szláv kisebbségek állítólag kijelentették csatlakozási szándékukat Szerbiához. „Szemenszedett hazugság, és egyike a háború legnagyobb szédelgéseiének,” – írja erről Henri Pozzi.¹⁴

Pozzi felhívja a hivatalosok és a történészek figyelmét arra, hogy egyáltalán nem az állítólag elnyomott dél-szláv kisebbségek vezetői tárgyalták ezt a csatlakozási szándékot, hanem három magánember: Wickham Steed, a *Times* politikai rovatvezetője, Seton Watson, a londoni szláv propaganda végrehajtó bizottságának megbízottja, és Dr. Trumbics, Zara, dalmát város volt polgármestere. (Pozzi, 228)

Ezt az egyezményt Jugoszlávia részéről Trumbics, a szerbek részéről pedig Pasics írta alá. 1932. július 4-én Pozzi Zágrábban beszélt Trumbics-csal, és megkérte, mondja el korfui szerepét. A pánszlávisták tudomást szereztek a vallomásáról, le tartóztatták, hamisan államellenességgel vádolták, és Mitrovicán bebörtönözték a jugoszláv állam hetvenéves megalapítóját. Csak minden másnap adtak neki enni, talpait naponta bottal verték, nemi szervét megkínózták. (Pozzi, 228) Trumbics nem volt közismert személy sem a horvátok, sem a szlovének körében, ezért nem

is lehetett megbízott képviselőjük. Ez a három személy, a Korfui Egyezmény létrehozói, nem képviselték a népet, amikor kinevezték magukat a népakarat szószólójának. Megsértették a népek szabad önrendelkezési jogát: önkényes cselekedetükkel szolgasorsba kényszerítettek 5 millió osztrák, magyar, szlovén és horvát katolikust. 1999-ben láthattuk ennek következményét, Milosevics koszovói népi-írtását. Trianonban a Szövetséges Hatalmak elhitték, hogy a Korfui Egyezmény népakaratra támaszkodó döntés volt. Így csatolták el hazánktól a déli területeit.¹⁵

Ez az igazság! Nem mi mondjuk, hanem idegenek állítják. Álljunk elő, és ne az „egyesült európai” mézes madzag után ácsingózzunk, melyet sohasem fogunk elérni, mert csak a kereskedők és a multik kiszolgálóinak szánnak bennünket. Az igazság hirdetésével, mivel Csehszlovákia, mint elképzelt államforma nem vált be, követelhetjük a másik lehetőséget, amelyről Tardieu úgy nyilatkozott, hogy választaniuk kellett Csehszlovákia és a népakarat szerinti döntés között. Szó szerint venni ezt talán túl késő, de egy méltányos határkiigazítás elrendelhető lenne! (Pozzi, 233) A horvátok 1917 júliusa óta követelik a népszavazást (amely végül is 1991. június 25-én sikerrel végződött). Trumbics elmagyarázta korfui szerepét: „Szeretném, ha hazám megbocsájtana nekem – mondotta Trumbics megrendülten – nem tudhatam, nem láthattam előre tévedésem következményeit...”

A Korfui Egyezményt azért hozták létre, hogy Olaszország ne kaphassa meg az adriai tengerpartot. Azt hirdették, hogy az egyezményt a kisebbségek érdekében és nem a kormány érdekében hozták. Ezt a bejelentést éppen a béketárgyalások időszakára időzítették. Mivel Anglia és Franciaország figyelmen kívül hagyta Olaszország követelését, a szlávok véghez tudták vinni tervüket. Seton-Watson és Wickham Steed meggyőzte az olasz képviselőt, fogadja el az egyezményt, mert ez Olaszország előnyére válik. A szláv propagandisták célja az volt, hogy megakadályozzák a független Jugoszlávia létrejöttét. Ezért Beneš megszervezte a Monarchia „elnyomott” nemzetiségeinek értekezletét. Itt aztán az égvilágon mindent megtettek propagandájuk sikeréért. Hangoztatták az „elnyomott” szláv népek szabadságvágyát és népszavazással kinyilvánított akaratát, melyet kiépített kapcsolataikon keresztül, London, Párizs, Washington és Róma is segített. Szerbiának Belgrádban, Lord Northcliffe jóvoltából bőven volt pénze, ezért megvesztegetéssel el tudta érni célját Jugoszláviával szemben. Az értekezlet elfogadta a pánszlávista javaslatokat, írja Pozzi. (236-237)

¹⁴ Pozzi, Henri: Századunk bűnösei, 232. old.

¹⁵ U.o. 232. Poincaré: Victoire et Armistice, 365.

Seton-Watson 1923-ban tárgyalja a Korfui Egyezményt a *Review of Reviews*-ban: „Az 'elnyomott nemzetiségeket' néhány tucat horvát, szlovén, illír és szerb emigráns képviselte. Ezekhez csatlakozott egy maroknyi – olasz fogságba esett – cseh katona.” „Kész komikum! De remekül sikerült! – mondotta e sorok írójának a francia Magat, a korfui sajtóiroda főnöke – valóban kár lett volna, ha a 'kongresszus' résztvevői bármiféle tekintetben is feszélyeztetik magukat.” (Pozzi 237)

Hasonló módon történt a tótok, a mostani Szlovákia elfogadása: az úgynevezett Clevelandi Egyezmény.

„1918. július 30-án ellenjegyeztem Pittsburghban azt az 'egyezményt', amelyet Amerika emigráns tótok és csehek szövetségeinek küldöttei kötöttek meg Clevelandban, 1915. május 17-én. Ez a szerződés egy kis szláv csoport kívánságait tartalmazta. Ezek, Isten tudja, miféle gyerekességekről ábrándoztak. Olyan Szlovákiáról: amelynek autonómiája, saját közigazgatása, önálló parlamentje és bírászkodása, saját iskolái, stb. legyenek... A cseh nemzet nevében habozás nélkül hozzájárultam ezekhez a tót követelésekhez.” (A római kongresszus másnapján Masarykot a londoni, párizsi, amsterdami és genfi cseh emigránsokból álló „nemzeti bizottságok” köztársasági elnökké választották meg. Ilyen minőségben írta alá a pittsburghi szerződést.)

„A 'szerződés' u.i. egyszerű magánegyezmény jellegű volt, amelyet csupán néhány emigráns kötött. Ezek is – kettő kivételével – honosított amerikaiak voltak. Semmilyen akadálya nem volt, hogy ezt az értéktelen darab papirost aláírjam. Miután ugyanis a 'szerződést' ünnepnapon 'kötötték', ez – amerikai törvények szerint – amúgy is érvénytelen volt.”¹⁶

Masaryk szerint „értéktelen darab papirost” fogadtak el Trianonban, mint népakaraton nyugvó, hivatalos döntést, Felvidék Csehszlovákiához való csatolása alapjául. Masaryk azonban elhallgatta az igazságot, mert az amerikai tótok Clevelandban és Pittsburghban valójában független Szlovákiát követeltek – Csehszlovákián belül. Az aláírás alkalmával ezt fogadták el. Itt a bizonyíték: „Az amerikai-szlovák liga ma kiáltványt adott ki, melynek értelmében hajlandó együttműködni a csehekkel, amennyiben: a cseheket, morvákat, sziléziaiakat és a szlovákokat magában foglaló cseh állam szövetségi alkotmánya biztosítja a tót autonómiát.”¹⁷

¹⁶ U.o. 248. Masaryk T. J.: *The Making of a State*, London, 1924, 229.

¹⁷ U.o. 248–249. *Le Temps*, 1910. február 4., *La Guerre Sociale*, 1915. II. 3.

„Ezt az 'értéktelen' és minden 'gyakorlati jelentőséget nélkülöző papírrongyot' használta fel Masaryk arra, hogy megváltoztassa vele Európa térképét.” (Pozzi, 249) Meg kell említeni, hogy Wilson, aki mindig fontoskodott, jogi kérdésekben szórszálhasogató volt, minden ellenőrzés nélkül hitelesnek fogadta el a szerződést. A sors iróniája, vagy Isten ujja, hogy az elnököt ugyanazon a napon agyvérzés érte, aminek következtében rövid időn belül elvesztette szellemi képességét. Hogy a testvéri egyesülés milyen jól bevált, tanúsítja a tót néppárt 1923-ban és 1934-ben írt, és a művelt világ közvéleményéhez intézett kiáltványa. „Nincs olyan becsületes ember Szlovákiában, aki ne ment volna keresztül a gazdasági elnyomatás, a politikai üldöztetés, vagy a bebörtönöztetés kálváriáján. Szlovákiában a terror és a börtönök csendje uralkodik.” (Pozzi, 249-250. old. Lábjegy. 18.)

Hogyan fogadhatták el hivatalosan a korfui és a Cleveland-i „Egyezményt”? A Korfui Egyezmény létrehozói Wickham Steed, Seton Watson, Tardieu és Trumbics voltak. Clevelandban csak az Amerikába vándorolt tót emigránsok szavazhattak. A magyarok felvidéki jelenléte 30%. Egyáltalán volt-e szavazati lehetősége a magyaroknak? Kivándoroltak egy közösség hogyan szavazhatott érvényesen az otthoni nép nevében?

A túrócszentmártoni Szlovák Nemzeti Tanács ugyanúgy kizárta a magyarokat: nem szavazhattak saját sorsuk felől.

Október 14-én Beneš arról tájékoztatta a szövetségeket, hogy hivatalosan megalakult az ideiglenes csehszlovák kormány. Október 15-én a franciák elismerték az ideiglenes kormányt. Október 18-án Wilson visszautasította a Monarchia békejavaslatát, amely egy föderális cseh, szlovák, jugoszláv állam létesítését javasolta. Helyette a csehszlovák mű-állam létrehozását fogadta el. Október 28-án a Cseh Nemzeti Tanács és a négy párt vezetői kikiáltották a Csehszlovák Köztársaság megalakulását. Október 30-án a Szlovák Nemzeti Tanács túrócszentmártoni megbeszélésén 90 protestáns és 15 római katolikus szlovák küldött kikiáltotta Felvidék (Slovensko) elcsatolását Magyarországtól. Ezt a Szlovák Függetlenségi Nyilatkozatot ismerték el 1920-ban „népakarati döntésnek”. *Hogyan lehetett népakarati döntésnek elfogadni a csupán szlovákok által megszavazott döntést, amikor a közöttük élő magyarok nem szavazhattak? Ezért is szükséges egy új határkiigazítási tárgyalás.*

Az oláhoknak Erdély elfoglalásával az volt a céljuk, hogy kész tények elé állítsák az antant hatalmakat. Az erdélyi románok és a román királyságban élő románok között nagy volt a véleménykülönbség. Mi ezt ki akartuk használni. A románok igyekeztek gyorsan elfoglalni Erdélyt, hogy ezt megakadályozzák.

1918. december 1-én Gyulafehérvárott, a Román Nemzetgyűlésen, az erdélyi románok vezérei kinyilvánították azt az óhajukat, hogy egyesülni kívánnak a román királlyal. December 13-án a kormányzótanács (Consiliul Dirigent) megismételte ezt a határozatot. A nemzetközi jog szerint ez törvénytelen határozat volt, írja Raffay Ernő: „...hiszen a nemzetközi békekonferencia még össze sem ült, nemhogy döntött volna.”¹⁸ A gyulafehérvári gyűlésen hozzávetőlegesen száz-ezer erdélyi oláh vett részt, de a terület többi lakosa, a szerbek, szászok és magyarok nem lehettek ott. *Ezért a határozat törvénytelen.* Később ismertté vált, hogy a nemzetgyűlést a királyi román kormány szervezte, közösen az erdélyi oláh vezetőkkel. Nyilvánvaló, hogy az oláhok így akarták elérni, hogy a békekonferencia a javukra döntsön. (Raffay, 71)

1920-ban Ausztria egészen Hegyeshalomig követelte magának a hozzátartozó területeinket, melyet most Burgenlandnak neveztek el, de eredetileg „Őrség”, majd „Lajta Bánság” volt a neve. Követelésükkel az osztrákok (németek) egy 900 éves egyezményt szegték meg, amelyet akkor kötöttek, amikor I. István feleségül vette a német-római császár fiatalabbik leányát, aki úgy szerepel az okmányokban, mint „Giesel” (Geisel = tús). A magyar nyelvhez igazítva, a „Giesel” nevet Gizellaként fogadtuk el a királykisasszony nevéként. Az Árpád-kori okmányok áttanulmányozásából kiderült, hogy Géza, I. István apja a bécsi medencét jószántából, önként odaadományozta a német-római császárnak, azzal a feltétellel, hogy a jövőben a németek soha semmilyen területi követeléssel nem lépnek fel ellenünk. Az osztrákok ezt a 900 éves egyezményt szegték meg Trianonban, amikor saját szövetségük ellen fordultak területköveteléssel. Burgenland területén 261 618 magyar élt (4020 km² -en), akik azután osztrák állampolgárrá lettek. Trianonban a hamis térképekre hivatkozva a csehek és a szlovákok maguknak követelték az ősi magyar földet le, egészen a Dunáig, a románok Gyulafehérvárig, a jugoszlávok pedig fel, Szegedig. Az osztrákok, mint már említettem, Hegyeshalomig.¹⁹

Beszélnünk kell a megvesztegetett sajtóról is. A sajtó formálja a közösség véleményét, és tényező a nemzet politikai nézetének kialakításában is. Kezdetben a francia hivatalosok féltek a nagy kockázat miatt, amit az orosz cár vakmerő mesterkedése idézett elő. Az oroszoknak nagy szükségük volt a francia szövetségre, ezért elhatározták, hogy a francia népet saját oldalukra állítják, ha esetleg

a francia kormány, amely kezdetben ingatag volt, nem fogadná el a szövetségesi együttműködést, és esetleg megint megakadályozná céljuk elérését, mint azt tették 1909-ben, 1912-ben és 1913-ban. Izwolszky, a francia orosz nagykövet a sajtón keresztül befolyásolta a francia minisztereket. Pozzi szerint Izwolszky öt éven át dolgozott ezen. Legyűrve sok nehézséget, sikerült neki. „Tardieu készséggel ajánlotta fel, hogy tollát szolgálatomba állítja.”²⁰

Az 1918-as bolsevik forradalom következtében megismertük a lefizetett árulók névsorát: Gaston Calmette, *Le Figaro*; Auguste Gauvin, *Radical*; Henri Letellier, *Le Journal des Débats*; Charles Humbert, *Le Journal, La République Française, Le Matin, L'Echo de Paris, L'Éclair*; André Tardieu, *Le Temps*. (Pozzi, 135)

Poincaré tájékoztatta Oroszország gazdasági miniszterének képviselőjét, Davidovot arról, hogy Izwolszkynek egyes francia miniszterek segédkeztek szétosztani az orosz rubelt azok között, akik írásukkal jó szolgálatot tettek Oroszországnak.²¹

Pozzi így ír: „A legnagyobb újságok... merész álhíreket közöltek, és felháborító hazugságokat terjesztettek. Ez azért volt baj, mert Franciaország legolvasottabb és legmértékadóbb körei éppen ezeket a kitűnően szerkesztett lapokat olvasták. Eszükbe sem jutott, hogy megbízhatóságukban kételkedjenek. A híryanagot az összes vidéki lap is átvette, s így a lelkiismeretlenül terjesztett álhírek az egész ország közvéleményét átitatták. Így váltak a hazugságok úgyszólván evangéliummá a jóhiszemű polgárok, nyugdíjasok, munkások és parasztok tömegei szemében.” (Pozzi, 136) Ezért írta Izwolszky Sazonovnak: „Hála Istennek, nem kell többé küzdenem a francia közvélemény azon meggyőződése ellen, hogy idegen érdekek sodorják a háborúba...”²²

Az itt történeteket Raffalovich magyarázza meg a legérthetőbben. „Hála a párizsi sajtó utálatos megvesztegethetőségének: 1909-től a cárizmus bukásáig nem jelent meg az olvasóközönség bizalmát élvező lapokban egyetlen olyan politikai, gazdasági, pénzügyi vagy katonai cikk sem, amely leleplezte vagy megghiúsította volna Oroszország terveit.” (Pozzi, 137) Ugyanakkor a megvesztegetett sajtó állandóan az egekig dicsérte Oroszország és Szerbia érdekeit. Azért is volt olyan nagy sikerük, mert a neves lapok – állítólag – levelezést tartottak fenn Európa különböző városaival, és a különböző európai városok cikkeit, tanulmányait úgy közölték, mintha azok valóban

¹⁸ Raffay Ernő: Magyar Tragédia, Trianon 75 éve, Budapest, 1996, 71.

¹⁹ Halmi Dezső: Trianon gyökere, Ősi Gyökér, Jan-Febr. 1978

²⁰ Pozzi, Henri: Századunk bűnösei, 134. Izwolszky írta Sazonovnak. 1912. május 10.

²¹ U.o. 136. Poincaré: Európa fegyverben. 98.

²² U.o. 136-137. Izwolszky levele Sazonovhoz. 1912. dec. 5.

onnan is jöttek volna. Pedig azok a cikkek a legtöbb esetben a pánszlávista hivatalokból, maffia-központokból jöttek. „Többször láttam saját szememmel – írja Pozzi –, hogy André Tardieu, Eugene Lantier vagy Edgar Roels a két diplomata kimondott utasítása szerint szerkesztette az összes hírt.” (Pozzi, 137) A pénz elhallgattatott minden igazságot, – és ez a befolyás még mindig tart.

1934-ben a párizsi sajtó azt a híresztelést támogatta, hogy a németek, magyarok és olaszok bűnösök a háború elindításáért. 1934 novemberében, a *Le Temps* idézte egy „budapesti levelező cikkét”, amelyről később bebizonyosodott, hogy hamisítvány, mert az újságnak nem is volt levelezője Budapesten. Ennek ellenére cikkek jelentek meg a *Le Temps* hasábjain „Magyar Levelek” címmel. Kedvelték ezeket az olvasmányokat, pedig egyetlen cikk sem Magyarországról származott, hanem Prágából, George Marot-tól az *Europe Central* főszerkesztőjétől, amely újság Beneš félhivatalos lapja volt. (Pozzi, 140)

A Szovjetunióból szerzett értesülés alapján pontosan tudjuk, hogy a pánszlávisták hogyan és mennyit áldoztak a francia sajtó lefizetésére. 1904-ben a sajtó 935.785 frankot; 1905-ben 2.014.161 frankot, 1905 és 1911 között 7.894.360 frankot; 1912-ben 882.140 frankot; 1913-ban 1.102.500 frankot kapott. A felsorolt összegekből 374.000 frankot Izvolszky személyesen adott át egy borítékban. 1914-ben 1.025.000 frankot kaptak. 1915-ben 931.000 frankot; 1916-ban 1.153.225 frankot; ebből 100.000-et kapott az *Agence des Balkans*. 1909 és 1912 között Szerbia 275.000 frankot adományozott a franciáknak abból a pénzből, amelyet Oroszországtól kaptak. Ebből a pénzből a *Le Journal des Débats* és *Le Temps* együttesen 150.000 frankot kapott. 1913-ban megvesztegetésre is kaptak 700.000 frankot, ebből 237.000 frankot a *Le Temps* és *L'Agence des Balkans* kasszírozott be. 1914-ben a 760.000 megvesztegetési frankból 437.000 a *Le Temps* és *L'Agence des Balkans*-hoz vándorolt; 45.000 frankot kapott a *Le Figaro* és 15.000-et a *Le Radical*. Ugyanekkor 50.000 frankot a *Le Journal* igazgatója, Charles Humbert zsebelt be, míg 60.000 frankot kapott a *Le Journal des Débats*. (Pozzi, 140-141. old: Stefanovics táblázat) A párizsi szerb ügynök nyilatkozata szerint a vesztegetési összegek a béketárgyalások ideje alatt megtízszereződtek. A szerbek, hogy megkaphassák Fiume kikötővárost, a *Le Temps*-nek 3 millió frankot fizettek. 1932 augusztusában a jugoszláv párizsi sajtóközpont 20, a Boulevard de Courcelles 6 millió dinárt kapott. A belgrádi kormány ekkor 25 millió frankot (60 millió dinár) bocsátott a kül- és belügyminisztérium rendelkezésére, szerb propagandacélokra. (Pozzi,

142) Csehszlovákia majdnem kétszer annyit használt erre a célra, mint Jugoszlávia. Nem számítjuk azt az összeget, amelyet Beneš intézkedésére a kisantant államok gyűjtöttek össze Genfben, 1934-ben. „Húsz évvel ezelőtt az orosz 'borítékok' négy szemközt továbbították rendeltetési helyükre.”²³

1934 óta csak annyi volt a változás, hogy a pénz nem Oroszországból és Jugoszláviából jött, hanem a Szovjetunióból és a kisantant államokból. A pánszláv törekvés titokban fennmaradt az utód-államok sovíniszta intézkedéseiben, ezért eredménytelen maradt minden szándék a magyar határ kiigazítására. Ma a pánszlávista mozgalom nem olyan nyíltan működik, mint a múltban, de azért felismerhető Milosevics orosz támogatásában.

A szlavofilek hozták létre az *Agence des Balkans* kiadóvállalatot, a *Le Temps* napilap egyik testvér-cégét. A két szervezet összehangolva dolgozott. Ha javaslatukat el akarták fogadtatni a néppel és a cikk túl hosszúvá sikerült, akkor elosztották a szöveget a két kiadó között. Megállapíthatjuk, hogy kik voltak az igazi háborús bűnösök. (Pozzi, 145) Ezek a tudósítók pénzért tudatosan hamisítottak, és szétrombolták Európa egyik legősibb nemzetét, Magyarországot, amely Európa védőbástyája volt egy évezreden át. Pozzi így ír: „Csak undort és megvetést érezhetünk, ha a világháború kitörésétől számított egy évre visszamenőleg átlapozzuk „*Le Temps*” – „*Le Journal*” – „*L'Éclair*” – „*Le Matin*” – „*Le Journal des Débats*” – „*L'Echo de Paris*” és a „*Figaro*” számait.” (Pozzi, 146)

Trianonban számos alkalom adódott a meggazdagodásra, vesztegetések révén. A csábító alkalom Párizsba csalogatta a parazitákat, a becselenekeket és kalandorokat. Párizsban arculcsapták az értelmet, becsületet, emberiességet és igazságot. Tudatlanság, büszkeség és kapzsiság uralt mindent. *Trianonban ezeréves határokat szakítottak szét, és embermilliók sorsa fölött határoztak. Városok, egyetemek, ősi templomok, történelmi helyszínek, királyi temetkezési helyek, egy tengeri kikötőváros került idegen kézre. Számtalan vár, amely évszázadokon át magyar vérrrel védte Nyugatot, mesterseges államok zsákmánya lett. Ezek az államok a múltban sohasem léteztek, népeiket, akik Magyarországon menedéket leltek és szabadon, adómentesen éltek, most megajándékozták, csupán azért, mert Clemenceau nem ismerte a valóságot, és gyors, meggondolatlan határozatot hozott.*²⁴ Clemenceaut csak három dolog érdekelt: az 1792-es Elzász-Lotaringiai határ visszaállítása, a katolikus, anti-demokratikus Osztrák-Magyar

²³ U.o. 142. Izvolszky Sazonovhoz. 1912. Dec. 5. Fekete könyv.

²⁴ Pozzi, I.m. 209. Poincaré: Victoire et Armistice, 68. „Hongrie” Delagrave édit. Paris, 1916.

Monarchia megszüntetése, valamint a választások, melyeket munkatársa, Mandel készített elő.²⁵

Ám volt több külhatalmi érdek is, és valamennyi érvényesülést követelt, s a (fegyverekre támaszkodó) erőszakos követelés elegendő indoknak bizonyult a trianoni határozat szövegének kibővítéséhez. Angliát csak az olajkutak sorsa érdekelt. Az olaszok figyelmét lekötötte az adriai terület kérdése. Wilson szerencsétlensége az volt, hogy nem ismerte Európa történelmét, és döntéseit House ezredes tanácsai szerint hozta. Robert Lansing nem segíthetett, pedig ő lett volna az egyetlen, aki kellő ismerettel bírt. Orlando és Balfour szintén nagy tudású személyiségek voltak, de nem voltak befolyásos helyzetben. Clemenceau kinevezte Tardieu-t a Békeparancs javaslati bizottsága elnökévé, szabad döntési joggal. Trianon úgy festett, mint egy ingyen piac. Lansinget mélyen bántotta a trianoni tárgyalás menete. „Itt mindenki csak titkolózva és suttogva beszél nagy jelentőségű kérdésekről. A nyilvános gyűléseken már elintézett döntéseket emelnek hivatalos szintre. Az egyezkedés és az alkudozás zárt ajtók mögött folyik.”²⁶ Lansing nem mondhatott el mindent szabadon, mert esküje titoktartásra kötelezte. Kiábrándultsága miatt 1919. február 5-én lemondott, tiszta lelkiismerete nem bírta elviselni a részrehajló tárgyalásokat, melyekről így nyilatkozott barátjának, Hunter Miller-nek. „Ki a szabad levegőre! Megismerem a mérgező gázok hatását!” E nyilatkozatot Beneš kétórás beszéde után tette, amely tele volt hazugságokkal. Lansing erős szavakat használt azok ellen, akik megölték a jövőbeni béke lehetőségét, és meggyalázták Franciaország nevét. A második világháború kitörése igazolta Lansing szavait: „A békeszerződések lesznek az új háború okai. Ez olyan biztos, mint ahogy a nappal után az éjszaka következik!”²⁷

Wilson elnök House ezredes javaslatait követte. Wickham Steed írja emlékirataiban, hogy House ezredes mindent vele beszélt meg, ő pedig minden információját Masaryktól, Benešről, Osusktyól és Kramartól vette. (Pozzi, 212)

Majdnem minden nemzet képviselője részt vett a titkos, zárt ajtók mögötti tárgyalásokon: oláhok, rácok, csehek, bankárok, és gazdasági mágánások, – csak minket, magyarokat zártak ki onnan. A csehek együtt dolgoztak a rácokkal, Sazonov

és Izwolszky módszerét használva: lefizették a sajtót. A magyar küldöttségnek ez alatt házi fogságban kellett kuksolnia, várva a demokratikus „szólásszabadságra”. A nép minderről semmit nem tudott.

Ezt az időszakot nevezik a történelem jog és igazság időszakának, amelyre az új Európát felépítették. Valószínű, hogy a hangsúlyozottabb, hamis történelmi újságcikkekért kapták a legnagyobb vesztegetési összeget. Pozzi írja: „A háború előtti senkikre gazdag napok virradtak. Nagyurakká lettek. Sikereiket a hősi halottak véreinek köszönhatték... A tiszta lelkiismeretű és egyenes gondolkozású Barrère követnek valóban igaza volt, amikor előre féltette a békét azoktól, akik a tárgyalásokat vezették.”... „A románok a fegyverszünet megkötése után azonnal Párizsba siettek. Gyötörte őket az aggodalom, bár Tardieu-ben és a *Temps* ígéretében megbízhattak, jól tudták, hogy Clemenceau nem barátjuk, és neheztel rájuk gyávaságuk és szőszegésük miatt.” (Pozzi, 213, 214) „Antonescu azt szeretné, ha szövetségesként néznők Romániát. Nem, nem, nem! Ami elmúlt, jóvátehetetlen.”²⁸ Ennek ellenére, Romániának sikerült elérni a célját.

Pozzi írja, hogy először az oláh nők jelentek meg Trianon és Versailles szalonjában. „Take Ionescu és Bratianu gyönyörű nők koszorúját vonultatta fel a konferencián az „igaz ügy” védelmére. A hölgyek legnagyobb része a bukaresti előkelő társaság tagja volt. Valamennyien Románia hatalmának növelését tűzték ki célul. Ezek az elragadó honleányok a konferencia politikusait, diplomatáit és szakértőit ostromolták a román haza érdekében.” (Pozzi, 215)

Cantacuseno herceg mosolyogva mondta Pozzi-nak, hogy „valóban csak Takenak támadhatott ilyen kitűnő ötlete. Szegény Antonescunak (Lahovány párizsi utódja) szinte elállt a lélegzete, amikor Clemenceau gratulált neki a szép hölgyekhez.” (Pozzi, 215)

A szerb diplomaták amerikai feleségei és barátnői szintén hozzájárultak a határozat-hozók megnyugtatóához. Egész Párizs csodálta a szerb követ, Veznic feleségét. Az estéken ez az elragadó szépség komoly, szenvedélyes barátokat szerzett, és kötelezett el a szerb ügynek. Szalonját állandóan államfők, diplomaták és gazdag személyiségek látogatták. (Pozzi, 215) Úgy néz ki, hogy a román Mária királynő is hozzájárult országa területének növeléséhez, mert Mabel Potter Daggett, a királynő udvarhölgye így ír a könyvében: „*Egy kézcsoók – és az államügy*

²⁵ U.o. 209. Poincaré, I.m. 356., 358., 414., 425., 430., 452., 458. és 461.

²⁶ U.o. 210. Lansing: *Negotiations de Paix*, London, 1921.

²⁷ U.o. 211. Lansing: I.m.

²⁸ U.o. 214. Poincaré: *Victoire et Armistice*, 457.

folyamatban van. Eljön a nap, amikor az ügy teljesül. A szenátor vagy miniszterelnök, király, királyi konzul, vagy talán egy egész férfi-parlament abban a hiszemben van, hogy a saját elképzelését valósította meg. Ily módon, ebben a ragyogó, öntelt tudatban hagyja, hogy érezzék magukat, és ezért még gratulál is nekik. Nevüket beírták a kormányjelentésbe. Az ő nevét (a királynőét) a történelem fel fogja jegyezni, – habár Románia politikai színpadán a hölgy egyáltalán nem mutatkozott. Mégis figyelni kell rá! Néha (a kastély) szárnyából egy piros skót szoknya zizegése és egy asszony lágy nevetése visszhangzik.”²⁹

Ilyen emberi gyarlóságok többet ártottak az igazságnak, mint bármi más. Nagyön sajnálatra méltó volt az a körülmény is, hogy amikor Tardieu elkezdte a Monarchia szétDarabolását, az európai erőegyensúly felborítását, akkor Clemenceau figyelmét az elnökválasztás bonyodalmi kötötték le.³⁰ Dutasta vagyonszerzésre összpontosított, Klotz a kártyára és lóversenyre, – Pichon megpróbált Clemenceau kedvében járni. Az olaszok Lloyd-George-ot, Balfour-t, és Wilson-t figyelték, hogy támogatják-e Clemenceau-t és Tardieu-t, akik meg akarták szegni ígéretüket, melyet Rómában tettek 1915. április 26-án. A szerbek részéről Veznic és Trumbics igyekezett megakadályozni a független horvát, szlovén állam létrejöttét.³¹ Megítélésük szerint egy független katolikus dél-szláv állam a pánszláv álmok megvalósításának halálát jelentené. Az oláhok attól tartottak, hogy a beígért területeket nem kapják meg, mert 1918-ban átpártoltak a németekhez. Beneš és Masaryk rendszeresen látogatták Wilson-t, újabb és újabb követeléssel a csehek javára. A békeegyezmény eléréseért Tardieu volt felelős, ezért rajta keresztül Franciaország is felelős az igazságtalan döntésért. Ki kell jelentenünk, hogy egyetlen szakmai jelentést sem tanulmányoztak át, mielőtt 1919. május 8-án a határozatokat meghozták. Pozzi jelenti: „Olyan nagy horderejű ügyek részletjelentése, mint amilyen például a Bánát felosztása, az önálló horvát-szlovén katolikus Jugoszlávia kérdése, vagy a szerb-olasz konfliktus volt, egyszerűen kimaradt a főjelentésből, amennyiben az ilyen részletjelentések Tardieu céljait akadályozták.” (Pozzi, 220)

A határozati bizottság jelentése olyan hosszú volt, hogy heteket vagy még hosszabb időt is igénybe vett volna áttanulmányozása, de a delegáció csak pár órát

²⁹ Potter, Daggett Mabel: Marie of Roumania, 290-291.

³⁰ Pozzi, I.m. 219. Poincaré, I.m. 356., 338., 414., 425., 461. oldalak.

³¹ U.o. 219. Poincaré. I.m. 355.

kapott az átolvasására. Lansinget ez a körülmény nagyon felháborította.³² Hogyan lehetséges ez, amikor egy közönséges bűnügyi tárgyalás hónapokat vesz igénybe, ugyanakkor itt, amikor milliók sorsa, boldogulása, élete, egy ezeréves keresztény, jól szervezett, békés ország sorsa fölött döntenek, csak órákat adnak a benyújtott „bizonyítékok” tanulmányozására, majd a döntésre? Hogyan lehet új műállamokat, nem természetes határokkal, ilyen rövid időn belül létrehozni? Hogyan lehet az ilyen határok biztosítását ennyi idő alatt megtárgyalni? Hogy lehet az érintett területek vegyes lakosságát érintő, emberi alapjogok kérdéseit ennyi idő alatt rendezni? *Ez mindenképpen meggondolatlan, és éppen ezért helytelen határozat volt. Magyarországot megilleti a határok felülvizsgálása.*

A fő- és albizottságokban ugyanazok a személyek szónokoltak újból és újból, előadva az előírt és betanult szöveget. A hatalom illetékesei kérdéseket tettek fel a látszat kedvéért, de végül is mindig elfogadták a Tardieu támogatását élvező előadók javaslatait. Csak egy komoly vita keletkezett, az oláhok és a rácok között, a Bánság hova ítéltése körül. Nem tudtak egyezsége jutni, ezért Clemenceau ebben az esetben elrendelte a népszavazást. Másnap mind a hárman, Bratianu, Veznic és Trumbics megegyeztek, mert féltek a szavazás kimenetelétől. Tudták, hogy a Bánát lakossága ekkor még kétharmad részben magyar vagy elnémetesedett magyar volt, ezért nem volt vitás, mit eredményezne a szavazás. Azzal, hogy Clemenceau visszavonta rendelkezését, és végül mégsem adta meg a szabad választás jogát, mélyen megsértette az igazságot és a magyar népet. (Pozzi, 220-221)

Lansing szerint a viták csak formaságok voltak. „Minden csak szemfényvesztés volt.”³³ A tárgyalások jegyzőkönyvei nem mondanak semmit, mert a fontos dolgokat kihagyták belőle. Azt, hogy valójában mi történt, csak néhány tárgyilagos képviselőtől tudhatjuk meg. *Egyszer majd eljön az idő, amikor elolvassák az angol, belga, amerikai, olasz és japán gyorsírók jegyzeteit, amelyek feltárják a valóságot, és akkor a világ majd eltűnődik, hogyan volt lehetséges az igazságot ilyen mértékben figyelmen kívül hagyni. Akkor majd megtudják a világ népei, hogy nem azok háborús bűnösök, akik nyíltan meghirdették a békés vagy akár fegyveres határkiigazítást. Azok a háborús bűnösök, akik az első világháború után megalkották a Békeszerződést, – mondja Pozzi. (222)*

³² U.o. 220. Nicholson, Harold, angol megbízott: Peacemaking, 1919.

³³ U.o. 221. Lansing: Negotiations de Paix, London, 1921.

Trianonban a nyugati politikusoknak egy másik lényeges hiányossága is volt, az, hogy közülük sokan nem is vettek részt a tárgyalásokon rendszerezen, mert csak az élvezetekért és saját erszényük megtöltése végett utaztak oda. (Pozzi, 222)

Így aztán „néhány (cseh) szakértő céltudatos együttműködése olyan dolgokat valósított meg a békekötéskor, amiről a rosszul értesült államférfiak sohasem szereztek tudomást,” – nyilatkozta Seton Watson. (Pozzi, 266)

„Trianonban téves adatok és hamis bizonyítékok alapján határoztak.” (Pozzi, 266) Ennek bizonyítására Pozzi két példával szolgál. „Beneš indítványára a csehek 1919. február 5-én bejelentették igényüket a tiszta magyar lakosságú Kassára, azzal az indoklással, hogy az cseh város.”

„Lord Balfour, akit magyar barátai idejekorán tájékoztattak a helyzetről, szót emelt a magyarok érdekében, és meggyőző érveivel nagy hatást gyakorolt a meghatalmazottakra, sőt, magára Clemenceau-ra is.”

„Elhatározták, hogy semleges, szakértői bizottságot küldenek Kassára Beneš bizonyítékainak felülvizsgálására. Beneš – ügyes játékoshoz méltón – azonnal csatlakozott e határozathoz. Kijelölték a szakértőket. House ezredes újabb cselefogása következtében két amerikai választottak: Kamev Róbertet és Karmezin Eduárdot. A cseh megszállás alatt álló Kassán Sekáč megyefőnök fogadta őket. Kíséretüket Hanzalik cseh rendőr látta el.”

„A két amerikai tulajdonképpen cseh volt. Az egyik két évvel korábban, a másik nyolc hónappal azelőtt szerezte meg az amerikai állampolgárságot! De természetesen, erről senki sem beszélt Trianonban! Mindkét 'szakértő' Beneš gyerekkori barátja volt!”

„Kassai küldetésük történetét maga Hanzalik adta elő a pozsonyi törvényszéken, 1929 októberében, a Tuka-féle hazaárulási per tárgyalása alkalmával, amelyen terhelő tanúként szerepelt.”

„A hallgatóság hangos nevetése közben Hanzalik terjengősen részletezte, a 'szakértők' miként indultak ellenőrző útjukra tüntetően, úgy, hogy aztán a legelső korcsmába betérve egy hétig mulassanak a konferencia költségére.”

„A jegyzőkönyvet, amelyben igazolták Beneš állításainak helyességét, Hanzalik közreműködésével szerkesztették meg a Schalk-szálloda egyik szobájában. E jegyzőkönyv alapján – amelyet komoly bizonyítékként őriznek a békekongresszus levéltárában, – több mint százezer magyar sorsa felett döntöttek, és minden

további vizsgálat nélkül Csehszlovákiához csatolták őket. A népszavazás elrendelésétől pedig elálltak.” (Pozzi, 266-267)

Az angolok és az olaszok vették a legkomolyabban a tárgyalásokat. Majdnem sikerült nekik a csehek, horvátok és a szerbek célját keresztetni. A kisantant államok vezetői isteni áldásnak vették, amikor Smuts tábornok, Lord Balfour, Sonnino és Nitti távol voltak a tárgyalásról. (Pozzi, 223) Azok a politikusok, akik az előadók követeléseit túl vakmerőnek tekintették, bővebb magyarázatokat kértek, de az értekezlet vezetői elnapolták a magyarázatokat, vagy felkérték a politikusok, hogy kérdését az előadás befejezése után tegye fel –, ezt tették Beneš beszéde után is –, de az előadás befejeztével azonnal berekesztették az összejövetelt, így a kérdés lehetősége elmaradt. Trianonban nem az igazság szolgálata volt fontos, hanem az egyéni érdekek kiszolgálása. (Pozzi 223)

Két évvel később, amikor Magyarország népszavazást követelt a Felvidéken, bebizonyosodott mindez. A követelést egyszerűen visszautasították, hiszen Tardieu biztos volt a számára nem kívánatos eredményben. Tardieu ezt jegyezte fel emlékirataiban: „Választanunk kellett a népszavazás vagy Csehszlovákia megteremtése között.”³⁴

A csehszlovák mű-állam azóta megszűnt, mert hazugságra épült. Mivel a népszavazás elmaradását Tardieu írott bizonyítékával igazolhatjuk: a népszavazást Csehszlovákia létesítése érdekében halasztották el, mert az biztos magyar sikert eredményezett volna, ezért most jogosan követelhetjük az igazságos határkiigazítást, a Trianon előtti állapotokat véve alapul.

Az értekezlet végül is döntött Magyarország határkérdésében. 1919. december 2-án Beneš így nyilatkozott: „...semmilyen módosításnak nincs többé helye Magyarországra.”³⁵ 1920. január 15-én a szövetségesek papírra vetették a végleges békefeltételek szövegét, melyet kormányunknak minden változtatás nélkül kellett elfogadnia. El-nem-fogadása esetére a megmaradt ország megszállásával, a beteg- és sebesült-segély, valamint a gyermekeknek szánt élelmiszer-segítség megvonásával fenyegettek.

³⁴ Pozzi, I.m. 224. Tardieu: La Paix, 1921.

³⁵ U.o. 225. *Le Temps*, 1919, dec. 2.

HERNÁDI TIBOR

A magyarországi zsidóság ezeréves védelme

című könyvéből részlet: 196-199. old.

Magyarország a Monarchia háborús veresége folytán nemcsak királyát veszítette el, hanem területének és lakosságának kétharmadát is, amelyben a nemzetközi szabadkőművesség gonosz tervét kiegészítendő, alapos munkát végzett és kivédhetetlen okot adott a Magyar Tanácsköztársaság létrejöttére. Ebben pedig úgyszólván kizárólagos volt a zsidóság szerepe. De erre még visszatérünk. A nemzetközi szabadkőművesség aknamunkája az első világháború kitörésében, majd az úgynevezett békeszerződések diktátumában közismert volt. Még csak vitatni sem lehetett. Ennek lett a következménye, hogy a vesztes államok új kormányai – köztük a magyar is – betiltották működésüket. Úgy tűnik, ez néhány évig nem is okozott zavart a kormányok működésében. Mivel a páholyok nem nyílt szervezetekként működtek, nem is igen lehetett tudni, hogy kik voltak a tagjai. A magyarországi zsidóság, mintha mi sem történt volna, változatlanul beépült a kormányzati hivatalokba.

A háborús gazdaság szanálása előbb-utóbb igényelte a Korona pénzrendszer inflációjának megállítását, teljes felszámolását. Erre a magyar kormány kellő időben megtette a szükséges intézkedéseket. A korabeli közgazdasági ismeretek függvényében ez külföldi tőkehitelek felvétele nélkül nem volt megvalósítható. Ne felejtjük el, hogy a csonkaország gazdaságának újjászervezése és talpra állítása sokkal nagyobb feladat elé állította a magyar kormányzatot, mint a második világháború utáni állapotok. A hitel felvételében mind Bethlen István miniszterelnök, mind Horthy Miklós kormányzó egyetértettek. Tárgyalásokat kezdtek a svájci bankokkal. A tárgyalások a kölcsönös érdekek figyelembevételével, normális mederben folytak, majd megegyezés előtti állapotba jutottak. Ekkor azonban nem kis meglepetés érte a magyar kormányzatot. A hitelező bankok utolsó, de lealkudhatatlan feltételként szabták a betiltott szabadkőműves páholyok működésének újbóli engedélyezését.

Horthy és Bethlen egy ideig ellenálltak. Erre hatalmas, nemzetközi szabadkőműves offenzíva indult a magyar kormány vezetőinek megdolgozására. Dr. Török

Zoltán mérnök, a titokban mégis működő, magyarországi Symbolikus Nagypáholy egyik vezetője, vállalkozott a közvetítő szerepre. 1923 végén az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit a genfi kongresszuson hozta össze Bethlen István gróffal, a magyarországi páholyok felszabadítása ügyében. Majd Török László meghívására a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei utaztak Budapestre. Hosszú tárgyalások végén kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

A kitartó erőlködés végül is eredménnyel járt. A kormányzó és a kormány engedményekre kényszerült. Mondhatnánk, kompromisszum született. A magyar kormány ugyanis – most már megalkuvást nem tűrő módon – kikötötte: a szabadkőműves páholyok csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. Így történt, hogy különböző fedőnevek alatt folytatták titkos működésüket, mint például: Ingyentej Egyesület, Ingenkenyér Egyesület, Nyomorék Gyermekek Otthona, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Rotary Club, stb. E szervezetek kizárólag régi, zsidó szabadkőművesekből állottak.

A magyar kormány tagjai előtt természetesen nem volt titok a zsidóság ebbéli szervezkedése, de jóindulatúan kezelték, mondhatnánk „eltűrték”.

Horthy és kormányai gyorsan elfelejtették a Tanácsköztársaság zsidó túlkapásait. Megtorlást pedig szinte nem is alkalmaztak. Egyelőre nincs rá bizonyíték, de tartunk tőle, hogy a Horthyt elfogadó hatalmak ezt a valóságban meg is tiltották számára. Mással ugyanis aligha magyarázható meg, hogy Horthy felszabadító ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a bukott népbiztosok külön luxusvonaton utazzanak el Ausztrián át Moszkvába, s magukkal vigyenek 200 millió aranykorona értékű magyar vagyont. Horthy és kormánya soha nem is emelt igényt a szovjet kormánynál e hatalmas vagyon visszaszerzésére. Mindez fényesen bizonyítja, hogy Kun Bélának feladatukat nem kizárólag Moszkva utasítására és érdekében végezték.

Az újjászerveződő csonkaország minden fontos gazdasági területe, objektuma, a kialakuló gyáripar, a pénzügy teljes irányítása a kormányok biztató hozzájárulásával szinte „gyors menetben” került a zsidóság kezébe. A Magyar Nemzeti Bank elnöke több ízben is zsidó személy volt. A zsidóság hátrányos megkülönböztetéséről beszélni sem lehet. Az ország kereskedelme a szatócstól a nagykereskedőig említésre sem méltó kivételekkel, amelyek csak átmenetiek lehettek, mind-mind

zsidó kezekben működött, s ezt soha senkinek sem jutott eszébe kritikával illetni. A magyar lakosság is az életvitel természetes részének tekintette őket, különösen nagyra értékelte vásárlásaik egyszerű és könnyű meghitelezését, amellyel soha még a legszegényebb ember sem élt vissza. A két háború közötti Magyarországot a zsidóság joggal tekinthette a bibliai Kánaánnak. Nem lehet csodálni, hogy létszáma a csonkaországban rövidesen elérte a 600.000 főt.

A két háború közötti időszak politikusait, de különösen kormányait, sőt, magát Horthy kormányzót is uralta az a felfogás, hogy a pénz az „piszkos”, ezért a magyar úrtól idegen, intézzék csak a zsidók. Példátlan naivitás, de úgy tűnik, a korabeli gondolkodásban jól megfért. És valóban, a zsidóság bámulatos ügyességgel szedte magához, forgatta a kezéhez ragadt pénzt.

BOTOS LÁSZLÓ

Ennyi bűnt, hazugságot, gyarlóságot, amennyi Trianonban összegyűlt, amint ezt Pozzi könyvében leírta, elképzelhető-e, hogy az emberi tisztesség, becsületesség örök érvényűnek fogadjon el, minden újratárgyalásuk nélkül? Hiszen Isten a saját képére teremtett minket, a saját lelkének egy szikráját ültette belénk. Azt mondjuk, és hisszük, a bűnt legyőzi az igazság, mert az igazság maga a Jézus. Hiszen Ő mondta: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Hosszú azon bűnök lajstroma, amelyeket ellenünk, magyarok ellen elkövettek, ennek tudatában a magyar népnek hogyan ne lenne meg az a lehetősége, hogy keresse, kutassa az utat, amely felvértezné az ellenállásra? Hogyan ne építhetné, egyesíthetné újra erejét egy – senki ellen nem irányuló – nemzeti honszeretben? Az alábbiakban kifejtjük, hogy mi a földünk növelésére háborút soha nem kezdeményeztünk, még csak nem is gyarmatosítottunk. Ez a fennmaradásunk feltétele, a magyarság létszükséglete.

Mi, magyarok is igyekeztünk egy rövid ideig, hogy kivonjuk hazánkat az elfoglalásunkra törő idegenek karmaiból, de ezt nekünk sem a Nyugat, sem a Kelet nem engedélyezi. Ezt a mozgalmat nevezzük „hungarizmusnak”. Nemzetépítő programja tartalmazza, melyik az az út, amelyet követve újból megerősödhetünk,

mint mezőgazdasági és ipari állam. De ezt a nagyhatalmak és szomszédaink nem engedélyezik. A „hungarizmus” elnevezést befeketítették, ráragasztottak mindenféle rossz jelzőt, ezért már a legkisebb, legparányibb egységesítés, nemzeti ébresztés halvány jelére is eltapos minden igyekezetet a hírszolgálat hazug propaganda-gépezete.

A II. világháború végeztével Sztálin úgy döntött, hogy elismeri Románia érdekeit, és megjutalmazta földünk, Erdély odaadásával. Az emberi gyarlóságot figyelembe véve, még valahogy megérthetjük határozatát, mert valóban harcoltunk a szovjettel, megpróbáltuk védeni magunkat, a románok pedig árulással – az átállással – megkönnyítették a szovjet csapatok győzelmét. De arra, hogy a Nyugat mindezt engedélyezte, és további csonkítással sújtott bennünket annak tudatában, hogy az ő akaratuk szerint kellett Hitler oldalán harcolnunk – mivel nem fogadták el a magyar kormánytól a Kállay Miklós által nyújtott jobb kezünket – arra nincs erkölcsi magyarázat. Hazánkban talált menedéket 800.000 európai zsidó, és ezután, mint „utolsó csatlóst”, a zsidók deportálásával vádolnak minket, elhallgatva mindazt, amit értük tettünk, az egész Európát megszállt Hitler idejében! Nincs is szavunk annak elítélésére, hogy ezt az „Egek Urához” kiáltó gyalázatot a Nyugat megtehetette velünk. Mindenki ítéljen saját lelkiismerete, erkölcsi mércéje szerint. A zsidóság pedig a béke, az örök megbékélés kedvéért nem állt elő, és nem tisztázott bennünket, magyarokat az igaztalan vádak alól. Talán megfeledkeztek rólunk a túlélés örömeiben?

HERNÁDI TIBOR

Kiknek állt érdekében a második világháború?

című könyvében idézi a Kovách G. István által,
egy londoni könyvtárban talált, alábbi dokumentumot:

Fontos bizonyíték számunkra ez a dokumentum (Hunnia, 1991), amelynek nyilvántartási száma: 1943. október 14-i dátummal, C12035 szám-jelzés, és 1943. október 15. F.O. 371/34498 szám.

A dokumentumban ez olvasható: „*Namier professzor (zsidó képviselő) aggodalmát fejezi ki Magyarországnak a német szövetségből való, idő előtti kiugrása miatt. Megállapítja, hogy Magyarországon a zsidók biztonságban élnek, de a háborúból való kilépés, vagy annak akár csak a kísérlete miatt Németország megszállná Magyarországot, és ezzel a zsidók biztonsága veszélybe kerülne.*”³⁶

Az okmány magyarázatot ad arra, miért utasította el a brit kormány a háborúból való kiugrási szándékunkat. A. W. S. Randall szerint:

„Namier professzor a zsidó képviselőtől (agency) tegnap közölte velem, hogy az ő emberei nagyon aggódnak, ha netán a magyar kormány idő előtt cserbenhagyná Németországot, ami Magyarország megszállását eredményezné, és veszélyeztetné az ott élő 800.000 zsidót, akik jelenleg viszonylagos biztonságban vannak. A zsidók itt – mondta ő – úgy vélik, hogy Németország nem engedi a magyarok háborúból való kilépését mindaddig, amíg a német hadsereg azt képes megakadályozni, sőt, nyomban megszállná Magyarországot, ami a legnagyobb számú, Európában még meglévő zsidóság megsemmisítését eredményezné.”

„Azt mondtam, hogy ez a lehetőség már elő lett terjesztve (lásd a Tablet legutóbbi cikkét) mint ok, amiért Magyarország ne kezdeményezzen korai átállást a szövetségesek oldalára.”

„Namier professzor azt mondta, hogy az egyetlen remény, ahogy a zsidóság látja, ha a magyarok nem mozdulnak, amíg gyakorlatilag biztosítva nem lesz, hogy a németek már nem tudnak visszavágni.”

³⁶ Hernádi Tibor: Kiknek állt érdekében a második világháború, Baja, 1998, 252-253.

Kézírással: „Ezt a kérdést megkülönböztetett figyelemmel kísérjük, és nem követeljük a magyaroktól, hogy nyíltan álljanak ki a németek ellen, ami német megszállást eredményezne. Úgy véljük, hogy ennek kockázata jelenleg kicsi.”

(A fenti angol külügyminiszteri jegyzék részben megjelent Juhász Gyula: *Magyar-brit titkos tárgyalások, 1943* című könyvében, Kossuth Könyvkiadó, 1978)³⁷

³⁷ Botos László: Út a trianoni békeparancshoz. Budapest. 2000. 253. old.

HERNÁDI TIBOR

A magyarországi zsidóság ezeréves védelme

című könyvéből részlet: 135-138. oldal

A háború harmadik évében még felhőtlennek látszik a magyar ég. A pusztítások eddig messze elkerülték hazánkat. Az ország a Szent István-napi ünnepsésre készülődik. A tradícióknak megfelelően a protestáns kormányzó is részt vesz a nemzet legmagasabb ünnepén. Kállay a kormányzó mögött lépked a Szent Jobbot vivő körmenetben. Az ünneplő százezrek a területviszaszerző Horthy, Kállay, a kormányt éljenek. Határtalan az öröm, a lelkesedés. Tudják, míg ők állnak az ország élén, hazánk biztonsággal tekinthet a jövőbe. A nap további részéről Kállay így számol be naplójában: „Váratlanul odajön hozzám Keresztes-Fischer Lajos, a kormányzó katonai irodájának főnöke és fülemből sűrűen: „Horthy Istvánt repülőbaleset érte. Meghalt.” A kormányzóhelyettes, Horthy István elvesztése megrázza a nemzet minden tagját. Talán ekkor döbben rá először az ország, hogy a háború még iszonyatos megpróbáltatásokat tartogat. Olyan emberrel lettünk szegényebbek, akit mindenki szeretett. Szerette a magyar zsidóság is. Egyik legfőbb patronusának tekintette. Ő tartotta fenn a kapcsolatot atyja és a zsidó vezetők között. Kívánságaikat, panaszait meghallgatva, késedelem nélkül juttatja el a legjobb helyre, ahol orvoslást találnak. Horthy István önként megy ki az orosz frontra. Döntésével atyja egyetért: ott a helye, ahol a többi katonának. Bármennyire ellenzik is a ránk kényszerített háborút. Szent István napján a hajnali órákban éri a hősi halál. A lezuhant géppel széné ég. Zsebében a leszerelési parancs. Azonnal hazamehetne, de nem kívánt változtatni a napokkal előbb tervbe vett felderítő hadműveleten. A Moszkvában működő Kossuth adó Gestapo-bűncselekménynek tudja be a jól képzett, harcedzett pilóta halálát. Horthy Istvánné visszaemlékezéseiben megerősíti a németek által elkövetett gyilkosság lehetőségét. „Férjem tragikus halála előtt néhány nappal Kijevben találkoztunk, ahol műtősnővéreként szolgáltam a tábori kórházban. Meglepetésünkre Kitzinger tábornoknak, Ukrajna német főparancsnokának kijevi villájában helyeztek el bennünket. Háromnapos együttlétünk alatt a legteljesebb nyíltsággal beszélünk mindenről. Apósom több mindent üzent fiának, – a legrövidebb időn belül haza kell térnie. Férjem

ugyancsak elmondott mindent, amit apjával tudatni akart, és amellel beavatott titkos tervébe is. A fronton tapasztaltak alapján még jobban megerősödött benne az a meggyőződés, hogy a németek elvesztették a háborút, és azt világosan látta, hogy ő sem a fronton, sem odahaza nem tud az ország helyzetén változtatni. Ezért úgy döntött, hogy hazatérte után el fog menni Angliába vagy az Egyesült Államokba, és megpróbál ott tenni valamit hazája javára. Nekünk azonban, a családnak, nem szabad tudnunk erről, ezért nem is fog a részletekbe beavatni bennünket, nehogy még jobban nehezítse apja helyzetét. Azt azonban nagyon határozottan leszögezte: otthonról nem lehet már Magyarországon segíteni.” A napló zárószavai: „Ma sem tudom megérteni, hogyan lehettünk olyan könnyelműek vagy inkább gyanútlanok, hogy nem számoltunk idegen „fülek” lehetőségével. Később tudtam meg egy tábornoktól, hogy a lakás rejtett mikrofonokkal volt felszerelve.” A németeknek gyors cselekvésre volt szükségük. A bevetésre váró gép pilótája nem gyanakszik, nem tart a lehallgatástól, a „barátoktól”, a Gestapótól... Nem tudni, hogyan alakul Magyarország sorsa, ha a kormányzóhelyettes tervét siker koronázza...

BOTOS LÁSZLÓ

De ez az áldatlan állapot nem lehet alapja egy egészséges nemzet politikájának. A háborút lezáró, „zárlati, titkosítási” idő már elmúlt. Itt az ideje, hogy minden nemzet rendezze történelmét, és az emberiség megtalálja a békés együttélés útját.

Kállay egy rendkívüli tehetséggel megáldott politikus volt, aki elkövetett mindent, hogy visszaállítsa Magyarország hitelét, s jó hírnevét a nyugati világban. Az Európában üldözött zsidó népnek nagyfokú támogatást adott, valóságos mennyországot teremtett Magyarországon. Menedéket nyújtott a szövetséges hatalmak német területről szökött hadifoglyainak és az üldözött ellenállóknak, akik eljuthattak Magyarországra. Engedélyezte a baloldali politikai pártok működését. A háború tovább zajlott, és menetében hirtelen tragikus fordulat következett be. A Sztálingrádért folyó óriási küzdelemben végül is a szovjet hadseregnek sikerült két fronton is áttörni a német és szövetségesei arcvonalát, bekerítette a 6. német

hadsereget, s azt felmorzsolta. 1943 januárjában áttörte a 2. magyar hadsereg Don folyó mentén levő állásait. Nagy emberáldozattal járó, elkeseredett küzdelem volt ez, végül is kénytelenek voltunk megmaradt csapatainkat kivonni a frontvonalról, és visszavonulni, hátrahagyva hadifelszerelésünk legjavát. A pusztulás emberéletben szinte teljesnek mondható, totális volt.

Kállay Miklós miniszterelnök titkos tárgyalásokba kezdett a nyugati hatalmak titkos török és svéd küldöttei révén. Ennek eredménye lett az 1943-ban készült, titkos egyezmény, amely feltétel nélküli megadást jelentett akkor, amikor a szövetséges hatalmak hadseregei elérik Magyarországot. Röviddel ezután – 1943 decemberében, a teheráni értekezleten – Magyarországot Roosevelt, Sztálin és Churchill a szovjet hatalom érdekkörébe utalta, és a magyar béketárgyalásokat a szovjetekhez irányították. Nem lehetett olyan magyar kormány, amely ezt elfogadhatta volna. 1944. március 17-én Hitler magához rendelte Horthyt Berchtesgardenbe egy ultimátummal: Magyarországnak teljes erővel kell támogatnia a háborút, szoros német felügyelet alatt, máskülönben megszállják az országot. Horthy nem fogadta el az ultimátumot, és azonnal útra kelt hazafelé. De a határon feltartóztatták, – és ez idő alatt a Wehrmacht elfoglalta Magyarországot (1944. március 19-én). A német megszállás alatt a német Gestapo (Geheime Staatspolizei = titkos államrendőrség) alakulata fokozottan tevékenykedett hazánkban. Elfogtak minden, nyugattal barátságot ápoló magyar vezetőt – Kállay a török követség segítségével menekült meg. Zavaros napok következtek. Végül is Horthy a két rossz közül a kevésbé rosszat engedélyezte. Megalakult a németekkel együttműködő Sztójay Döme (1883-1946) kormánya (1944). Ezzel a Gestapo teljes felügyelete alá került minden magyar ügy. 1944 júniusában elrendelték a vidéki zsidók összehozását és elszállítását, de Horthy még mindig elég erős volt ahhoz, hogy azonnal parancsot adjon a Németországba indítandó, magyarországi zsidó különítmények leállítására. A kormányzó az esztergomi páncélos alakulat felvonultatásával védte meg a budapesti gettó lakóit, ezáltal lényeges zsidó közösségek menekültek meg Budapesten és a többi városban egyaránt: kb. 70.000 fő. (A legtöbb zsidót Horthy mentette meg a németek által megszállt Európában!)

A világháború Magyarországot további veszélyekbe sodorta. 1944. augusztus 23-án Románia megint elkövette időről-időre megszokott árulását, s átállt a szovjet oldalra, hogy a szovjetek szabadon betörhessenek Magyarországra. A magyar hadakat át kellett csoportosítani Dél-Erdélybe, a védelem felállítására. Horthy

Miklós kormányzó egy utolsó, kétségbeesett kinevezéssel Lakatos Géza hadtestparancsnokot bízta meg kormányalakítással, és mint miniszterelnököt, teljes kabinetjével együtt felhatalmazza arra, hogy katonai segítséget kérjen a Nyugattól, Magyarország felszabadításához. Mindez nem segített. A nyugati szövetséges hatalmak ragaszkodtak ahhoz, hogy Magyarország a szovjet hadsereg előtt tegye le a fegyvert, minden feltétel nélkül. Végül is, amikor a szovjet hadak elérték a Tiszát, Horthy küldöttséget menesztett Moszkvába, de fontosnak tartotta, hogy a német felső parancsnokság értesítést kapjon a megadásról, mert ezt kívánja a becsület. (Nem úgy a románok, akik már harmadszor árulták el szövetségesüket.) A fegyverletételt azonban nem lehetett végrehajtani. Végül október 15-én Horthy elrendelte az egyoldalú fegyverletételt: minden alakulat tüzet szüntessen. A németek az ország minden őrállomását elfoglalták, Horthyt és családját elfogták.

C. A. MACARTNEY

October Fifteenth, a History of Modern Hungary

(Október 15., Magyarország modernkori történelme)

1957-ben jelent meg C. A. Macartney, az Edinburgh-i egyetem professzora angol nyelvű könyve az Edinburgh-i egyetemi nyomda kiadásában. Macartney a könyvét Hindy Iván tábornoknak, Budapest védője emlékének ajánlotta. Az író a háború alatt Magyarországon a brit kormány hivatalos tudósítójaként vált közzismertté, a londoni rádió híradásain keresztül. A könyv fedőlapján a munka ismertetésében ez áll:

„A kezdőpont megválasztása nehéz volt. Az 1914-1918 közötti és az 1939-1941 közötti háború nem két háború volt, hanem egy, két nyílt harci fejezet elválasztva egy korszakkal, mely inkább fokozatában, mint természetében különbözött. De mivel a Trianoni Békediktátum olyan fix pontot alkotott, amellyel minden rákövetkező magyar nemzetközi politikai cselekedet egyenes összefüggésben volt, kínálkozott, hogy ez legyen a tanulmány kezdete.”

„Így mindenesetre arra is szükséges visszaemlékezni, kritika vagy megokolás nélkül, egyszerű ténymegállapítással, hogy mit tett Magyarországgal a Trianoni Békediktátum. Véget vetett egy történelmi nemzetnek, mely a kilencedik század vége óta létezett, mióta Árpád átvezette harcosait a Kárpátokon.”

Macartney rávilágít arra, hogy miközben az I. világháború kirobbantásának végcélját, Európa nagyhatalmi átrendezését szentesítő, békeszerződésnek tartott, trianoni békediktátum előkészítőiben megvolt a szándék olyan alapelvek figyelembevételére, mint a történelmi viszonyok megismerése, etnikai határok feltérképezése, népek önrendelkezési jogának elismerése, természetes határok kialakítása a gazdasági megfontolások alapján, ezek Magyarország javára a gyakorlatban mégsem érvényesültek.

Magyarország a történelmi határain belül páratlan, tökéletes földrajzi egységet alkotott Európa közepén, amely teljesen önellátó volt a honi ipar és a mezőgazdaság szempontjából. Ez közzismert tény volt mindazok előtt, akik a 19. század gazdasági folyamatait figyelemmel kísérték. A trianoni diktátum megbontotta ezt a Kárpát-medencei egységet, elvágtá az ipari létesítményeket a nyersanyagellátástól,

az ércbányákat a kohóktól. Az új határok Budapest-központú vasútvonalakat vágtak ketté, és tették lehetetlenné – egy időre – az ország gazdasági fejlődését. A maradék Magyarország – ellenséges környezetben – minden irányban hasznavehetetlen, amputált csontokkal maradt Európa térképén.

Amint világosan látható, Macartney a Trianon előzményei c. fejezetben jól jellemezte, mi történt Magyarországgal. Mi voltunk az áldozatok. Akik Trianonban feldarabolták Magyarországot, elvetették a második világháború magvát is, és ők a felelősek azért, ami utána bekövetkezett. Nem Magyarország volt háborús bűnös, hanem azok, akik feldarabolták. Macartney így folytatja a két-kötetes, több mint ezer oldalas munkáját: „A magyar revizionizmus uralni fogja egész történelmünket, és jó lesz kiemelni, hogy Magyarországon az egész korszakban, országszerte megvolt a vágy és a szándék a Trianoni Békediktátum revíziójára.”

1920-tól 1944. október 15-ig hosszú utat tettünk meg. Nagy irodalma van ennek a kornak. Ennek jelentős része a kommunista rendszer bértollnokainak magyarellenes gyalázkodásaiból áll, ritka köztük a tárgyilagos hozzáállás. A másik részt a nemzeti emigráció jobboldali írógárdája és hazai, nemzeti érzésű történészek művei alkotják. Macartney egyikhez sem tartozik. Nézzük meg, hogyan látta ő 1944. október tizenötödikét, a hungarizmust, Szálasi Ferencet, az eseményeket.

Szálasi Ferenc, hungarizmus és a nyilaskeresztes párt

Összeállította Molnár Lajos

C.A. Macartney: *October Fifteenth, A History of Modern Hungary*
(Október 15., Magyarország modernkori történelme) című munkája felhasználásával

„Szálasi az egyik legkülönösebb és legérdekesebb jellem a jelenkori magyar történelemben. Amikor 1946-ban elítélték, és elvezették a becstelen halálra, a magyar sajtó nem talált számára 'megfelelően' rossz szavakat, – még a népbíró sem, aki elítélte.”
(Macartney: Vol. I. p. 160.)

„Azokat, akik hűek maradtak hozzá, a rajongásig lelkesítette, amire más magyar képtelen volt az ő korában, és halála után követői egyfajta kultuszt tartottak életben

a tiszteletére, szájról-szájra adva szavait, és úgy beszéltek róla, mint az első keresztények a messiásról.” (Macartney: Vol. I. p. 160.)

„Szálasi maga egy elveihez mereven ragaszkodó ember volt, zavaró monotonizmussal és merevséggel, aki elutasította a legcsekélyebb kompromisszumot is. Kétségtelen, hogy lángoló magyar hazafi volt, ahogyan ő ezt értelmezte, és feltétlenül őszintén óhajtott az egyszerű emberek jólétét Magyarországon. Nem volt kegyetlen, nem volt megvesztegethető, és a személyes élete ellen még a népbíróság sem tudott semmit felhozni. Neki valóban az volt – a misztikus hitén alapuló – határtalan ambíciója, hogy neki küldetése van Magyarország – és ez által a Világ – megmentésére. Az én meggyőződésem, mondta egyszer, hogy az egész európai rendre csak azok a kis emberek lehetnek hatással, akik megvetik a németeket, akár a magyar nép, az alapvető hungarista elvekkel, amelyek rajtam keresztül fejlődtek ki. Azt, aki nem azonosítja magát az én tanításommal, aki nem ismer el engem vezérnek fenntartás nélkül, és nem ért egyet azzal, hogy engem egy magasabb isteni hatalom választott arra, hogy megváltsam a magyar népet, aki nem ért meg engem, vagy hitét veszti, azt engedjétek elmenni! Lehet, hogy egyedül maradok, de egyedül is létre fogom hozni a Hungarista Államot azzal a titkos erővel, ami bennem van.” (Macartney: Vol. I. p. 160-161.)

„Az teljesen világos, hogy Szálasi igazán elmélyült abban, hol van Magyarország helye a világban. Őt csak egy érdekelte: visszahelyezni Magyarországot oda, ahová az, hite szerint, tartozott. Ebben gondolatmenete hasonló volt Hitleréhez, azzal a különbséggel, hogy míg Hitler olyan népből származott, amelynek etnikai határai szélesebbek voltak, mint a történelmi politikai határai, és a 'faj' jegyében gondolkodott, addig Szálasi egy olyan nemzet szülöttje volt, melynek ősi országát szétdarabolták a nemzetiségek „felszabadítása” jegyében – Szálasi tehát a szemét mindig a történelmi országhatárra szegezte.

Az ő gondja az volt: Milyen módon lehet Magyarországot visszaállítani, és milyen formában – milyen engedményekkel a kor szellemének megfelelően? Úgy látszik, erre a kérdésre már 1931-ben megtalálta a feleletet, amikor kinyilatkoztatta a hungarizmus nagy eszméjét.” (Macartney: Vol. I. p. 161.)

Macartney-nak az a véleménye, hogy „Szálasi hungarizmusa nem egyedülálló, mert már számtalan elődje képviselt hasonló elveket: Eötvös, Kossuth, Jászi, Károlyi Mihály, Teleki Pál és sokan mások, kevésbé kitüntetett személyek, – akik elgondolták a Duna-medence megszervezését, amely megfelelt volna az elveiknek, ami szerintük kijárna a magyaroknak múltbéli tetteikért és jelen erényeikért.” (Macartney: Vol. I. p. 161.)

Itt meg kell említeni, hogy Szálasi hungarizmusa a becsület és igazság értékrendjén alapult. Ő a törvény és a rend megszállottja volt, a Szent Korona-tanra, az Aranybullára, a Vérszerződésre, a több ezer éves ősi jogrendre visszatérően. Hatalmi törekvéseiben ez gátolta leginkább, mert Hubay Kálmán már 1938-ban kész lett volna erőszakosan átvenni a hatalmat, de erről Szálasi hallani sem akart. Maga Hitler azért nem vette komolyan Szálasisit, mert neki viszont nem voltak ilyen gatlásai.

„Továbbá két másik fontos dolgot kell megemlíteni Szálasi politikai filozófiájáról. Az egyik az állásfoglalása a zsidó-kérdésben. Ez sokkal moderáltabb volt, mint azt általában hiszik. Természetesen, nem tartotta a zsidókat olyan építő és őslakos testvérnépnek, amelyre a hungarista államot alapítani lehetne. Nem szerette a nemzetközi jellemüket és a marxizmus alapításában és vezetésében betöltött szerepüket, írásai tartalmaznak utalásokat a romboló Judeo-Bolsevizmusra.” (Macartney: Vol. I. p. 165.)

„Szálasi végső megoldása a magyarországi zsidó-problémára a tömeges kivándorlás volt. De nála semmilyen jele nincs a beteges Hitleri zsidógyűlöletnek. El van készülve arra, hogy a zsidók vigyék magukkal a tőkéjüket. Nem kínozni akarja őket, csak szabadulni akar tőlük. Háborúval kapcsolatos programjában egyenesen azt állította, hogy a zsidó-kérdést Magyarországon nem az idegen példák alapján kell megoldani. Magyarország nem olyan állam volt, amelynek módjában állt volna az ilyen luxus. Ellentétben az összes megállapítással, Szálasi ellene volt az 1944-es zsidó deportálásoknak, amelyek javarészt még az előtt történtek, mielőtt ő hivatalba lépett, és a zsidóknak az ő idejében történt szenvedésére nem ő adott parancsot. Ebben és sok más pontban Szálasi erkölcsileg magasán felette állt a követőinek és hírnevének.” (Macartney: Vol. I. p. 165.)

„Szálasi szót érdemlő, másik jellemvonása az alkotmányossághoz való fanatikus ragaszkodása volt, különösen a Kormányzó melletti állásfoglalása. Ő csak akkor venné át a hatalmat, ha erre felhatalmazást kap, a nemzet közös akaratából és az államfőtől, akinek a közreműködése ehhez szükséges volt. Horthy pozícióját alkotmányosnak tartotta, és számára Horthy volt az államfő. Semmi sem állt távolabb a gondolatvilágától, mint az, hogy bármilyen kísérletet tegyen Horthy ellen. Ennek megfelelően, amikor hatalomra jutott, azt nemzetvezetőként gyakorolta, hasonló kapcsolatban a kormányzóval, mint Olaszországban Mussolini a király mellett.” (Macartney: Vol. I. p. 165.)

„1935. március 3-án Szálasi megalapította a Nemzeti Akarat Pártot. A program, amit a gyűlésen elfogadtak, magába foglalta a Cél és Követelmények kiadványt.” „Ez

mindenekelőtt tartalmazott egy magyarázatot a hungarista eszméről, hármas tantételt a Földről, a Vérről és a Munkáról, és együtt a doktrínák többé-kevésbé praktikus alkalmazásait.” (Macartney: Vol. I. p. 165.)

„1936-ban Szálasi elindította a hungarista mozgalmat. Ennek az igényét azonban ugyanannyira nehéz volt megokolni, mint megcáfolni, mivel a mozgalom Szálasi saját meghatározása szerint akkora kiterjedésű volt, hogy nehéz lett volna felbecsülni. A pártnak, mint jogi testnek volt a lelke. Nem volt szervezete, sem tagsági listája. Egyszerűen az értelem állásfoglalása volt egy tantétel elfogadásával.” (Macartney: Vol. I. p. 167.)

„Darányi Kálmán a kabinet újraszervezésekor, 1937 februárjában, be akarta szervezni Szálasi csapatába. Szálasi ezt megtagadta, de egy ígéret ellenében, amely szerint csak törvényes eljárást alkalmaznak személyével és pártjával kapcsolatban, kiadott egy nyilvános nyilatkozatot, hogy a hatalomért való küzdelmében csak törvényes eszközöket vesz igénybe. Továbbá pártjának parlamenti képviselőt biztosított, és ebből a célból egy képviselőt nevezett ki, akinek a politikai múltja garantálta a párthoz és a mozgalomhoz való hűségét, ugyanakkor elfogadható volt nemcsak a párt, de más magyarországi politikai tényezők számára is. A régi támogatók megdöbbenésére nem közülük választott egyet, hanem Hubay Kálmán újságíróat nevezte ki. A március 27-i lovasberényi időközi választásokon a radikális jobboldali szavazatokkal Hubay könnyedén bekerült. Hubay lett a párt elnöke, Szálasi pedig a Nemzeti Párt Vezére címet viselte. Darányi egyezkedése a Nyilaskeresztes Párttal kielégítően haladt az egyezkedő felek szempontjából, és azzal az egyetértéssel végződött, (hiszen Szálasinak nem volt semmilyen szándéka a Kormányzóval szemben, sem áruló kapcsolata Németországgal), hogy a következő választásokon a Kormány néhány – hét vagy tíz – helyet biztosít a Nyilaskeresztes Párt számára. A titkos megállapodás kiszivárgott. Az bizonyos volt, hogy Horthy sohasem tűrné el annak a személynek a jelenlétét a Kormányban, akit halálos ellenfelének hitt. Április 4-én a nemzetet megdöbbenítő, erős, rejtélyes kifejezéseket tartalmazó, hosszú beszédében figyelmeztetett minden személyt, aki akár idealizmusból is, be akarja vonni a hadsereget a politikába. Szálasi naplója szerint Horthy ez alkalommal az összes nyilaskeresztes vezetőt internálni akarta. Darányi ezt megtagadta, és felajánlotta lemondását. A Kormányzó, Darányi és politikai ellenfelei közötti megállapodás után, Imrédyt bízták meg utódjaként. Imrédy kinevezését május 13-án tették közzé...”

Imrédy hozzálatott feladata teljesítéséhez, amelyre kinevezték, s két nagyon fontos lépést tett. Az első a (3400.sz.) minisztertanácsi rendelet volt, amely megtiltotta az állami alkalmazottnak a párttagságot. Ez a rendelet köztudottan a jobboldal ellen irányult, amely erős volt az állami alkalmazottak között. (Macartney, Vol. I. p. 218-220.)

„A második lépés Szálasi személye ellen irányult, mivel ő egy idee fixe (rögeszme) lett Magyarországon, és az ő pártja volt a legveszélyesebb az országban – amit valójában az ellenségei tettek gyorsan azzá... Egyezkedett Hubayval, hogy visszalép a pártvezetésből, abban a reményben, hogy követőit (akik közül sokan állásukat veszítették) kevésbé vadul fogják üldözni, de ez az intézkedés nem volt hatásos. Mialatt ez történt, úgy látszott, Szálasi megtagadott egy kísérletet, hogy lefizessék. (Szálasi feljegyezte naplójában, hogy egy személy, akit nem tudott megnevezni, felajánlotta, hogy törvényesíti mozgalmát, és 9 millió pengővel támogatja. Ezt elutasította, azzal indokolva, hogy az elmúlt októberben ennél sokkal nagyobb összegű ajánlatot kapott, és nem fogadja el a kisebb összeget az után, hogy elutasította a nagyobbát. Naplója nem magyarázza meg hivatkozását a korábbi ajánlatra, de egy privát forrás (E. Gömbös) azt állítja, az egy zsidó nőtől jött, arra az esetre, ha Szálasi abbahagyná a politikát.)” (Macartney, Vol. I. p. 226.)

„Az ürügy a következő lépésre az volt, hogy a pesti utcák fehérek voltak a szórólapoktól, amelyek egyik oldalán a közismert „Éljen Szálasi” állt, a másikon „ki a Rebekával a Palotából” – utalás a Kormányzó feleségére, akiről olyan hírek terjedtek, hogy ereiben egy kis zsidó vér kering. Az utóbbit, amit naplójában maga Szálasi 'piszkos koholmánynak' nevezett, egy olyan illetékes, felelős helyről terjesztették, amelynek angliai megfelelője remélhetőleg nem használt volna hasonló eszközt, azzal a szándékkal, hogy Szálasi rossz hírbe keverje. (A szerzője Sombor-Schweinitzer volt, a politikai rendőrségtől, és lehetséges, hogy Imrédy is érdekelt volt ebben a műveletben.) Ez a tett a hatását illetően nagyon sikeres volt, mert a Kormányzót, aki rajongott feleségéért, dühös végletbe sodorta Szálasi ellen. Új vádirat készült Szálasi ellen. Júliusban újra bíróság elé állították, felforgató röpirat terjesztésének vádjával, és hetedikén háromévi nehéz munkára és ötévi polgári jogfosztásra ítélték. Augusztus 27-én letartóztatták, és a szegedi börtönbe vitték. Ezzel Horthy megelégedett, Imrédy pedig jó pontokat szerzett a náciellenes körökben, Magyarországon és külföldön is. Egyébként ez a hatás nagyon kétséges. Ideiglenesen eltávolította azt a vezetőt a Magyar Jobboldali Radikális Mozgalomból, aki a legnagyobb népszerűséget

élvezte, és a legközismertebb volt. Talán néhány magyar megtagadta a Nyilaskeresztes Pártba való belépést, és töredékcsoportok nem csatlakoztak, amikor Szálasi nem volt vezető. Ám a legismertebb vezetőjük bebörtönzése nem ölte meg a mozgalmat, inkább a német befolyást segítette elő. Németország ez irányú törekvései már megkezdődtek, erős és bizonyos tekintetben bomlasztó befolyással a Nyilaskeresztes Mozgalomra.” (Macartney: Vol. I. p. 227.)

„Szálasi feljegyezte a naplójában, hogy április elején megbízottja Bécsben találkozott bizonyos SS-személyekkel, akik azt mondták, hogy ők nem szeretik annyira Szálasi mozgalmát, mint Festeticsét vagy Pálffyét, de tudomásul vették, hogy az a legerősebb Magyarországon. Ezért átadtak egy magyar kérdőívet Szálasi számára, mely amellet, hogy néhány pontban a mozgalom szervezetével volt kapcsolatban, magába foglalt olyan kutató kérdéseket, mint: Volt-e kommunista? Hajlandó lenne-e bizonyos átmeneti időre német alárendeltség alá kerülni? Megígérné-e, hogy átadja Sopront és Pozsonyt Németországnak? Szálasi a legtántoríthatatlanabb 'nem' választ adta ezekre a kérdésekre. A Szálasival szerzett tapasztalatok alapján a németek belátták, hogy nem tudnak vele együttműködni.” (Macartney: Vol. I. p. 227.)

A rohamosan pergő politikai események láttán a Horthy-kormány számtalanszor tapogatódzott Anglia Magyarország iránti politikai magatartásáról. Marosy, a londoni magyar külügyi képviselő vezetője, pesszimista jelentéseket küldött.

„Röviddel ezután Imrédy állítólag kapott egy levelet egy bizalmas barátjától, aki arról értesítette, hogy Anglia 'leírta Magyarországot', és a külügyi hivatal véleménye szerint Magyarországot Németország karjaiba fogják kényszeríteni földrajzi elhelyezkedése alapján. (Az állítólagos levélíró Mr. Bruce volt, és ha igen, a hír csak személyes feltételezésen alapulhatott, mivel Mr. Bruce nem érintkezett ebben az időben a Külügyi Hivatallal.)” (Macartney: Vol. I. p. 251.)

Ezt követően Magyarország nemzeti érdekű politikáját az I. Bécsi Döntés és a tengelyhatalmak irányítása jellemezte. Szálasi távollétében a Nyilaskeresztes Párt Hubay vezetése alatt egy „hangyabolyhoz hasonlított, ahol nyüzsgöttek mindenféle orgyilkosok, öszinte fanatikuskok, kalandorok, közönséges bűnözők, szélsőséges politikusok, beleértve kommunistákat is. Teleki ismét feloszlatta a pártot, szétszórta a szervezetet, lezárta a helységet, birtokába vette az iratokat, elvette a pénzkészletet, és letartóztatott nagyon sok párttagot. 1939. május 4-én Teleki visszatért Berlinből, feloszlatta a Parlamentet, és új választásokat rendelt el. A Nyilaskeresztes Párt nem zavartatta magát a feloszlásától, Hubay és K. Rátz vezetése alatt gyorsan

helyreállt. Szálasi bebörtönzése áldásnak bizonyult. Őt egy mártír fénye vette körül, ami a szegényebb osztályok körében óriási népszerűséget hozott a mozgalom számára. A Nyilaskeresztes Pártot némely területen tovább segítette a hatalom magatartása és a kommunisták taktikája, akik megparancsolták követőiknek, hogy szavazzanak erre a pártra. Vidéken a jelöltek teljes, azonnali földreformot ígértek a szavazóknak – gyakran pontosan megnevezve, melyik helyi telket fogják megkapni a nyilaskeresztes győzelem után.” „A választáson a Nyilaskeresztes Párt 31 képviselőhöz jutott, más testvércsoportokkal együtt 49-hez. A Kormánypárt erejét 179 mandátum biztosította. Horthy egyszerűen újra kinevezte Telekit, és ő újra kinevezte kabinetjét, változtatás nélkül.” Macartney így jellemzi ezt a pillanatot: „1939 szeptemberében a magyar jobboldal nagy része éppen úgy felkészült Teleki támogatására, mint a baloldal.” (Macartney: Vol. I. p. 347-350.)

Macartney szerint, a „magyar ellenállás a németek ellen az egész háború alatt felülről történt, és annak kulcsszemélye volt a Kormányzó, Teleki, Kállay és Keresztes Fischer. Soha nem volt belső ellenállás a magyar „fasizmus” ellen, kivéve kis részben egy maroknyi kommunistát, akik Moszkvából erre kaptak parancsot. Ez történelmi tény, nem vád, és a leírt hozzáállás bizonyos fokig bölcs volt és realis.” (Macartney: Vol. I. p. 379.)

A II. Bécsi Döntés és az erdélyi bevonulás után „1940. szeptember 18-án a Kormány szabadrálbra helyezte Szálasi. Őt képviselő, akik korábban elhagyták a pártot, visszatértek, és mindegyik írásban kért bocsánatot Szálasitól a hűtlenségéért. A nemzeti szocialisták megegyeztek, hogy elfogadják Szálasi vezetését, és szeptember 29-én a két párt egyesült, Nyilaskeresztes Párt név alatt. Ruskay, Csia, Hubay és Széchenyi beültek a tanácsba, mialatt Szálasi volt a vezető testvér és a közös akarat és felelősség képviselője. Az új pártnak 46 képviselője lett, megközelítve az 1939-es nyilaskeresztes listán megválasztott képviselők számát, de ez túl kevés volt ahhoz, hogy a Kormány pozícióját veszélyeztesse. Ruskay könyörgött Szálasinak, hogy találkozzon Imrédyvel, de Szálasi azt válaszolta, hogy a találkozás valószínűleg nem végződik kölcsönös jóindulattal. Ő most jött ki a börtönből, ahová Imrédy küldte, és az ő vádló ügyész látványa vörös posztó lenne számára. Ha Imrédy komolyan gondolja, az ő kötelessége, hogy belépjen a Nyilaskeresztes Pártba és elfogadja a pártvezér vezetését. Egyébként, ha Imrédy igazán azt hiszi, hogy 120 és 160 között van az ő támogató képviselők száma, mint ahogy mondta, akkor tegyen próbát, és lépjen ki a Magyar Élet Pártból.” (Macartney: Vol. I. p. 433-434.)

„Michaelis, magyarországi német ügynök, október 2-án jött vissza Berlinből egy memorandummal, amelynek állítása szerint Hitler és Mussolini abban egyeztek meg, hogy Görögország, Albánia és Horvátország az olasz érdekszférába tartozik, de Magyarország Németországéba. A kényes délkelet-európai helyzetre való tekintettel jobb lenne, ha Szálasi tartózkodna a Szent Istváni Királyság említésétől, mivel Magyarország revíziós követelései komplikálják Németország kapcsolatait Magyarország szomszédaival. Szálasi saját nyers, őszinte számadása erről az epizódról így hangzik: *Rothen, Michaelis-szal üzenetet küld a pártvezérnek, hogy a hungarizmus meghalt és be van fejezve. Az jó volt 1938 előtt, de az események túlléptek rajta, és már nem időszerű. Michaelis látta a hivatalos délkelet-európai tervezetet, amelyet már elfogadtak. Ennek az volt a lényege, hogy a Magyarország területén élő nyolc Volksgruppent (népcsoportot) külön fogják csoportosítani völksisch (népi) államokként, és mindegyik külön kapcsolódik Berlinhez. Ha Szálasi elfogadná ezt a józan elgondolást, Rothen teljes készséggel állna a rendelkezésére. Ebben az időben a németek valójában több különleges, háború utáni új-járendezési terven töprengtek Délkelet-Európával kapcsolatban. Úgy látszik, ezeket a terveket könnyörületből elrejtették Szálasi előtt, de számára elég volt az, hogy nem fogadták el a hungarizmust. Szálasi válasza az volt, hogy ha ez hivatalos közlemény lenne, akkor ezt egy hivatalos képviselőnek kellett volna elhoznia számára. Másodszor: azt sem látja, hogy a német nemzeti szocializmus küldetése a Wilsoni tizennégy pont megvalósítása lenne-e Délkelet-Európában. Szálasi az október 6-i külpolitikai beszédében így fogalmazott: 'Magyarország az olasz és német érdekszféra határán fekszik', és habár elkerülte a Szent Istváni birodalom kifejezést, a csodálatos Kárpát-Duna Nagy Haza elnevezést használta, ami ugyanazt jelentette. A német újságírók dühösek voltak, és Szálasi természetesen rossz német sajtóhíradást kapott. Hubay megpróbált javítani a dolgokon, és lehetőséget adott a német és olasz újságíróknak, hogy Szálasisal találkozzanak. Szálasi nem volt hajlandó a németekkel semmilyen fontos dologról tárgyalni, hanem felkérte őket, hogy kérdéseiket foglalják írásba, és majd válaszolni fog rájuk.*” (Macartney: Vol. I. p. 434-435.)

1941. június 22-én kitört a háború Németország és Oroszország között. A kocka el volt vetve, Kassa bombázását követően, 27-én Magyarország is hadat üzent Oroszországnak. Az erősödő német befolyás nem kedvezett Szálásinak, ismételten zaklatták, hogy hagyjon fel a hungarizmussal.

„1942-re Szálasi csillaga mélypontra süllyedt. Parlamenti képvisellete áprilisban továbbcsökként, amikor Sütő hirtelen lemondott a mandátumáról és Horvátországba

menekült, ahol volt bajtársainak még többet ártott azzal, hogy Zágrábban a magyarellenes propagandarészleg vezetője lett. Júliusban Szálásit elhagyta pártjának egyik legfontosabb tagja, Málnási-Metzler, a párt ideológiai vezetője. Málnási áment a németekhez. Mindeddig Magyarország éveken át, hosszú időn keresztül, egészen 1944 márciusáig, az egyedüli ország maradt Európában, kartávolságra Hitler-től, ahol a zsidók civilizált állapotokat élveztek. Magyarország biztos menedék volt, de nemcsak magyar születésű zsidók számára, hanem nagyszámú külföldi születésű zsidó is keresett – és talált – itt menedéket, különösen Galíciából, de Szlovákiából és Romániából is.” (Macartney: Vol. II. p. 101-103.)

A német megszállás

„1944. március 12-én Hitler aláírta az Operation Margarethe I. parancsot, Magyarország katonai megszállásának tervezetét, árulással vádolva a Kállay kormányt. Hitler elhatározta, hogy azonnal eltávolítja az árulók csoportját. A terv szerint a német csapatok bevonulnának Magyarországra és ideiglenesen elfoglalnák az országot, utat nyitva így egy nemzeti magyar kormány számára, amely őszintén a szívében viseli Magyarország érdekeit, és minden erőfeszítését bevetné a közös ügy végső győzelmének érdekében, a német és a magyar nép közötti ősi testvériség és fegyveres bajtársiaság szellemében.” (Macartney: Vol. II. p. 226.)

„A parancs aláírása után Hitler nem tett mást, mint várakozott, amíg a csapatok elhelyezkednek, mivel Horthyt addig nem akarták elhívni Magyarországról, amíg minden készen nem áll, hogy kihasználják a távollétét.”

„Március 15-én von Jagow levelet hozott Hitlertől, amelyben felkérte Horthyt, hogy március 20-án jelenjen meg a klessheimi főhadiszállásán. Március 17-én este Horthy elindult Schloss Klessheimbe, Szombathelyi, Csataj, Ghyczy és Sztójay kíséretében.” (Macartney: Vol. II. p. 229.)

„A két államfő személyes megbeszélése így kezdődött (Horthy elbeszélése szerint): Hitler kertelessel kezdte. Ezután elkezdett beszélni a katasztrofális helyzetről, amit Olaszország árulása okozott Németországnak. Ő látta ezt, tudott róla, és most bántja a lelkiismerete, hogy nem tett időben ellenlépéseket. Ezért ő tartozik a német népnek azzal, hogy megakadályozza Magyarország elszakadását. Igen, Magyarország elhagyni készül Németországot. Nem tudná ismét megengedni, hogy árulást kövessenek

el a háta mögött. Meg kell védenie magát, és ezért arra az elhatározásra jutott, hogy megtegye a szükséges intézkedéseket. Horthy dühbe gurult az árulás szó miatt, és azt válaszolta, hogy Magyarország az ezer éves történelmében egyszer sem árulta el egy szövetségesét sem. Ha a körülmények valaha is rákényszerítik, hogy nemzeti érdekből fegyverszünetet kérelmezzon, ezt a jogot fenntartja, de szándékát először tisztelttel a németek tudomására hozná. Magyarország sohasem lenne az első, aki német bajtársai ellen fordítaná a fegyvert. Nem készül semmilyen árulásra. Hitler azt válaszolta, neki bizonyítékai vannak. Horthy kérdezte, milyen bizonyítékok? Hitler azt mondta neki, írott bizonyítékai vannak, hogy Kállay celszövésben van az ellenséggel, és utalt a külföldi magyar hivatalok tevékenységére.” (Macartney: Vol. II. p. 234.)

Másfél óras vita után Hitler bejelentette, hogy „Elhatároztam, hogy katonailag elfoglalom Magyarországot.” Ezután Horthy fel volt háborodva. Felkelt és kijött a teremből.” (Macartney: Vol. II. p. 235.)

Vacsora után Horthy tovább tiltakozott, hogy „Magyarország az egyetlen állam, amely még mindig barátként kezeli Németországot. A megszállás megmérgezné a kapcsolatukat. Magyarországon még mindig nem voltak sem sztrájkok, sem szabotálások. Ha a németek megszállják, az angolszászok lebombáznák a hadiipart, a híradásrendszert, ami káros lenne magukra a németekre is. Partizán ellenállás is lenne. Hitler válasza az volt, hogy csak a hátát akarja biztosítani, de a megszállás elkerülhetetlen.” (Macartney: Vol. II. p. 235.)

Ezalatt Sztójay Ribbentroppal tárgyalt. „Sztójay azt kérte, hogy halasszák el a megszállást, amíg a magyarok megtárgyalják a dolgokat, és a németek foglalják írásba garanciájukat Hitler jóállásával, hogy nem áll szándékukban megsérteni Magyarország szuverenitását. Ribbentrop azt mondta, hogy már túl késő van a csapatok visszahívásához. Sztójay mindenesetre támogatta Magyarország együttműködését Németországgal, az elérhető legjobb feltételekkel, egyetértésben Ghyczyvel, Csatayval és Szombathelyivel, akik mind tanúskodtak a Koronatanács előtt, hogy a németek azt mondták nekik, ha Horthy lemond, Hitler szabad kezet ad a szlovákoknak, horvátoknak és a románoknak.” (Macartney: Vol. II. p. 237.)

„A Horthy által tett lényeges engedmény az volt, hogy nem mond le, elbocsájta Kállayt, és egy olyan kormányt nevez ki, amely élvezi a németek bizalmát. Horthy azt írja önéletrajzában: A legfontosabb tényező az én határozatomban Hitler ígérete volt, hogy mihelyt én egy olyan kormányt nevezek ki, amely neki elfogadható, akkor kivonja csapatait. Ritter szerint Horthy hűséget nyilvánított, és későbbi

tevékenysége is ezt bizonyítja, amikor visszavonta azt a parancsát, hogy hozzák vissza a magyar csapatokat a frontról, ezzel szemben megígérte, hogy az egész magyar hadsereget beveti az orosz fronton, ha azokat új fegyverekkel látják el.” (Macartney: Vol. II. p. 238.)

„A németek nem engedhették haza Horthyt és kísérőit, amíg biztosak nem voltak abban, hogy a megszállás simán megy. Ezért felkérték Szombathelyit, hogy küldjön egy távirati parancsot Bajnóczynak, hogy a német csapatokat úgy kezeljék, mint barátokat, és semmilyen meggondolatlan cselekedetet ne tegyenek, mielőtt a küldöttség visszatér.” (Macartney: Vol. II. p. 240.)

„A német bevonulás simán ment. Március 19-én reggel 11 órakor a Kormányzó vonata megérkezett Kelenföldre. Délután 1 órára Horthy összehívta a Koronatanácsot. Ezen a gyűlésen Kállay lemondott, de fontosabb határozatot nem hoztak. Végül március 22-én állapodtak meg a magyar politikusok, és Sztójay elnöksége alatt új kormányt alakítottak.” (Macartney: Vol. II. p. 246.)

„Alighogy megalakult a kormány, a radikális jobboldali pártok, az imrédisták, a nemzeti szocialisták és a konzervatívok egymással birkóztak, hogy megváltoztassák a hatalmi egyensúlyt a kormányban, mindegyik a saját érdekeit tartva szem előtt. Ez egy ötoldalú küzdelem volt, amelyben Veessenmayer és Winkelman is aktívan részt vett. Ezen a körön kívül voltak az erdélyiek, a Keresztény Néppárt és a Nyilaskeresztes Párt. De a Nyilaskeresztes Párt most már nagyon fontos szerepet töltött be. A rezsim alkotó elemei, bármennyire is nem szerették őket, akkor sem tudták megtagadni jogosultságukat, rangjukat elvileg, mint a jobboldal pártjától, és így az amnesztiára való jogosultságukat és más előnyöket sem, amiket ilyen pártok élveztek. Ezért a Nyilaskeresztes Pártot szükségszerűen törvényessé tették, azzal a nyugtalanító eredménnyel, hogy a párt így nagyon tekintélyes erővé vált. Most már fenyegető volt, hogy tömegmozgalommá válhat, hiszen Szálasi teljes joggal állította, hogy ez volt az egyetlen jobboldali párt, amelyik valaha is törődött a munkásokkal.” (Macartney: Vol. II. p. 289.)

„Szálasi azonban sajátos szemszögből közelítette meg a problémákat. Azzal kezdte, hogy megparancsolta követőinek, tüntessenek a német megszállás ellen (ez olyan gesztus, amit egyetlen másik párt sem követett, sem jobb, sem baloldali), és röpcédulákat terjesztettek, amelyek felhívták a figyelmet, hogy ha ő hajlandó átvenni a hatalmat és mozgósítani a nemzet összes erejét a bolsevizmus ellen, azt csak a nép és az államfő közös akaratából tenné.” (Macartney: Vol. II. p. 290.)

Április 3-án Szálasi első alkalommal találkozott Dr. Edmund Veesenmayerrel, német diplomatával, aki a kihallgatás után bejelentette a németek tárgyalási jogát a magyar pártokkal és a magyar kormány összetételének jóváhagyását. Szálasi továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy ha hivatalt vállal, azt csak az ő feltételei alapján teszi. A németek el kell, hogy fogadják a hungarista eszmét, a programja többi részét, és gyakorlatban teljes hatalmat adjanak neki. Amikor megkérdezték: milyen feltételekkel lépne koalícióba? Szálasi követelte pártja számára a miniszterelnöki, a külügyminiszteri, a belügyi és a hadügyminiszteri tárcákat, és ezzel együtt teljes kárpótlást a múlt összes sérelmeiért, garanciát a jövőbeli fejlődés zavartalanására, valamint előrehozott választásokat, módosított választójogokkal. Kikötötte, hogy a Kormányzónál szintén kihallgatást kell, hogy kapjon, mielőtt bármilyen kinevezést elfogadna.” (Macartney: Vol. II. p. 290.)

„Ez a kihallgatás egyszerűen megerősítette Veesenmayert korábbi nézetében, hogy nincs mit kezdeni Szálasival. Egy szívességet mégis tett, amiért Szálasi hálás volt neki, hogy kihallgatást biztosított számára a Kormányzónál. Ez a találkozó május 3-án történt. Horthy hagyta Szálasi beszélni. Szálasi leírta naplójában, hogy a találkozás máskülönbén eredménytelen volt. Szegény Szálasi, a legnagyobb reményekkel indult neki, felkészülve a legalaposabb tervekkel a jövőbeli magyar kül- és belpolitikai vezetés tekintetében. De Horthy egyszerűen azt tanácsolta a pártvezérnek, hogy várjon, majd elvállik. A kihallgatás igazi eredménye ugyanaz volt, mint Veesenmayernél.” (Macartney: Vol. II. p. 291.)

A Kormányban és a kabinetben változások sora következett. „A nyilasok ezalatt nagyon elégedetlenek voltak. A németek egyik kifogás után másikat találtak, hogy félretegyék őket. Veesenmayer megpróbálta lecsendesíteni a felizgatott vezért azzal, hogy egy második kihallgatást készített elő a Kormányzónál, amely augusztus 29-én történt meg. Szálasi ekkor sem tudott többet elérni a Kormányzónál, mint az áprilisi találkozón.” (Macartney: Vol. II. p. 330.)

„Kemény szeptember 11-én hivatalosan informálta Hallert, hogy a titkos államtanács minden bizonnyal elhatározta, hogy bármilyen fegyverszünetet kér az angol-szászoktól, az amerikaiaktól és a szovjetektől. Szálasi most kijelentette, hogy ezt nem ismeri el a nemzetre kötelező határozatnak, és ettől kezdve a kormány és a kormányzó munkáját illegálisnak és alkotmányellenesnek tekinti. Ő a saját kezdeményezésére azonnal létrehozta a saját kormányát és átveszi a hatalmat, azzal a feltétellel, hogy a németek kezdeményezik a szükséges politikai és rendőrségi lépéseket, mivel 'mi nem tartóztathatjuk le a miniszterelnököt'.

Ezen a napon Haller még mindig tétovázott. Megkérdezte Keményt, miféle kormányt akar Szálasi létrehozni – egy központosítottat-e, vagy egy tiszta hungaristát, – és érdeklődött, hogy milyen fokú támogatást követelnek a nyilasok? Kemény azt válaszolta, hogy Szálasi ok nélkül nem akarta átvenni a hatalmat, de előre bejelentette, hogy fegyverszünet esetén cselekedni fog.

A minisztertanács aznap délután összeült, és várható volt, hogy megtagadják Horthy elhatározásának megvalósítását, de a Kormányzó valószínűleg amellett maradna, és kinevezne egy új, teljesen katonai kormányt. Haller egyetértett azzal, hogy ez esetben új helyzet állna elő, és kérte, hogy Szálasi a vezetőségével együtt azonnal jöjjen Budapestre, és álljon készenlétben, ha az éjszaka folyamán szükség lenne rá.” (Macartney: Vol. II. p. 356.)

„Aznap délután, az elbeszélés szerint, Horthy a kabinet véleményére hallgatva elhalasztotta az ügyet, amely továbbra is hivatalában maradt, és Lakatos és Henney azt mondta Veesenmayernek, hogy a fegyverszünet-keresési elgondolást ejtették. Szálasi végül is nem akarták. A nyilasok elég keményen tiltakoztak. Kemény azzal érvelt Haller előtt, hogy Lakatos részéről a fegyverszünet elutasítása nem volt őszinte, csak egy szemellenző a németek félrevezetésére. Ugyanez a helyzet állhat elő egy vagy két hét múlva, csak sokkal élesebb formában. A titkos minisztertanács és a kormány határozata illegális.

Szükséges volt levonni a következtetéseket, és Szálasi nem látott okot további várakozásra. Kemény azt javasolta, hogy Veesenmayer, Winkelmann és Griffenberg sürgősen tárgyalják meg a végső előkészületeket.” (Macartney: Vol. II. p. 357.)

„Szeptember 16-án Horthy parancsot adott a nyilas vezetők letartóztatására, de annak ellenére, hogy Veesenmayer tagadta Henney előtt, hogy az ő védelme alatt vannak, valójában biztonságba helyezte őket. Ennek ellenére a németek még mindig a magyar kormánnyal való együttműködésbe kapaszkodtak a lehetséges utolsó pillanattig.” (Macartney: Vol. II. p. 358.)

„Szeptember közepén Hitler maga határozta el, hogy ezen változtat. Szeptember 16-án vagy 17-én magához hívatta tanácsadóját, Otto Skorzenyt, és előadta neki, hogy a kapott információk szerint Horthy megpróbál külön békéről tárgyalni, nemcsak a Nyugattal, de az oroszokkal is. Skorzeny feladata lenne elfoglalni a budai várdombot, ha ez előfordulna, – máskülönbén nem –, és indulnia kell, mielőtt értesítést kap, hogy a Kormányzó megszegi a szövetséges Németországgal kötött egyezséget.” „Skorzeny, a Generális N, a német budapesti haderők új parancsnoksága alatt működne. Valószínű, hogy

az egész tervezetet Hitler maga adta át Skorzenynek, amit a 'specialista' azután használt volna a budai domb földalatti labirintusában.” (Macartney: Vol. II. p. 359.)

„Az egyik verzió szerint a Kormányzó választási lehetőséget kapott a méltóságteljes lemondásra a németek által kiválasztott jelölt javára, vagy világgá kürtölik a saját és fia hűtlenségét. Négy nap múlva Skorzeny Magyarországra utazott, ahol egy pilisi faluban 'Doktor Wolf' néven szállást foglalt. Ezután Budára ment, ahol kidolgozta a végső terveket.” (Macartney: Vol. II. p. 360.)

Felvetődött a kérdés: „meggyőzni a lemondásról, vagy egyszerűen kihirdetni a lemondását. Szálasi ezt kidolgozta. A magyar Szent Korona misztikus elmélete lehetőséggé teszi a változást mindaddig, amíg a Korona az országban marad. De Szálasi ragaszkodott ahhoz, hogy a Kormányzónak adni kell egy utolsó lehetőséget egy megbeszélésen, vagy Hitlerrel Lengyelországban, vagy vele Budapesten, egy semleges helyen. E nélkül a feltétel nélkül nem vállalja. Ha ez a kérés eredménytelen, akkor hajlandó ő maga átvenni a hatalmat, bizonyos további feltételek mellett. Az első feltétel az volt, hogy megnyugtató biztosítékot kapjon arra, hogy Németország őszintén és hatásosan védelmezi Magyarországot. Másodszor, biztosítékot kell, hogy kapjon arra, hogy ő és mozgalma rendes támogatásban részesül.” (Macartney: Vol. II. p. 361.)

„Arra a kérdésre, hogy a kormány elmozdítására mikor kerüljön sor, Szálasi azt mondta, ez a pillanat akkor jön el, amikor a Magyarországon állomásozó német csapatok felzárkóznak a fronton lévő két magyar hadsereg mögé, hogy megakadályozzák azok visszafordulását és közbelépését. Ő már intézkedett Bergeffyvel, hogy fokozzák le a magyar parancsnokokat egészen le az ezredesi rangig. Végül pedig Szálasi egységei meg kell, hogy kapják az ígért fegyvereket. Veessenmayer feljegyezte a pontokat, és biztató válaszokat adott mindenre, kivéve a Horthyhoz intézendő utolsó felkérésre, amit nem tartott praktikusnak. Mielőtt elment, az utolsó percek az új kabinet megtárgyalására szentelték, amelyet Szálasi fog megalakítani. Veessenmayer egyetértett a Szálasi által javasolt nevekkal: Rajniss, Jaross, Pálffy (de nem felelős pozíciókban – mondta Veessenmayer), Ruszkay (miniszterként Berlinbe), Jurcsek, Reményi-Schneller, Szász. Végül elrendezték, hogy Szálasi egy biztonságos budai házba megy, amely az SS védelmében állt.” (Macartney: Vol. II. p. 362.)

Budapesten napról napra, óráról órára változott a politikai helyzet. „Elérkezett október 14. Arról keringtek hírek, hogy a nyilasok átveszik a hatalmat, és több német csapat is érkezik. Skorzeny három zászlóaljjal készen állt, közben 42 Tigris tank és egy csoport Góliát harckocsi érkezett Budapestre. A Moszkvából érkező üzenetekből

Horthy megtudta, hogy az oroszok az előzetes fegyverszüneti tárgyalásokat úgy megvárják, hogy azok azonnali cselekedetre kötelezik. Horthy úgy határozott, hogy vasárnap, október 15-én lépnie kell. Veessenmayert értesítették, hogy déli 12 órakor jelenjen meg kihallgatásra, és 12:30-kor Horthy kihirdeti a proklamációját. Horthy a szándékát ebben a megfogalmazásban akarta kihirdetni:

„Én a Német Birodalom jelen képviselőjének a tudomására hozom, hogy fegyverszüneti szerződést kötünk ellenségeinkkel, és velük szemben minden hadiállapotot megszüntetünk. A csapatok tudomására hoztuk, hogy parancsnokaik megkapták a megfelelő utasításokat, melyeket kötelességük végrehajtani a napi parancssal együtt, mely a Kiáltvánnyal egy időben lett kiküldve.” (Macartney: Vol. II. p. 391.)

A Kiáltványt Horthy maga akarta beolvasni, de lemondott erről, attól tartva, hogy a németek elvágják a palota dróttjait. A Kiáltványt a pesti stúdióból fogják beolvasni. Mint más alkalmakkor, a kormánynak jóvá kell hagynia Horthy tervét, vagy le kell mondania. Horthy eredeti terve az volt, hogy október 14-én este 7:30-ra hívja össze a Koronatanácsot. Akkor bemutatná annak bizonyítékait, hogy a hadiállapot tarthatatlan, kihirdetné szándékát, hogy fegyverszünetet akar, és megkérdezi a minisztereket, hogy vállalják-e ennek felelősségét. Várható volt, hogy egyes miniszterek (Jurcsek és Reményi-Schneller) „megtagadnák és lemondanának. Amikor Ambrózy ezzel az üzenettel átment Lakatos irodájába, úgy határozta, hogy ez a folyamat is veszélyes, mivel Jurcsek és Reményi-Schneller bizonyos, hogy elmondanák a németeknek, mi történt. Ezért úgy határozta, hogy a Koronatanács gyűlését október 15-én reggel 10:30-ra hívják össze.” (Macartney: Vol. II. p. 392.)

„Farkas azt írja a naplójában, hogy a Kormányzó megjegyzése szerint 'a fegyverszüneti feltételekben az áll, hogy vissza kell vonulnunk a trianoni határookra, és csatlakozni kell az oroszokhoz a németek elleni támadásban, de ezt majd valahogyan kijátszom.'” (Macartney: Vol. II. p. 393.)

„A Koronatanács reggeli ülésén előadta a katonai helyzetet és a fegyverszüneti terveket. A tervek megtárgyalása után a Kormányzó feltette a kérdést, ki van ellene, ki van mellette, és szavazást kért a határozatra. A kabinet egyhangúan mellette volt. Lakatos akkor ajánlotta fel a kormány lemondását, Horthy elfogadta, és felkérte Lakatos egy új kormány alakítására. Lakatos akkor azt kérte, hogy álljon fel, aki nem akar az új kormányban részt venni. Senki sem állt fel.” (Macartney: Vol. II. p. 402.)

„Horthy ezután Veessenmayerral találkozott, azzal vádolta, hogy elraboltatta a fiát. Ő azt válaszolta, hogy Winkelman tette, nem ő, de teljesen jogosan, mivel a fiatal Horthy

az ellenséggel érintkezett. Ezután Horthy felsorolta a németek Magyarország ellen elkövetett bűntetteit, azt is, hogy a nyilasokat támogatták. Horthy ezután így folytatta: 'Mindezek után elhatároztam, hogy nem folytatom tovább a küzdelmet, és fegyverszünetet kérek.' Veessenmayer szemmel láthatóan elfehéredett és hátrahőkölt, majd legalább haladékot kért, amíg beszélni nem tud Hitlerrel. Ha a helyzet annyira reménytelen, talán több segítséget tudnak küldeni. Horthy anélkül, hogy elárulta volna a tárgyalások részleteit, egyszerűen azt válaszolta: az már túl késő." (Macartney: Vol. II. p. 402.)

1:10-kor a rádió kétszer felolvasta Horthy Kiáltványát, azután légiriadó miatt megszakadt az adás. Az írott Kiáltványt sohasem tették közzé. (Macartney: Vol. II. p. 405.)

Rahn azt kérte, hogy személyesen beszélhessen Horthyval. Az interjú végén Rahn azt mondta: „Ha a Kormányzó bármilyen praktikus kiutat lát, ő együttműködne vele.” A Kormányzó azt mondta, ő csak egy lehetőséget lát, az azonnali fegyverszünetet. Rahn úgy válaszolt: ha a Kormányzó megállapodott egy angolszász légi leszállásban, akkor ő nem tehet mást, mint felkel, meghajol, és azt mondja: 'Főméltóságod, Ön győzött' – és elvonul: de az, hogy Horthy Magyarországa megadja magát az oroszoknak, 'szerintem ez szociális és nemzeti öngyilkosság lenne.'” (Macartney: Vol. II. p. 406.)

Veessenmayer és Rahn meg volt győződve arról, hogy „Horthy a Kiáltványával minden hidat felégetett maga mögött. Szálasi kell, hogy a helyére kerüljön.” (Macartney: Vol. II. p. 414.)

Délután 4:10-kor a stúdiók már a nyilasok kezében voltak, röviddel ezután a Lakihegyi adó is. 9:21-kor Szálasi a nap eseményeiről beszélt. 9:40-kor a következő adás így hangzott: „A kormányzó szégyenletes árulása következtében a magyar hadsereg főparancsnoka kiadta a napi parancsot a magyar hadseregnek, mely így szól: Minden magyar különítmény és egység tovább kell, hogy folytassa a harcot, úgy, mint addig, és minden erejével és még jobban, mert a nemzet egysége a küzdelem támogatásában.”

Ezalatt Skorzeny és Von dem Bach tervet dolgoztak ki a vár bevételére, amelyet reggel 6:00 órai kezdetre ütemeztek.

„Vattay a kora hajnali órákban meggyőzte a Kormányzót, hogy adja fel ellenállási tervét. Horthy egyszerűen úgy vette: felszólították, hogy adja át magát fogolynak, és úgy határozott, hogy inkább ezt teszi, mint hogy folytassa az ellenállást, amely csak a néhány megmaradt, hűséges támogatója életébe kerülne. Horthy kijött, megragadta Veessenmayer két karját, és azt mondta: 'Ó, ez Ön, Miniszter úr?' Veessenmayer így szólt: 'Az a kellemtelen feladatom, hogy Önt biztonságos helyre vigyem, mert 10 perc múlva megkezdődik a

támadás.' Horthy azt kérdezte, mi lesz a feleségével, Veessenmayer azt mondta: 'magával jöhet.' Aztán Horthy megkérdezte: 'Hová szándékozik vinni engem?' – 'a Hatvány Palotát javaslom' – mondta Veessenmayer. A kocsihoz menet Horthy odaszólt Lázárnak, hogy állítsa le az ellenállást. Az idő 5:58 volt. Rahn felhívta Ribbentropot, tudatta vele, hogy a konfliktus vér nélkül megoldódott.” (Macartney: Vol. II. p. 434.)

„Veessenmayer egész reggel a német főhadiszállással beszélt. Hitler ajánlata, az, hogy Horthy olyan bánásmódban részesüljön, amilyen egy legfelsőbb rangú személynek kijár, csak akkor lehetséges, ha a Kormányzó három feltételt teljesít. Ezek a következők: hivatalos lemondás, Szálasi kinevezése miniszterelnökké, és a tegnapi kiáltvány megtagadása.” (Macartney: Vol. II. p. 438.)

Horthy mindhárom feltételt elfogadta.

„A Magyar Parlament mindkét háza elnökének:

Kormányzói üdvözetem a Magyar Parlamentnek!

A magyar történelem súlyos és nehéz órájában teszem közzé elhatározásomat: a háború sikeres folytatása és befejezése és a nemzet belső egysége és összetartása érdekében lemondok kormányzói hivatalomról, és feladom a kormányzói hatalomból származó összes törvényes jogomat. Ugyanakkor megbízom Szálasi Ferencet egy nemzeti összetételű kormánytanács megalakításával.”

Kiadva Budapesten, 1944. október 16-án. Horthy, m.p.” (Macartney: Vol. II. p. 440.)

„A magyar polgári és katonai közvélemény egyaránt békésen fogadta a Kormányzó és a legfelsőbb Hadúr erőszakos elmozdítását, és helyére Szálasi beiktatását.”

„A nemzet vezetője nyilván Szálasi Ferenc lett. Időközben az Államelnök feladatait átmenetileg a Nemzetvezető intézi, aki fel kell, hogy esküdjön a Parlament előtt, hasonlóan ahhoz, ahogy az elő volt írva a Kormányzónak, és élvezze mindazokat a jogokat és védettségeket, amivel a Kormányzó volt felruházva az 1920-as törvény szerint, beleértve a Legfelsőbb Hadúr funkcióját.” (Macartney: Vol. II. p. 447.)

„Október 27-én összeült a Kormányzótanács, ahogy az 1937-es XIX. törvény előírta. Jelen voltak: Bárány Perényi és A. Tasnádi-Nagy, mint a Felső és Alsóház elnökei, Serédi hercegprímás, Beregffy, a hadsereg főparancsnoka, B. Kornél, a főbíró elnöke és M. Jakab titkár. Szálasi, mint kiválasztott miniszterelnök, felesküdt nekik, azután az államfő kérdésével foglalkoztak. Szöllösi már átadta a két elnöknek Horthy eredeti rendeletét, melyben lemondott és Szálasi nevezte ki miniszterelnök-jelöltnek. A résztvevők megvizsgálták az okiratokat, és az aláírást hitelesnek állapították meg. Ugyancsak egyetértettek abban, hogy a lemondás érvényes volt, és a kormányzói szék

következésképpen megüresedett. A Tanács ezek után jóváhagyta a Szöllösi által beterjesztett törvényjavaslatot, amely elismerte Horthy lemondását, és kijelentették, hogy az 1942-es, kormányzói képviseleti törvény érvényét vesztes, és elfogadták Szálasi javaslatát a Nemzetvezető intézményére. A Parlamentet ezután hívták össze. November 3-án mindkét ház egyhangúan elfogadta Szöllösi törvényjavaslatát. A következő nap a Királyi Palota márványtermében ültek össze mindkét ház tagjai és a politikai és szociális élet különböző képviselői. Horthy 9/11. ezrede szolgáltatta Szálasi díszőrségét.” (Macartney: Vol. II. p. 447.)

„Beregffy, Rajniss és Csia felsorakoztak a bársonnyal letakart emelvény mögött, ahova Báró Perényi, a Korona katolikus őre elhelyezte a Szent Szimbólumot. Szálasi trombitász mellett vonult be a terembe és elfoglalta helyét. Ezután felesküdt a Korona előtt, ahogy Horthy, Ferenc József és Mária Terezia esküdtek hűséget Magyarországnak, hogy tiszteljék, és másokkal is tiszteltessék annak törvényeit és az ősi hagyományokat, és hogy hatalmával mindent elkövet, ami hozzájárul népe jólétéhez és dicsőségéhez. Isten őt úgy segítse!” (Macartney: Vol. II. p. 447.)

„És csak ezek után követelték meg, hogy a hadsereg és az állami alkalmazottak is felesküdjének Szálasi Ferencnek, mint Nemzetvezetőre.” (Macartney: Vol. II. p. 448.)

Macartney tanulmánya alapján világos, ha Szálasi Ferenc és kormánya ügyét a nürnbergi bíróság tárgyalta volna, nem a kommunisták által összetákolta Népbíróság, akkor egyetlen tagját sem ítélték volna halálra. A zsidók magyarok által – biztonsági okokból – történt megkülönböztetése és elkülönítése semmiel sem különbözött az Egyesült Államoknak az Amerikában élő japán etnikum ellen elkövetett cselekedeteitől. Erre talán még az is bizonyíték, hogy az izraeli Eichmann-per főügyésze Szálasi felmentette a háború utolsó hónapjaiban az Eichmann parancsára németek által elkövetett bűnök felelőssége alól. A háború zűrzavaros ideje alatt a Nyilaskeresztes Pártba beépült kétes elemek, kommunisták és még zsidók is, mindent elkövettek, hogy lerombolják a párt hírnevét és ártisanak nekik. A népbírók azonban bizonyítékok nélkül ítélték.

A fenti tanulmányból vett idézetek a neves angol történész szemszögéből mutatják be Szálasi, a hungarizmust, a rögzös utat megtett Nyilaskeresztes Pártot és a Trianonra épült, huszadik századi magyar bel- és külpolitikát. Eljött az ideje, hogy a népbírói ítéleteket és az abból származó magyar háborús bűnösségi ítéleteket jogi úton hatálytalanítsák. – Igazságot Magyarországnak!

BOTOS LÁSZLÓ

A nemzettudat szerepe a nemzet életében

Előadás a Magyarok VIII. Világkongresszusán

Tisztelt Kongresszus, Vendégeink, Kedves Magyar Testvéreim!

Az újonnan alakuló nemzetek meghatároznak egy elgondolásaik szerint követendő útírányt, amelyen haladva – az alakulásukkor időszerű, nemzetközi politikai viszonyok között – nemzetük jövőbeni céljainak elérése messzemenően remélhető.

Nekünk, magyaroknak, ilyen mondvacsinált, politikához alkalmazkodó, azt kihasználó stratégiára nincs szükségünk. Egyszerűen vissza kell térnünk a nemzetünket oly rég óta őrző és megtartó, szellemi hagyományokhoz, és népszerűsíteni kell mindazt, amit a magyar lélek szolgált és gyakorolt már több mint egy évezrede. Nevezetesen azt, hogy a magyar (állam, királyság) vármegyerendszer megadta a befogadott vagy hozzánk menekült kis népeknek az abban az időben másutt elképzelhetetlen engedményt, amit ma autonómiának mondunk. Beleértve a népi szokások szabad gyakorlását, amelyről Rudolf Kučera, az egykori Csehszlovák Tudományos Akadémia tagja, szlovák politológus, nyilatkozik a „Közép-Európa története, egy cseh politológus szemével” c. könyvében, hivatkozva a híres és a szlávoktól is ismert Frantisek Palacky cseh történészre, aki a következőket javasolja: „A magyar országos intézmények magva magában véve oly egészséges és áldásos, hogy véleményem szerint érdemes volna más országokban is alkalmazni; megvan benne az igazi országos autonómia eleven csírája, amely nélkül a polgári és politikai szabadság sehol tartósan meg nem maradhat; jelen van benne a reform és a határtalan tökéletesíthetőség elve is, amely nélkül minden emberi intézménynek pusztulnia és elpusztulnia kell...” (70. old.) Rudolf Kučera írja: „Minden vármegye két követet küldött az országgyűlésbe. A vármegyei gyűléseken részt vett az egész szabad lakosság, és ők választották a vármegye ügyeit intéző tisztikart.” (Rudolf Kučera, 71. old)

Rudolf Kučera felismerését a békés együttélés harmóniája érdekében világnyelvekre és a szomszédaink nyelvére is le kellene fordítanunk. Az ő lelkük is szenved, mert ők is tudják, vagy ha elhallgatták előttük, legalább sejtik a szomorú (trianoni) igazságot, és a tapasztalt ellentmondás miatti zavar lelki beteggé teszi őket,

akkor is, ha ideig-óraig úgy érzik, hogy nyerne a diszharmonikus helyzeten. Lelki betegnek élni egészségtelen, boldogtalansággal jár.

Elődeink már az őshazába visszatérésünk előtti időkben is vallási türelemmel éltek. Ezt is szentesítették a vérszerződések, amelyek megkötése föderációban egyesített bennünket, kb. 500 évvel megelőzve az európai államokat. XI. Lajos (1461-1484) egyesítette a franciákat. Bismarck (1815-1896) egyesítette a német államokat. Olaszországot Garibaldi (1807-1882) egyesítette. A magyar 896-os állameszme még mindig tartja vonzerejét.

Az 1568. évi tordai országgyűlésen elsőnek a világon foglaltuk törvénybe a vallásszabadságot. Az Aranybullánk 1222-ben a világon másodikként foglalta írott formába a nemzet törvényeit, míg a nyugati államok több évszázadot késtek ezzel. A Magna Carta hét évvel korábban Angliában jelent meg, 1215-ben.

Tudatosítanunk kell, hogy háborús foglyaink voltak ugyan, akik aztán hős cselekedettel megválthatták magukat, de rabszolgákat népünk sosem tartott. Az őshazába visszatérésünk békésen történt, és azóta sem voltak hódító háborúink, csak honvédő harcaink. Soha nem gyarmatosítottunk, pedig voltak idők, amikor európai nagyhatalomnak számítottunk. Mindig a sajátunkat védtük és ahhoz ragaszkodtunk – és ragaszkodunk ma is. Nyugati hadjáratainkat az avar testvéreinktől elrabolt kincsek visszaszerzéséért indítottuk, és fenyegető veszélyt hárítottunk el nyugaton, délen, keleten. Mindemellett, I. Ottó és az utána következő királyok rokonainak kérésére katonai segítséget nyújtottunk (Ebelhardt, Thankmar, Henrik, Gizelbert és Hugo). E hadjáratok azt bizonyítják, hogy akkoriban műveltségünk messze megelőzte a körülöttünk élő népeket. Ugye, elképzelhetetlen, hogy egy műveletlen „horda” csak úgy, kedvtelésből, megfélemlíthette volna egész Európát? Ezt a kulturális különbséget a német büszkeség nem volt képes elviselni. Ezért kerültünk veszélybe azáltal, hogy felvettük a római katolikus kereszténységet, ugyanakkor feladtuk megfélemlítő támadásainkat, és az elvárt békeség helyett a katolikus testvéreink indítottak ellenünk újra és újra támadásokat. Amikor pedig a keleti rokon-népeink törtek nyugat felé, harminc felkérésüket is megtagadva, nem mentünk velük a Nyugat ellen, hanem súlyos áldozatokat elszenvedve, megállítottuk őket. A tatárjárás idején IV. Béla hiába kérte IV. Ince pápa segítségét, ő segítség helyett kiközösítette Bélát és az egész országot.

Harcosainkról sok, nagyon sok igaztalan vádat terjesztettek, de egyetlen írásban sem jegyezték fel azt, hogy például eleink nőket erőszakoltak volna. James Reston

Jr.: The Last Apocalypse c. könyvében a magyarokról ezt írja: „A fő céljuk nem a rablás volt, mint a vikingeknek. (...) Voltak elvi törvényeik, melyeket betartottak. Harcaik során talán ölték apácákat, de sosem erőszakolták meg őket.” (166. old.) („Unlike the Vikings, booty was not their chief object (...) they had their own code of honor. They might kill nuns but never rape them.”). 1945 augusztusában kormányunk 470.000 nő számára kért szifilisz gyógyító Salvarsant, amit a nép – nagyon találóan – „Lenin-betegségnek” nevezett. (Magyar Kálmán: Magyar Holocaust I. Kaposvár 1998. 39. old.) Ellenben emlékszem rá kilencéves koromból, hogy 1944 őszén, a Mecsek lábánál, Simontornyán, ahol átvészeltük a háború csatározásait, a Mózsé szőlőhegyi borospincénkben ott ragadt részegen egy orosz katona, pedig reggelre virradóra ki kellett vonulniuk a területről, és amikor a német katonák kivégezni vitték, az bizony mindenkit felháborított, mint embert, mindenki szívből sajnálta.

Köztudott, hogy Teleki Pál volt a magyar cserkészmozgalom egyik alapítója, példaképe, eszményképe. Ő volt az, aki közvetlenül az I. világháború után megszervezte és vezette azt a cserkészcsapatot, amely hazánkból részt vett a dániai cserkész-világtalálkózón. Az ifjak nemzetközi versenyében a magyar cserkészcsapat az élen végzett, miután a háborúban győztes nagy nemzetek cserkészei a vetélkedés előtt jó indulatúan megmosolyogták őket szegényes felszerelésükért. Teleki, cserkészeivel együtt, könnybe lábadt szemmel fogadta az eredményhirdetés utáni ünneplést. Ez a Teleki soha nem hagyta volna el önként a cserkészeit, soha nem hagyta volna őket oktalán háborúban elpusztulni. Ezt mondta: „Amíg én élek, addig Magyarország soha nem lép be a háborúba.”³⁸

Ez a konferencia (a Magyarok VIII. Világkongresszusán, 2012-ben) arra hivatott, hogy nemzettudatot ébresszen a magyar fiatalokban, hogy magyar jövőt építhessenek, magyarként. Az ideális jövőkép meghatározása nagyon nehéz feladat, mert az élet jelenségei, a ma nehéz körülményei nagymértékben korlátozóak. Ezért nehéz a követendő feladatsort meghatározni. Mindenképpen a dicsőséges magyar múltból kell példát venni. Lelkesítő volt a dániai cserkész világtalálkozó hangulata is, amihez hozzájárult a magyar szellem és egységes akarat, élni akarás, a legkegyetlenebb időben, röviddel a trianoni országcsönkítés, az I. világháború számunkra tragikusan vesztes kimenetele, a mindent felülmúló hadisarcok megfizetése után. Mégis sikerrel tettük meg ezt a lépést, mert a közös akarat ezt követelte tőlünk, és mert magyarul érző és rendelkező vezetőink voltak. A jövőben, hogy egységes magyar akarat nyilvánulhasson meg, és jusson győzelemre,

³⁸ Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Budapest. 2008. 95. old.

ahhoz nélkülözhetetlen a magyar családok, főképpen az édesanyák, és természetesen, a tanáraink, tanítóink hazafias nemzettudatra nevelő munkája. A Magyarok VIII. Világkongresszusa szólítsa fel oktatóinkat, hogy tanítsák gyermekeinket magyarnak lenni, és ők is vegyék a fáradságot, hogy megismerjék a magyarságtudományi kutatások új eredményeit. Kezdődjön ez az oktatás már az óvodában. Az óvónénik munkája talán a legfontosabb. A négy-öt éves gyermekek lelkébe beivódnak a szeretettel átadott, magyar ismeretek, és egész életükben elkísérik őket.

A dániai élményhez mérhető, de ugyanúgy csendes emberi megnyilvánulás volt a második világháború utáni, sportban kivívott sikereink sorozata. A világháború győztesei, az Egyesült Államok és a Szovjetunió mögött elért, minden eredményt együttvéve harmadik helyezesünkkel messze megelőztük a sokszorosan nagyobb népességű, és békésebb környezetben, a felkészüléshez gazdagabb eszközökkel rendelkező államokat. Igazságos mércével mérve a teljesítményeket, nem a harmadik hely járt volna nekünk, hanem messzemenően az első. A labdarúgó „aranycsapatunk” örök emlékü dicsőséget szerzett. A háború után szinte minden területen megnyilvánult a magyar élni akarás, – ez az, ami jelenleg hiányzik. A kiemelkedő sporteredményekhez a gyermekkortól kezdve beivódott szívósság, a megpróbáltatások, a kemény és kitartó munkaszeretet és az Istenünkbe vetett hit vezetett. 1954-ben, a maconi kajak-kenu világ bajnokságon, csapatunk 16 éremmel, első helyet szerzett a nemzetek között. Ebben a sportágban fiataljaink azóta is fenntartják a nemzeti szellemet, és világelsőként szerepelnek nemzetközi versenyeken. Ifjúságunk legyen büszke a magyarságára, úgy, ahogy az amerikai is büszke, unos-untalan hivatkozva „patriotizmusára”.

Azt kérem a Kongresszus résztvevőitől, akikkel itt a mikénteket tárgyaljuk, hogy visszatérve munkahelyünkre, vigyük szét az országban az itt hallottakat, és hirdessük, kérjük ismerőseink és barátaink figyelmét és csatlakozását is. Csak egységesen, közös együttműködéssel menthetjük meg Hazánkat. Csak így, mert meggyőződhetünk arról, hogy magunkra vagyunk utalva. A hírközlő szervek most is távol vannak, mint mindig. Ne szégyelljük, ha „magyarkodással” „vádolnak” bennünket. Vegyük megtiszteltetésnek ezt a lealacsonyítónak szánt jelzőt, mert csak azt fejezi ki: látják, hogy Te és a többi „magyarkodó” a magyar haza önkéntes munkásai vagytok. Hazafinak, honleánynak, édesanyának tekintsd magadat, mert csak akkor lesz jövőnk.

Visszatérve Teleki Pál tevékenységére, Hernádi Tibor rávilágít munkájában, hogy ő, ha szükségesnek érezte, ostromozta saját arisztokrata osztályát.³⁹ Elvei miatt sokszor

³⁹ Hernádi Tibor: *A magyarországi zsidóság ezeréves védelme*. Budapest. 2008. 104-105. old

szembeszállt a katolikus legfelsőbb hierarchiával is. Kiállt a KALOT, a Katolikus Agrár Ifjúsági Legényegylet, valamint a Márciusi Front mozgalma mellett. Rendületlenül kereste az utat a nemzet felemelkedéséhez. Ahhoz, hogy példát vehessünk fáradásáról, nekünk is szükséges lenne megismernünk és széles körben ismertetnünk a Katolikus Népfőiskolai Mozgalom: a KALOT (eredetileg: Katolikus Legények Országos Testülete) Mozgalom alap gondolatait. Nem remélem, hogy a mai Magyarországon újjászervezhető lenne a Kerkai Jenő jezsuita atya által 1935-ben szervezett és éveken át működtetett KALOT Mozgalom, mivel ez volt az akkori bajos időkből való menekülési utak egyike, de a KALOT Mozgalom célkitűzése, útiránya: a nemzetvállalás a jelenben legalább annyira, vagy még fontosabb, ezért felidézem a KALOT céljait, hogy okuljon belőle ifjúságunk. Minden magyar figyelmébe ajánljuk: indítsunk mozgalmat a népműveltségre alapozva, sorsunk megjavítására.

Hernádi közli a KALOT alaptételeit: „...műveltebb falut, életerős népet, önértetes magyart!” A további pontokat a Vezérkönyv összegzi: „Az ember a legnagyobb érték.” „Halálos ellensége lelkünknek minden olyan ember, vagy rendszer, mely testünket éhbérrel, munka-uzsorával koldus-mankóra kényszeríti.” „Nem tűrhetjük a zsebünkben, gyakorta a torkunkon kotorászó kezet, csak azért, mert szelídek, alázatosak, katolikusok vagyunk.” „Senki sem kívánhatja, hogy a szelídség, a felebaráti szeretet jelszava mellett kifosztani engedjük magunkat.” „Szeretjük sajátos népi értékeinket, szokásainkat, népművészetünket, hagyományainkat.” „Ezek megmentése a falu megmentését jelenti!” „Célunk népi tehetségek felkarolása.” „...A falvak, tanyák, puszták népének nem sok oka van az életörömről. A sok-sok könnycsepp nem az életöröm, hanem az elkeseredés szálláscsinálója.” „Senkinek sincs a javak mennyiségéhez annyi joga, hogy azzal százvezrek élethez való jogát ne csak doronggal, vagy késsel lehessen veszélyeztetni, hanem mindennemű spekulációval, éhbérrel, uzorával, tisztességtelen versennyel, egészségtelen munkakörnyezettel, túlóráztatással is, stb. ...melyek jelen gazdasági rendünk szörnyesszüleit. Az élethez való jog feletle áll minden magántulajdoni jognak, ha még olyan abszolútnak van is kikiáltva.” „Érdekközösséget vállalunk népünkkel és a milliós tömegű agrárproletáriátussal.” „Célunk mezőgazdasági terményeink értékesítésének szövetkezeti rendezése.” „A mozgalom elhárít minden olyan akadályt, amely naív gyermekhittel a mostani helyzet változhatatlanságába kapaszkodik. E rendszert megtévedt, bűnös emberek kezei alkották, mely önmagát soha meg nem oldja. A kibontakozás és megújulás útjainak megépítéséhez munkás férfiakokra van szükség. Ezeket keressük a falvakban, tanyákon és ezeket a kezeket akarja összefogni, egymásba kulcsolni a Legényegylet.” (Ifjúsági egylet)

Állíthatjuk, hogy a jelenleg életbe vágóan szükséges rendszerváltozás kezdeményezése elsősorban az egyszerű, becsületes emberektől várható. Hirdessük világszerte a „KALOT” (nemzeti egylet) vezérkönyve érvényes pontjait. Tudják meg a szélrózsa minden irányában: Hazánk végveszélyben van! Mert egy népet nemcsak doronggal lehet kipusztítani, hanem mindenféle spekulációval is. A nép nevében felvett, de hozzá el nem jutott, soha ki nem fizethető, dollármilliárdos hitelekkel és kamataikkal is. Nem igaz, hogy 'a gulyás-kommunizmus jólétére' mentek el a kölcsönök. A nép dolgozott, a föld termelt, mint hosszú évszázadokon keresztül, de régen mégsem volt szükség világbanki 'segítségre'. Ne adjuk fel! Mentsük meg népünket! Követeljük egy nemzetközi bíróságon a 'gyilkos kölcsönök' visszafizetésének jog szerinti megtagadását! Idézhessük újból a Mátyás király idejében élt Bonfini olasz történész szavait: „A magyar nemzetet annyi csapás és kifosztás után sem lehet semmiféle háborúval kiirtani, vagy Pannoniából kiűzni és megsemmisíteni.”⁴⁰

Itt közlöm

DR. PUNGUR JÓZSEF

A felelőtlen népességi túlszaporodás problémájának megoldása

c. javaslatát:

Az ismert problémákon és megoldási technikákon túl egy bizonyos, növekvő gondot okozó, túlszaporodó kisebbség számára még nem találtak elfogadható megoldást.

Véleményem szerint az ország népességének kívánatos, optimális növekedéséhez kellene igazítani, mint egy standardhoz, ami ezen túl esik, azt egyedi megvizsgálás és döntés alá kellene vetni. Gyakorlatban ez így nézne ki: Mondjuk, az ország népességének kívánatos növekedése családonként 3 fő. Így azok a családok kapnának gyermekeik után családi pótlékot, akik ezt a növekedést produkálják. Ha ennél több gyermek vállalásáról lenne szó, akkor az egyes családok családi pótlékot csak akkor kapnának a 4. stb. gyermek után, ha ezek ellátásának, felnevelésének anyagi részét a szülők biztosítani tudják. Ezt pld. településenként az önkormányzati

⁴⁰ Hernádi Tibor id. munka: 104-106. old.

hivatal tudná megállapítani, vagyoni és kereseti igazolás alapján, vagy a közösség által hiteles emberekből létrehozott 3-4 fős bizottság. Az engedélyt 3 gyermek után előre kellene beszerezni a szülőknek. Ha a hivatal / bizottság úgy látja, hogy 3-nál több gyermeket is fel tudna nevelni a kérelmező család, s igazolná ezt, akkor a családi pótlék ebben az esetben a 3-nál több gyermek esetében is folyósítható lenne. Ez nem korlátozná a gyermekvállalást, csupán a családi pótlék juttatását, de elgondolkoztatná a felelőtlenül több mint 3 gyermeket vállalni akaró szülőket.

Ez a megoldás igazságos, nem diszkriminatív, mert mindenkire vonatkozna, és egyben humánus is, valamint a társadalom nehéz anyagi helyzetéből fakadó szükségintézkedés, – és csak ideiglenes.

Vajon lehetne-e egy felelőtlen népességi robbanás normalizálására valamilyen egyszerűbb, átláthatóbb, logikusabb, új és jobb megoldást találni, ami elfogadható lenne úgy az ország, mint az EU normái és jövője szempontjából? – nem valószínű. Mindez csak egy ötlet, ami alapos megvizsgálásra, tervezésre és kivitelezhetőségre szorul.

Ez pedig

PROF. DR. VÁRALLJAI CSOCSÁNY JENŐ

Népesedéspolitikai javaslata

amely elhangzott a Magyarok VIII. Világkongresszusán, 2012. augusztusában

Olyan, új alapokon nyugvó nyugdíjrendszert kell bevezetni, amely egyszerre támogatja az emberi méltóságot, a társadalmi felemelkedést és a népszaporulatot:

a) A nyugdíj arányos legyen a kitanított, természetes és örökbefogadott gyermekek számával;

b) Rendszert kell kidolgozni abból a célból, hogy abortusz (magzatgyilkosság) helyett a megfogant gyermekek családban nevelkedjenek fel;

c) Tekintettel arra, hogy a vallásos családok átlagos gyermekszáma az ország átlagának kétszerese, a vallásosságot kell szorgalmazni;

d) A magyar falut olyan helyzetbe kell hozni, hogy az a magyar népszaporulat forrása legyen.

Mit lehet tenni mai nyomorúságos helyzetünkben? A felelős derékhadnak önvizsgálatot kell végeznie! Tisztázni kell önmagával, mi az, ami rajta múlik. Mi az, amit megalkuvásból, kényelmességből, gyávaságból nem teljesített?! El kell döntenie saját jövőjét! Szociális otthonban, kórházi elfekvőben, vagy sínek között akarja-e befejezni az életét?! Belenyugszik-e abba, hogy gyermekét a családból kiszakítva, egy embertelen kor egész életére boldogtalanságra ítélte?

Szeressétek a Hazát, ne kövessétek el azt a hibát, amit én. Nagyon megbántam, hogy elhagytam a hazámat. Higgyétek el, szenvedek. Lehet, hogy külföldön talán jobban élek, de ez csak az otthonom, nem a Hazám. Hiányzik Pest, Buda, a Margitsziget, a Budai vár, a Dunántúl, amit én csak Pannóniának hívok. Mi az, hogy Dunántúl? Pannóniát egész Európa ismerte.

Szeressétek a Hazát, mert otthonot találhattok még, de szülőföldet másutt soha! Hiányzik a magyar nyelv íze, zamata. Ne cseréljétek el semmi másért. Budapest épületei nem érnek fel a felhőkig, de mind-mind más, értékben magasan fölötte állnak a nyugati felhőkarcolóknak. Épületeink történelemről beszélnek. Évszázadok szólalnak meg a kopott falak között, csak hallgassátok. Vigyázzatok, és tartsátok tisztán a várost és az országot. Vigyázzatok rájuk, mert egyelőre még a Tieitek. De ki tudja, holnap mi lesz? Hiszen sokan szeretnék megszerezni. Nézetek körül: a rác, az oláh, a tót, a szláv, a „sógor” (= osztrák) és persze az izraeliek is, mind-mind akarja a mi földünket. Ne hagyjátok, mert ez a miénk volt, – és lesz, ha Ti is akarjátok.

Ne hagyjátok el a Hazátokat! Én mindig szégyellem magam, amikor hallom, vagy eszembe jut Vörösmarty Mihály szózata:

*„Hazádnak rendületlenül légy híve, oh magyar,
Bölcsőd az, s majdan sírod is, mely ápol s eltakar.”*

Fiatal orvosaink, magyar értelmiségiek!

Hozzátok szólok, ne hagyjátok el a hajó kormánykerekeit! Ha kitartóak lesztek, meg tudjátok, és meg fogjátok állítani a zuhatag előtt a hajót. Ha elmentek, ki kezeli majd a beteggé tett népet? Nyugat egyelőre többet fizet Nektek, de ott mindig idegenek lesztek, talán le is néznek benneteket, épp azért, mert

megfutamodtatok a nehézségek elől. Ha itthonmaradtok, akkor talán szegények, de boldogok lesztek, és megmentitek a Hazát. Ha elmentek, akkor talán anyagilag jobb helyzetbe kerültök, de boldogok nem lesztek soha, mert szívet cserélni nem lehet.

Vagy ha mégis boldogok tudtok lenni távol a Hazától, akkor nem kár értetek. Isten áldása legyen Kongresszusunk munkáján!

2012. július 17.

EGYED ATILLA

Trianon 86 éve

2006. június 4.

Mindenki úgy tudja, hogy a Trianoni Szerződés hamis és hazug adatainak összegyűjtése és a tárgyalóasztalra való helyezése Benešék munkája volt. Persze, hogy jól dolgoztak (a saját érdekükben!), de ez csak az utolsó felvonása volt annak az aknamunkának, amely az I. világháború előtt már korábban elindult a Magyarországon – békében és jólétben – élő nemzetiségek: horvátok, oláhok, szerbek, szlovénok, tótok és társaik között.

Ennek első számú összetevője a Habsburg-ház és az osztrák kamarilla magyargyűlölete volt, mely – tudatosan és a Monarchia létének szempontjából nézve, mondhatni, iszonyú korlátoltsággal és bután – a saját sírját ásta meg a nemzetiségek magyarok elleni, tudatos és kormányrendeletekkel való lázításával. (Idekívánczok az a tény, hogy miután a saját országuk kivetette a Habsburgokat, a következő trónvárományos Habsburg és családja Magyarországra települ át, itt várva a kedvező alkalomra, remélve hatalmuk visszaszerzését.)

Ez a tény a szemtelenség csimborasszója.⁴¹ Azt mutatja, hogy a Habsburgok alulmúlják még a hírhedt Linder Bélát is, aki (1918. november 1-én „nem akart többé katonát látni”, és ezzel) talán a legnagyobb sorscsapásunk elősegítője volt, erkölcsi mélységben még nála is alacsonyabbak, mert miután Linder „elvégezte feladatát”, legalább eltűnt a szerb nép tengerében, – ahol később (Zomborban) dízsírhelyet kapott szolgálataiért.

A Habsburgok azonban továbbra is áhítoznak, próbálkoznak. A magyar küldöttség vezetője, gróf Apponyi Albert szavai a trianoni ú.n. tárgyaláson: „*Ne bánjanak úgy a néppel, mint egy nyájjal. Most, amikor el kell döntenet az, hogy a jog és szabadság hangzatos szavait őszintén értelmezik-e, ezekre a szent elvekre hivatkozva kérem a népszavazás elrendelését. Elfogadjuk az eredményét, bármilyen legyen is az. Ha ellenfeleink visszautasítják a népakaraton nyugvó igazságos döntést,*

⁴¹ Csimborasszó: Valaminek a csúcsa, netovábbja. A szó eredete: A Chimborazo egy 6310 m magas rétegvulkán az Andokban, sokáig a Föld legmagasabb hegyének tartották. Innen származik a magyar utalás valami legfelső fokára.

megidézem őket az emberiség lelkiismeretének ítélőszéke elé.” – sajnos, csak pusztába kiáltott szavak voltak, mert két világ-szélhámosa, a cseh Beneš és Masaryk család és hazug propagandájára építve, a magyar nemzetet tönkretevő határozat (mondhatom úgyis: ítélet) már készen állt, és a magyar küldöttség érveit meg sem hallgatták.

Minden magyarnak tudnia kell azt, hogy ez az ú.n. „békeszerződés” az emberi jogokat súlyosan sértő körülmények között, hamis adatokkal, csalással, a Monarchia és Németország hatalmas hadseregeinek fegyverletétele előtti, „Wilson-féle 14 pontban való megegyezés” és a fegyverszüneti szerződések megszegésével, a győztes hatalmak önkénye szerint készült.

Azt is tudni kell, hogy a „Trianoni Békeszerződéssel” Magyarországra kényszerített új országhatárok *nem végleges* minősítéssel lettek megszabva.

A Trianoni Szerződés nem végleges voltát és revíziójának lehetőségét a következő okmány-kivonatok igazolják:

1. Millérand, a francia kormány elnöke és külügyminisztere, mint a békeszerződések készítő nagykövete tanácsának elnöke, 1920. május 6-án adta át a – *rendőri őrizetben tartott* – magyar megbízottaknak a békefeltételek végleges szövegét, és a mellékelt kísérőlevélben az alábbiakat írta: „Ha a helyszíni vizsgálat eredménye szükségessé teszi a szerződésben megjelölt határok módosítását és amennyiben a határmegállapító bizottságok arra a meggyőződésre jutnak, hogy a szerződés határozmányai *bármilyen tekintetben igazságtalanok*: Magyarország fellebbezhet a Népszövetséghez. (Ennek mai megfelelője: ENSZ, a másik „sóhivatal”).

2. A Millérandnak Lloyd George angol miniszterhez írt levelében a következő kitétel olvasható: „Mi mind határozottan elismerjük a békeszerződések *esetleges* revíziójának lehetőségét.”⁴²

3. A francia külügyminisztérium 1920. június 24-én hivatalos jegyzéket intézett a Magyar Kormányhoz, melyben: „Millérand kísérőlevelének szellemében megerősítette a *revízióra vonatkozó kijelentéseiket.*”

4. Lloyd George a londoni Guildhall-ban, 1928. október 17-én tartott beszédében bevallotta, hogy micsoda csaláson alapult a Trianoni Szerződés, és mi volt az értéke azoknak az „okiratoknak”, amelyek alapján Trianonban Magyarország

⁴² Pozzi, Henri: *Századunk bűnösei*, 292. old. 1. lábjegyzet: Fordította Dr. Marjay Frigyes, Budapest, 1936.

új határait megállapították, így: „Az összes érv, amelyet bizonyos szövetségeseink a meggyőzésünkre felhoztak, hazugok és meghamisítottak voltak.”⁴³

5. A Trianoni „Békeszerződés” igazságtalanságának legfőbb bizonyítéka az, hogy a francia szenátus 1921. július 11-i ülésén megtagadta a Trianoni Szerződés jóváhagyását, és Franciaország a mai napig sem szentesítette a Trianoni Szerződést.

6. Az USA kormánya nem ismerte el Magyarország új határait, és 1921. augusztus 29-én külön békét kötött Magyarországgal. Ezt megelőzően: 1918. november 3-án, amikor Páduában az „ENTENTE” (ejtsd: antant) megbízottai – Diaz és Badoglio tábornokok – fegyverszünetet kötöttek az Osztrák Magyar Monarchiával, melyet Weber tábornok képviselt IV. Károly megbízásából, a fegyverszüneti szerződés legfontosabb cikkelye az volt, hogy: „Ausztria és Magyarország területét mentesítette minden ellenséges, katonai megszállástól.”

(...)

Ezt a páduai fegyverszüneti szerződést az „ENTENTE” Versailles-ban ülésező legfelsőbb katonai tanácsa jóváhagyta, és az angol miniszterelnök, Lloyd-George november 6-án az angol parlamentben – Wilson amerikai elnök pedig 1918. december 2-án az USA kongresszusának – bejelentette.

...De 1918 októberében kitört az ú.n. ŐSZIRÓZSÁS forradalom a szellemileg erősen korlátozott gróf Károlyi Mihály vezetésével, 1918. október 25-én megalakult a „Magyar Nemzeti Tanács”, és első intézkedésük az volt, hogy az I. világháború „egyetlen” ellenzójét és volt magyar miniszterelnökét – gróf Tisza Istvánt – meggyilkoltatták 1918. október 31-én. A második intézkedésükkel sikerült az országveszejtés, amit a II. Internacionálé magyarországi – főleg dél-keleti származású – kiszolgálói végeztek el. Ezek közül kimagasló személyiség: a Károlyi-kormány hadügyminisztere, Lenin elveinek tanítója, Linder Béla volt, aki (...) elrendelte a hatalmas és erős magyar hadsereg leszerelését.

De a magyarveszejtő szándékú „magyar” kormányzat, mely lehetetlenné tette az ország védelmét hadserege leszerelésével, szinte napok alatt nemcsak halálos ítéletet hozott a „saját” országa elpusztítására, hanem végre is hajtottá azt. Lásuk tehát az eseményeket időrendben:

1918. november 3-án megkötjük a páduai fegyverszüneti egyezményt, amely mentesíti Magyarországot az ellenséges megszállástól. 1918. november 4-én

⁴³ Pozzi, Henri: I.m. 293. oldal, 2. lábjegyzet: A londoni Guild Hall-ban 1928. október 17-én elhangzott beszédek. Fordította Dr. Marjay Frigyes, Budapest, 1936.

Károlyi küldöttséget meneszt Belgrádba, és „békét akar kötni” a szövetséges és társult hatalmak balkáni seregének parancsnokával, Franchet d’Espery tábornokkal. (Sem Károlyi, sem népbiztosai nem tudják, hogy „békét” kötni nem lehet egy hadseregarancsnokkal.) A Károlyi-kormány megbízottai, tehát – egy nappal a páduai fegyverszüneti egyezmény aláírása után – „katonai egyezményt” kötnek a francia tábornokkal, amelynek értelmében „a magyar kormány hozzájárulását adja ahhoz, hogy a szövetséges és társult hatalmak csapatai előrenyomulhassanak a MAROS-SZABADKA-PÉCS vonalig.” Erre a „belgrádi katonai egyezményre” való hivatkozással, Románia mozgósítja csapatait, és a román csapatok megindulnak Erdély ellen. A háborúból nem megverten, hanem teljes erejében megmaradt, hatalmas magyar hadsereg pedig leszerelve, kicsúfoltan, már nem létezik, mert a leninista-marxista „hadügyminiszter” tönkretette.

1918. december 4-én a román hadvezetőség megszállja Erdélyt, SZATMÁR-NAGYVÁRAD-BESZTERCE vonaláig. A „magyar kormány” nem védekezik, pedig a páduai szerződés értelmében joga van ahhoz, hogy az országot mentesítse minden ellenséges erőtlől. Ezek szerint Erdély elvesztése kizárólagosan a Károlyi-kormány bűne! Mert ha a magyar hadsereget nem szerelik le, az oláhok nem mozgósíthattak volna, mert az egyesült és társult hatalmak fegyverszünetet kötöttek Magyarországgal, és ha van fegyverszünet, a háború nem folytatható!

Most pedig lássuk a harminc évvel ezelőtti, az 50. évforduló alkalmából történt megnyilvánulásokat. Igen érdekes és tanulságos. Eckhardt Tibor (volt rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter) a NEMZETŐR 1970. februári száma vezércikkében így ír Trianonnal kapcsolatban: „Ne várjunk csodát! Ne a régmúltat sirjuk vissza, hanem készüljünk fel az új országépítésre. Térjünk vissza országalapító (?) első királyunk, Szent István örökérvényű tanításához az idegenekkel való méltányos bánásmódot illetően, mert ez vezet el a kölcsönös megbecsüléshez, a szomszédos népekkel való békés együttéléshez. Az atomfegyverek korában a történelmi jogcím már nem hatásos, a „mindent vissza” jelszót nem lehet emlegetni. A cél: ’összehozni’ mindent, ami jövőnk boldogulásunkhoz szükséges.” – Így szól az egykori „ébredő” és volt miniszter, s vezércikkének többi pontja is szinte belekívánczik azokba a nyugati sajtóközlésekbe és televíziós közvetítésekbe, amelyeket az utódállamok kormányai fizetnek meg, s hemzsegnek a „magyar elnyomás”, a „leigázott nemzetiségek”, a sovinizmus és egyéb kitételektől: mert Eckhardt Tibor burkoltan ezeket sorolja fel.

Eckhardt egyébként 1969-ben Habsburg Ottó felkérésére tervezetet dolgozott ki Közép-Európa újjáépítésére – *határmódosítás nélkül!* – amit Habsburg Ottó, mint „kiváló munkát” köszönt meg.

Ha tehát magyar érdekről van szó, akkor a történelmi jogcím már nem elegendő az atomkorszakban. Már 50 év után sem. – De például Izrael javára a történelmi jogcím 2000 év után is minden további nélkül jogos, méltányos és igazságos!

Ugyanez az újság (Nemzetőr) márciusi számában megállapítja: „Mai helyzetünkől csak a társ-emigrációkkal (*román, tót, szerb, – a szerk. megj.*) való együttműködéssel lábalhatunk ki.” Érthető magyar nyelven a gyakorlatban ez annyit jelent, *hogy mi magunk mondjunk le mindenről!* Az ENSZ-nek is, meg a nyugati politikának is igen kényelmes lenne az „eggyel kevesebb” kínos probléma – a sok közül, ami mind Trianonból következett. Gyűlölködő és sovíniszta szomszédaink számára pedig különleges „eredményt” jelentene, mert ezzel teljes reménytelenségbe kényszeríthetik az elszakított, közel 5 milliónyi magyart, hiszen *jogosan bizonygathatják nekik: „hát a saját testvéreitek is lemondtak rólatok...”*

De még előbbre is kell látnunk, mert bizonyos, hogy ha már végleg sikerülne nekik az elszakított magyarságot felszámolni, ezzel még nem fejeznék be, hanem utána következne a teljes győzelem: a csonka országot is (!) el kell törölni, magyarságát kiirtani, hogy a pán-szláv ideológusok álma végre valóra váljék: az északi és déli szlávok egyesülése, amit Tito egyszer már nyíltan is kimondott: *„A legközelebbi jugoszláv-csehszlovák határ Nyíregyházánál lesz ...”*

Azok az álmagyarok pedig, akik a trianoni helyzet elfogadásával akarják anyagi helyzetüket odahaza, vagy az emigrációban megalapozni és biztosítani – szűgyelljék magukat, mert ők a magyarság *árulói*, s mint ilyenek, ne csak kamatoztassák a júdás-pénzt, hanem utánozzák is Júdás példáját...!

Genfben, 1990 szeptemberében, titkos tanácskozást tartottak szovjet és német szakértők bevonásával „Közép-Európa földrajzi-politikai problémáiról.” A szakértők által összeállított és hitelesített dokumentum *„bennünket érintő határozatai”*:

1. A Szovjetunió nem fogja akadályozni Kárpát-Ukrajna leszakadását az ukrán nacionalisták destabilizáló tevékenysége esetében, és azt sem, hogy Kárpát-Ukrajna a Magyar Köztársasághoz csatlakozzon.

2. Tekintettel arra, hogy ha Magyarország hajlandó megőrizni politikai és gazdasági stabilitását a dunamenti régióban, a Szovjetunió és az NSZK nem fogja megakadályozni a trianoni szerződésig érvényes, eredeti magyar határok

visszaállítását. Az NSZK növeli a Magyarországnak nyújtandó gazdasági segítséget, hogy a magyarországi életszínvonalat a szlovákiai fölé emelje, hogy ezzel a Magyarországhoz történő csatlakozás a szlovákok számára is vonzó legyen. Tehát a két európai nagyhatalom felkészült a várható fejleményekre. Mindkét fél meg volt győződve arról, hogy Magyarország a változások kínálta lehetőségek alapján benyújtja a számlát, és jogos revíziót követel. Ez a világ legtermészetesebb lépése lett volna! Magyarország visszanyerhette volna Trianon előtti határait, eredeti népességét, természeti kincseit stb.

Ezt a talán soha vissza nem térő lehetőséget szabotálta el a *belső ellenség!* Említsünk neveket is: az „áldott” rossz emlékű Antall József és balkeze: Jeszenszky Géza, akiknek kötelességük lett volna az ő idejükben adódott alkalmat megragadni. De nem tették! Az egészre koronát tett fel a Horn Gyula és Kovács László által vezetett, anti-magyar bűnszövetkezet, a román és szlovák (ma úgy kell ismernünk:) *alapszerződésekkel.*

A privatizáció leple alatt újabb országrablás történt, aminek során az ország szinte teljes vagyona idegen kezekbe került. Ezt kaptuk a javunkra előkészített revízió és jóvátétel helyett.

Kiknek állt és áll érdekében a magyarság lezüllesztése, világgá üldözése és önfeledása, azaz, teljes megsemmisülésre kényszerítése?

2006. június 4.

Egyed Atilla
a Magyarok Világszövetsége Calgary Régió Elnöke,
Calgary AB

Felhasznált irodalom:

Révai Kétkötetes Lexikona, Budapest, 1948.

Magyar Életrajzi Lexikon, Akadémia Kiadó, Budapest, 1967.

Ősi Gyökér kulturális szemle, 1983. 2. szám. Magyar Maffia, Dr. Gálffy.

Ősi Gyökér kulturális szemle, 1983. 3-4. szám. Trianoni kis káté.

Kanadai Magyarság, Toronto. 2000. febr. 5., 5. old. Tények és dokumentumok Trianonról, Cuth János.

Pozzi Henri: Századunk bűnösei, Budapest, 1936, 1996.

BOTOS LÁSZLÓ

Kiegészítés

Az 1975-ös Helsinkii Egyezmény engedélyezi a békés határkiigazítás lehetőségét. Ezért engedélyezett és nem tiltott a revízió újra felvetése.

Kormányunk még a revizionista követelésben is nagyon szerény volt, mert csak az 1910-es etnikai határokat követelte, valamint népszavazást a hovatartozásról, melyet a nemzetközi szervezet ellenőrzött volna. Kormányunk nem követelte az idegen többségű területeket, csak azon területeket, ahol a magyar nép elszigetelten élt idegenek időközbeni betelepítése következtében, és még azt („szerette volna”), hogy állítsák le a magyarok üldözését. Ez volt a magyar revíziós mozgalom lényege – amely még most is helytálló! A franciák ugyanezekkel a követelésekkel éltek 44 éven át Elzász-Lotaringiával kapcsolatban.⁴⁴

Amikor Trianonban delegációnk, „késsel a torkán”, aláírta a Békeparancs Egyezményt, azt csak Millérand, francia miniszterelnök kísérőlevelének hatására tette. Kormányunk válasza Millérand levelére:

„A magyar kormány meg van győződve arról, hogy (itt a Millérand-kísérőlevelére gondolt) a megértés kibontakozó-félben lévő szellemében fogják megoldani a békeszerződésből kifolyóan fölmerülő vitás kérdéseket, és ugyanez a szellem fog megszüntetni minden olyan igazságtalanságot is, amelyet a kísérőlevelével nem említ, vagy nem ismer el igazságtalanságnak. *Ebben a fölvetésben és az ország súlyos helyzetének tudatában a magyar kormány nem tagadhatja meg a békeszerződés aláírását.*”⁴⁵

Láthatjuk, hogy kormányunk tudatában volt az ország veszélyhelyzetének, ugyanakkor abban bízott, hogy az igazságtalanságok orvoslást találnak az aláírást követően. Az a tény, hogy küldöttségünk nem lehetett jelen a tárgyaláson, nem védekezhett, hogy a döntés nélkülünk történt, feljogosít bennünket arra, hogy a Békeparancsot ne ismerjük el véglegesnek, – ezeket a tényállásokat el kell ismertetni. (Raffay, 45)

Pozzi írja: „...A Trianoni Békeszerződés tárgyi 'tévedéseit' már nem lehet elvitatni.” „...nem arról van szó, hogy kisanatant-, vagy magyarbarátok vagyunk-e? Kizárólag

arról van szó, hogy az igazságosság követelményeinek eleget tegyünk, ismerjük be az elkövetett hibákat, és hozzuk helyre azokat. Mi elfogadtuk a Millérand-féle levelet! Minket kötelez a becsület – és a saját érdekünk is! Egyetlen hatalmas kérdés áll ma Franciaország előtt. Az, hogy az elmaradhatatlan revízió a mi közreműködésünkkel és hozzájárulásunkkal történik-e meg, vagy erőszakkal fog megtörténni, nélkülünk és ellenünk?”⁴⁶

Pozzi említi, hogy azoknak a nemzeteknek, akik szavatolták a trianoni döntéseket, a revízió alkalmazásakor nem is kellene törvényen kívül helyezni a döntéseket, csak a Millérand levelében ígért határkiigazítást kellene végrehajtani a sérelmek orvoslására.

A Cseh Köztársaság elnöke, Masaryk, gyakran sajnálatát fejezte ki Beneš erőszakos politikájának sikeréért. Ő, Masaryk, túlzásnak találta a juttatásokat, és ezt közölte is Polson Newmann-nal, a XX. Század c. folyóirat főszerkesztőjével. „Nagyon hajlandó vagyok figyelembe venni a jelenlegi határok revízióját Magyarország javára.”⁴⁷

Habsburg Ottó azt írja: „A második világháború előestéjén, az Atlanta Statutum első szakasza ünnepélyesen kijelenti, hogy a Nagy hatalmak elismerik a múlt hibáit, és azokat kijavítani óhajtják.”⁴⁸

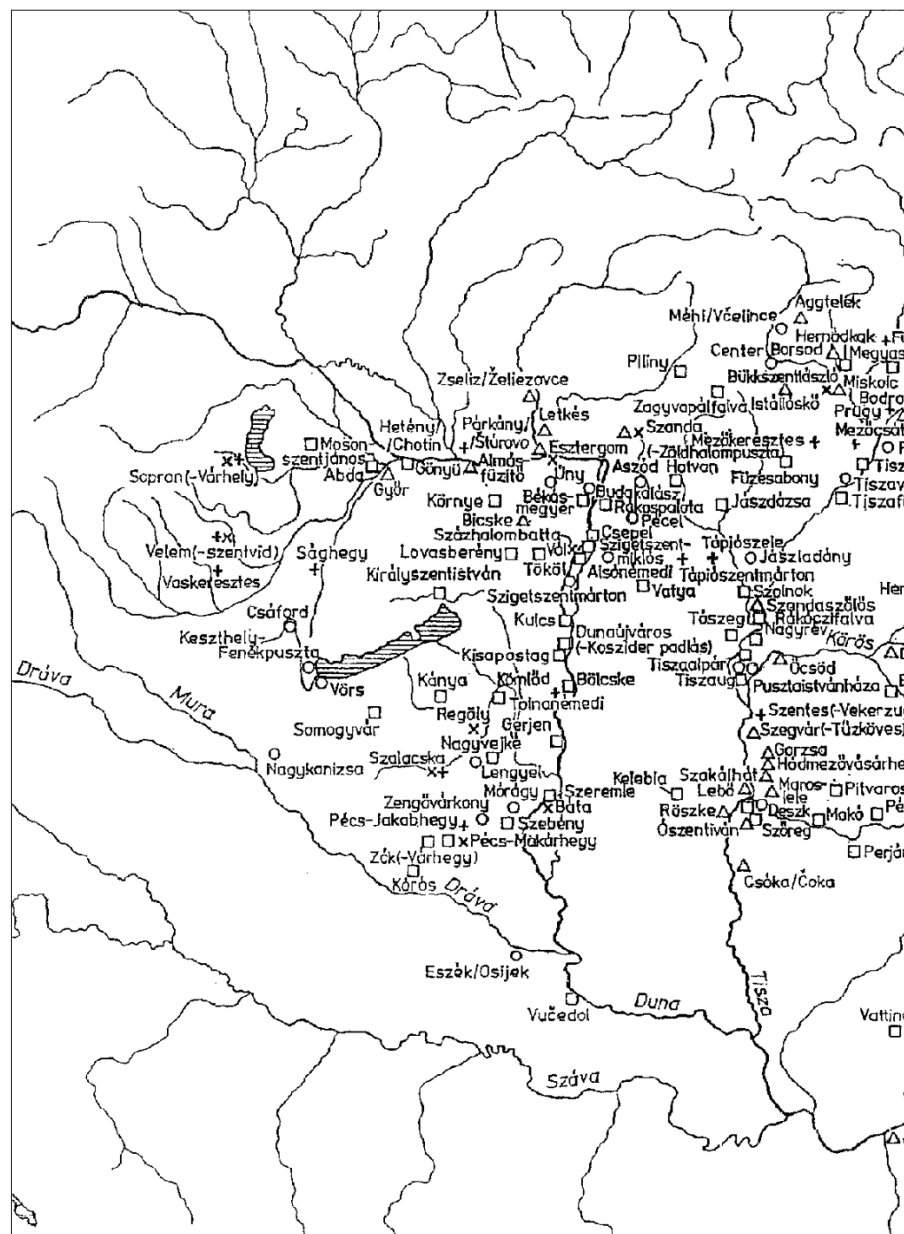
⁴⁴ Pozzi, A háború visszatér, 204.

⁴⁵ Raffay Ernő: Magyar Tragédia, Trianon 75 éve, 45.

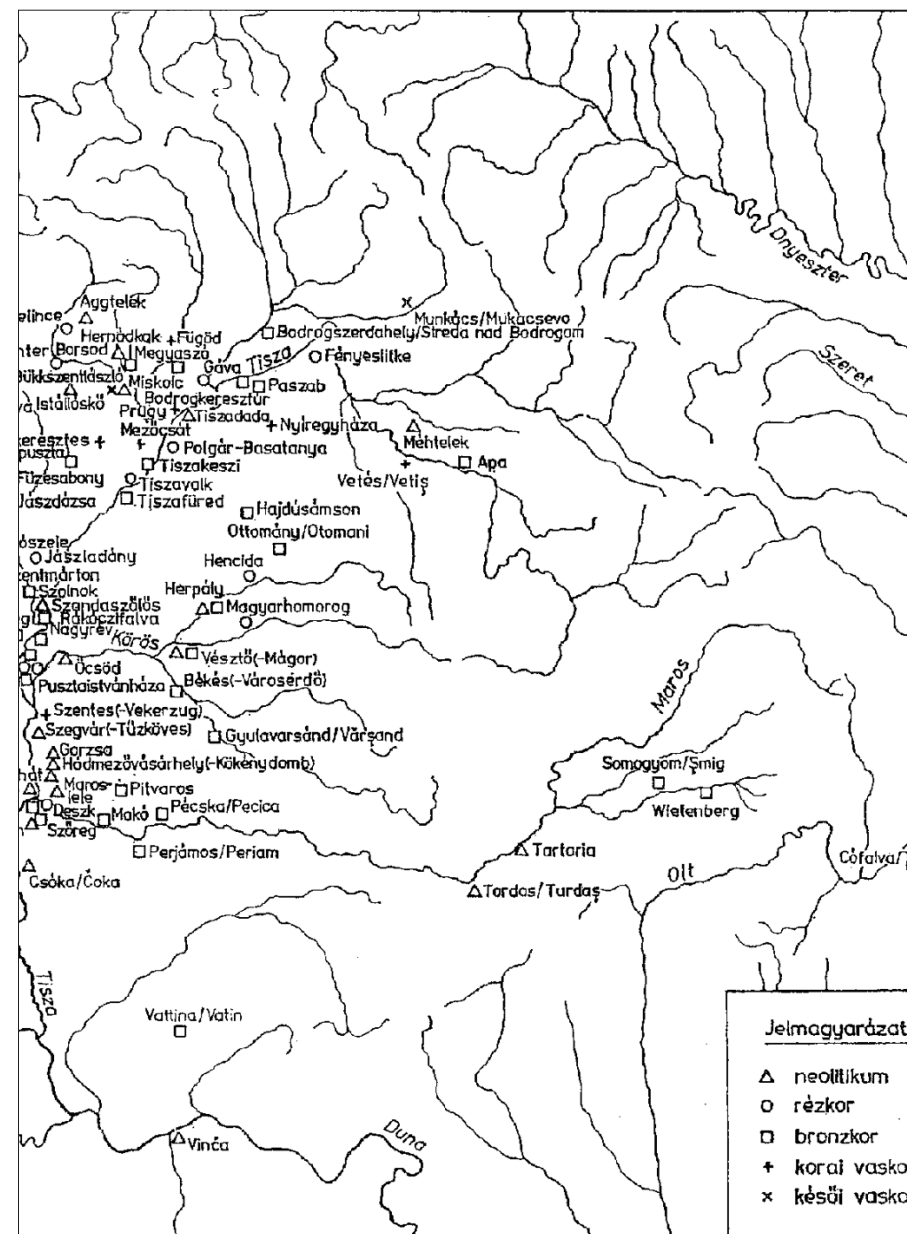
⁴⁶ Pozzi: A háború visszatér, 193-194.

⁴⁷ Pozzi: A századunk bűnösei 298.

⁴⁸ Habsburg Ottó: „Önrendelkezési Jog”, Kanadai Magyarság, 1998. augusztus 29.

Jelentősebb őskori lelőhelyek (neolitikum-vaskor) a Kárpát-medencében

A Kárpát-medence rövid története

Az európai tudományos oktatás szerint Európának nem volt őstörténelme. Minden kulturális fejlődést, amely kialakult, létrejött Európa területén, mindig a megtalált hely mai nevével jelölik, ilyen vagy olyan kultúrának nevezve.

Az egyetlen helyes és világos megnevezés az lenne, hogy a lelőhelyen feltárt kultúra a Kárpát-medencei, vagy esetleg a Kőrös-kultúrához tartozik. Az alkalmazott elnevezések összevisszaságából a tárgykörben kevés ismeretet szerzett átlagember nem tudhat meg semmi biztosat, mert azt sem tudhatja, hogy e kultúrkörök, lelőhelyek nyomai tulajdonképpen hol is találhatók? Így aztán a nagy bizonytalanságban, zűrzavarban azt írhatnak, taníthatnak, amit megkíván az önkényesen, minden bizonyítás nélkül felállított, „indo-európai” elmélet. Ezt a létező, de hitelesen nem bizonyított áltudományt másolta és alkalmazza Akadémia, amikor félredobva a magyarországi ásatási leleteket, azt meri hirdetni, hogy a Kárpát-medencének nincs őstörténete, és itt az Árpád-vezette őseink visszatérése idején csak szláv népesség által nagyon gyéren lakott terület volt.

Hogy a zavart eloszlassuk, bemutatjuk a Dr. Bódi Dezső által készített és részemre megküldött térképet. Ez a bizonyító anyag bármilyen ellenvetést megcáfol. Meggyőződhetünk arról, hogy a Kárpát-medence messze az őskorba visszamenően kultúrterület volt, és ez a föld magyar népek őshazája, szülőföldje, a magyarok ígéretföldje.

Ugyanezt mutatja be Barabási László is, a Székelyek őstörténete c. kéziratában.

Hová... merre... magyar népem?

A Hun Birodalom összeomlása után tűnik fel a hunokkal rokon nép, az AVAROK. Baján avar fejedelem (*khagán?* – *azért tettünk ide kérdőjelet, mert magyar történetíróink – igen kevés kivétellel – előszeretettel használják magyar ősök esetében a lekicsinylő jelzőket. Pl. I. István apját, Géza fejedelmet „vajda” címmel illetik. A magyar törzsek fejedelmeit törzsfőeknek tüntetik fel, – azonban a kis germán törzsek vezetőit majdnem minden esetben „királyoknak” titulálják!*) birodalmi középpontja a Kárpát-medence volt, Kr. u. 560 körül. Az avarok – egyes, igazán magyar történészek szerint – elő-magyarok. Az egész Kárpát-medencét uralják, és hogy a harcias pannonok, dákok békében élnek velük, annak oka a fajta- és nyelvi rokonságban keresendő.

Az avarokat (eredeti nevén) Magnus *Karulu*, ismertebben Nagy Károly frank király 10 évig tartó háborúval 791-ben legyőzi. Az Avar Birodalmat nem szállja meg. Megelégszik a teljes kirablásukkal és a káprázatos értékű avar aranykincsekkel gazdaggá tette egész Nyugatot. (A kincsek nagy részét 100 évvel később a magyarok visszaveszik.)

Ebben az évezredben több idegen népcsoport is megfordult a Kárpát-medencében, pl. gótok, longobárdok, alánok stb., de egyik sem tudott megtelepedni. Vajon miért? És *miért tudtak ottmaradni a hunok*, (mert sok hun maradt vissza, még Felső-Pannóniában is!) *avarok és a magyarok?* Hisszük, hogy a Kedves Olvasó kezdi már látni az okokat.

Amint látjuk, a Kárpát-medencében a nem-magyar, bocsánat, a nem-turáni fajtájú népek képtelenek voltak megmaradni – az akkor még alázatos, szolgásgot vállaló, csekély szláv töredékcsoportokon kívül – az Árpád-házi királyok uralkodásáig.

A MAGYAROK a IX. században tűnnek fel, akik akkor már LEBÉDIÁBAN élnek. Nyelvük, írásuk hasonló, rokonok is, így hamar megértik egymást. Köveket küldenek egymáshoz, és az avarok hívják is őket, mert nyugatról megint

⁴⁹ Egyed Atilla: Hová...merre...magyar népem? Avagy: ISTEN VELED HUNGÁRIA? Calgary, 1995

veszély fenyegeti a Kárpát-medencét, ebben az esetben a morvák részéről, természetesen, germán biztatásra. Ezért következik be 896-ban a „honfoglalás”, Árpád vezérfejedeleme népének e népszerű nevén ismert bevonulása.

Szerintünk nem „honfoglalás” történt, hanem HAZATÉRÉS! (Mert a Kárpát-medence népfölöslege tíz ezer évvel korábban vándorolt ki a szélrőzsza minden irányába, és a késői utódok a hagyományaikból nagyon jól tudták, hol az őshazájuk.) A Kárpát-medence – bárminek nevezzék is a folyamatosan ott lakó, élő embereket – mindig *magyar volt*.

A háborúkról nem írunk, azokat bőven tárgyalták az iskolai történelem-könyvek. Csak a KALANDOZÁSOK KORÁRÓL kell néhány szót ejtenünk. Különösen az egyházi történészek szeretik úgy feltüntetni, mintha azok közönséges rabló-hadjáratok lettek volna a kereszténység, a „művelt” és gazdag Nyugat ellen.

Az esetek többségében nyugati uralkodók kérték a (népeik által) rettegett magyar harcosok segítségét, ingó hatalmuk megszilárdítására.

(A X. században két nagy európai egyéniség harcolt egymás ellen, akik megváltoztatták a történelmet, és befolyással voltak e területre. Az egyik személy Nagy Ottó (936–973), a német állam királya, a másik Bulcsú horka, az egyik magyar „nemzettség”⁵⁰ vezére. Bulcsú teljesítményének értékelését régóta elmulasztotta a nyugati történelemtudomány, pedig mindenképpen figyelmet érdemel. Amikor Ottót királlyá koronázták Kr. u. 936-ban, mindjárt hozzálátott egyesíteni a közép-német államokat. Már apja, Madarász Henrik (szász herceg 919–936) uralkodása alatt is sok feudális herceg ellenezte az egyesítési igyekezetet, és I. Ottó uralkodása alatt ez az ellenállás tovább erősödött.

Ebelhardt herceg Baváriából felkelést indított a király ellen. Szászországban Ottó öccsei: Thankmar és Henrik szintén fellázadtak ellene. Lotharingiában Ottó sógora, Gisbert vezette a frankokat a király ellen. Hugo, Észak-Olaszország királya magának követelte a burgundi hercegséget. A csehek Boleszláv vezetése alatt lázadtak fel (950).

⁵⁰ A nemzetiség egy csoportba tartozó nép, amelynek közös a nyelve, vérségi kapcsolata, történelme, talán a vallása, kultúrája is, és együttes a kormányzata. Ez az oka, hogy a „nemzetiség” szót fogom használni a „törzs” megnevezés helyett, mert magában ez a szó ma ránk nézve bizonyos fokig lekicsinylést jelent. Ebből következik, hogy a „magyar nemzetiség” volt a vezércsoport a hét csatlakozott „nemzetiség” között, akik Árpád vezérlete alatt hazajöttek a Kárpát-medencébe, mint egy államszövetség, melyből később alakult ki a mai, egységesnek mondható, magyar nemzet. B.L.

Bulcsú és elválaszthatatlan társa, Lehel, aki egy másik „nemzetiségnek” volt a vezére, nagyon jól tudták, milyen veszély fenyegeti Magyarországot, ha Ottónak sikerül egyesíteni a német tartományokat. Csak Bulcsú és Lehel tudták felmérni a veszélyt, mert az ő „nemzeti területük” szomszédos volt Bajorországgal. A többi magyar „nemzetiség” és azok vezetői nagyobb távolságra voltak, és nem sokat hallottak a német államok előkészületeiről és az egyesítési igyekezetéről. Ezért egyszerűen nem észlelték a veszélyt. Bulcsú és Lehel jól mérlegelték a helyzetet. Ők ismertek három esetet is a történelmükből, amikor a német hercegek egyesítették erőiket.

Az egyik ilyen alkalom volt, amikor Atillát meggyilkolták a nászéjszakáján Kr. u. 453-ban. Ez után a német hercegek ideiglenesen összefogtak, hogy szétzúzzák a népes és erős Hun Birodalmat.

A másik eset, amikor Nagy Károly megverte az avarokat Kr. u. 796-ban.

A harmadik veszélyhelyzet 907-ben állt fenn, amikor Gyermeke Lajos király megtámadta Magyarországot az egyesített német hadsereggel. Pozsonynál 907 júniusában a mieink megverték a németeket. Pozsonyt a szlovákok ma Bratislavának nevezik. Láthatjátok, Kedves Olvasók, őseink képesek voltak még a megsemmisítésünkre törő, legerősebb ellenséggel szemben is megvédeni hazánkat. Csak a kereszténység felvétele után kezdtünk meggyengülni idegen erők támadásai miatt.

Következnek a csata körülményei, amely csatát ritkán említene az európai történelemkönyvekben. Badiny-Jós Ferenc tanulmányából vettem át.⁵¹ (...)

Vizsgáljuk meg az előbb leírtakat. Majdnem minden történetíró azt állítja, hogy a magyar barbár csorda volt, de ez a lebecsült nép mosakodóeszközöket és élelmet vitt magával lóháton, méghozzá húst por-formában, ami, ha kellett, elegendő volt a hadjárat egész tartamára. Majdnem ezer évvel később, 1812-ben, amikor Napóleon megtámadta Oroszországot, Kutuzov, az orosz hadak főparancsnoka felégettett minden élelmet Napóleon előtt, így a francia hadsereg az éhségtől elgyengült, és ez elég volt a legyőzésükhöz. Ez a hadsereg korának legmagasabb fokán állt és a legjobban volt felszerelve. Őseink harcosai azonban már a X. században felkészültek saját ellátásukra, amikor a szükség harcra kényszerítette őket. (...)

A történészek még mindig rablóhadjáratoknak nevezik Ottó és a németek elleni harcainkat. Hogyan is nevezhetik ezeket rablóhadjáratoknak, amikor éppen ők, a német hercegek, beleértve Ottó fiát, sógorát, rokonait és Ottó hűbéreseit is, kérték

⁵¹ Badiny-Jós Ferenc: „A pozsonyi csata”, *Ősi Gyökér*, 1985. Jan.-febr. 4. old.

a magyarok segítségét, beavatkozásukat az egymás közti küzdelmükbe, ráadásul el is vezették őket az érintett ellenséges területekre. Mint szövetségesnek, a magyarok célja mindig az elrabolt avar kincsek visszaszerzése volt, és gyengíteni, megakadályozni a német egyesülést. Ezért az a vád, hogy őseink csak raboltak-pusztítottak, nem helytálló. Hadjárataikat hadászatiilag jól kitervelték, a pusztítás és a zsákmányszerzés ilyen vagy olyan formában mindig a csata, a háború következménye volt. (...)

A modern katonai szakemberek figyelmébe ajánljuk a teljes hadjárat igazságát, komoly áttanulmányozását, elemzését.

„Hét hónap körülbelül 250 éjszakát, 500 étkezést, 500 etetést és itatást jelent 12.000 ló számára. Öt nagy folyón keltek át (Enns, Rajna, Rhone és kétszer a Pó), a kisebbekről nem is beszélve. A kisebb-nagyobb ütközetek számát nem ismerjük.”⁵²

A hadjáratok hatása megrázó volt ránk nézve. Egész Európa területén templomokban imádkoztak a népek, hogy: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket!” (De sagittis Hungarorum, libera nos Domine.) Az Ottó elleni hadjáratnak ellenkező hatása volt, mint amit a hercegek vártak. Remélték, hogy a nép is Ottó ellen fordul és melléjük áll, de ehelyett épp a fordítottja történt. Így kénytelenek voltak Ottó kegyelmét kérni. (...)

A középkorban az egyház politikai hatalom volt. Mivel a németek képtelenek voltak hadászatiilag legyőzni és bekebelezni bennünket, így a nyugati kereszténységre való térítésen keresztül fogtak hozzá – pedig minket még most is pogánynak hirdetnek egyes könyvekben –, hogy megszerezzék felettünk a politikai hatalmat.) (Botos László: *Hazatérés*. Budapest, 1996.)

Árpád vezér-fejedeleme összehívatta a népcsoportok vezéreit, vezetőit, főnökeit (avarok, „agatyrsek”, palócok, székelyek stb.) és velük vérszerződést kötött (ez volt az *Első Magyar Alkotmány*) Pusztaszeren. Ezzel rakta le a máig (de még meddig?) létező, *Magyar Állam* alapját. Árpád volt az államalapító, nem I. István, akinek ezt előszeretettel tulajdonítják kiváló történészeink, kevés kivétellel.

A Révai Lexikon csak a lebediai vérszerződést említi. A pusztaszeriről csak ennyit találtunk: „A hagyomány szerint Árpád ’törvényszerű gyűlésének’ színhelye.”(!?)

A vérszerződés egyik pontját jegyezzük meg jól, és pedig azt, amelyik kimondja: „A fejedelmet mindenkor Árpád nemzetségéből kell választani, – azt a személyt, akít a Vezérek Tanácsa arra legalkalmasabbnak ítél.”

⁵² Padányi Viktor: *Történelmi Tanulmányok*. München, 1959. 176. old.

Tehát, nem a „művelt” nyugati forma szerint, ahol apáról-fiúra öröklődik a hatalom, – így ott bizony nem-normális egyének is lehetnek – szerencsétlen – népek urai.

A X. század utolsó negyedében Árpád-vére Géza fejedelem (olykor királynak is címezték, de egyik jeles történészünk, a közelmúltban, „vajda” címmel illette, amit „túl korainak találunk még”, mert a cigányság létszáma egyelőre kevesebb, mint a magyaroké!) Fiát, Vajkot Rómába is elküldte „művelődni”. Ki is művelődött annyira, hogy felvette a római keresztény vallást, és az István (eredetileg: STEPHANOS) nevet, a vérszerződést pedig felrúgta, és idegen (főleg bajor és szász) katonasággal (lovagokkal?) tért vissza. (...)

EGYED ATILLA

A kereszténység

Csak általánosságban szólunk hozzá ehhez a nagyon kényes tárgyhöz. Senkit sem akarunk megbántani. Azonban felnőtt emberek vagyunk, kell, hogy beszéljünk erről is. Sajnos, de tény, hogy a különböző vallások egyfajta megosztói magyarságunknak.

Nem a mostani állapotokról kell tárgyalnunk, hanem a magyarság sorsát eldöntő, X-XI. századi nehéz helyzetről.

Hivatalosan még nem nyilvánították ki, de a kereszténység már akkor kettészakadt a nyugat-római császárság és a kelet-római, bizánci császárság hatalmi politikája miatt. Hatalmi kérdést csináltak a vallásból, a kereszténységből. Mindkét császár, ha fegyverrel nem is tudta, legalább a valláson keresztül akarta megnyerni az akkori Európa legnagyobb katonai hatalmát, a magyarokat. Azt tudjuk, hogy a magyarság nagy része a keleti kereszténységet követte, méghozzá már elég régen, amire abból is lehet következtetni, hogy egy milánói (cremonai) főpap a feljegyzéseiben ezt írta 910-ben: „A magyar nép nyilvánvalóan keresztény.”⁵³

Nem annyira a hit kérdését vitatták. A HATALOM, a hatalmi politika volt itt a fontos. Géza fejedelem dinasztiát akart, és azt, hogy fia kövesse őt az uralkodásban, aki pedig nem lehetett a vezérek választottja – a vérszerződésben kikötött jog alapján. Úgy a pápa, mint a német császár, minden támogatást megígért, hogy a magyar erőt magának szerezhesse meg. Ezért választotta a nyugati kereszténységet először Géza és utána fia, Vajk, a későbbi I. István. (Azért nem írjuk itt „szentnek”, mert „szent” csak 1083-ban lett.) S itt *dőlt el Magyarország sorsa*.

Történészek azt állítják, hogy Magyarország megsemmisült volna, és Európa sem fogadta volna be, ha nem veszi fel a római kereszténységet. Az igaz, hogy eddig még – ha alaposan megcsonkítva is, de – áll Magyarország. Most pedig hadd kérdezzük meg: Vajon *befogadta-e már Európa?*

Egyes körök szerint, ha a keleti kereszténységet választják, a magyarság *elszlávosodott* volna!

Nézzük csak meg, mi történt. A nyugati kereszténységgel bejött a latin nyelv, és hivatalos nyelvünk lett 800 évig. Az utolsó 300 évben tűzzel-vassal igyekeztek

minket *elnémetesíteni*. Ennek ellenére, 1000 év után – ha a sír szélén is, de – még mindig áll MAGYARORSZÁG, és él a magyar nyelv.

Ne gondolkozzunk azon, mi lenne ma a helyzet, ha a keleti kereszténységnél maradnak. De azt se higgyük, hogy a jelenlegi állapotunk – a mostaninál – rosszabb lehetne!

⁵³ Vágó Pál: „Pusztaszerzőtől a három Árpádfi száműzetéséig”. *Kelet Népe*, 5. 1971. 7. old.

EGYED ATILLA

Szabadságharcaink

(Olvasókönyvünkben azért nem foglalkozunk a Magyar Királyság kezdetétől a mai napig tartó történelemmel kronologikus sorrendben, mert azt a mindenkori hatalom politikai érdeke szerinti leírásokból és a tankönyvekből elég jól ismerheti mindenki. Mi itt csak a kiemelkedő történésekkel foglalkozunk, amint e fejezet címe is mutatja. B.L.)

1028

Az első, szabadságharcnak nevezhető magyar felkelés⁵⁴ Ajtonyé, a Maros és Kőrös vidékén megtelepedett törzs vezéréé volt. Miután a király, I. István előnyben részesítette a nyugatról beözönlő idegeneket az ország vezető pozícióinak betöltésénél, és mert idegen katonasággal erőltette a kereszténység felvételét, általánossá vált az elégedetlenség. Ajtony még a törzsét is ki akarta vonni a királyságból. Erre I. István sereget küldött ellene, Csanád vezetésével, aki 1028-ban, a csatában Ajtonyt megölte, és levágott fejét – bizonyságul – a királynak megküldte.

1041

István 1038-ban bekövetkezett halála után, mivel nem volt olyan herceg, aki közvetlenül Árpádtól származott volna, és mert I. István is úgy akarta, unaöccse, Péter lett a király, a Velencéből elűzött *dózsénak*, Orseolo Ottónak és Géza fejedelem lányának fia. Mivel Péter szintén az idegeneket részesítette előnyben a „megbízhatatlan” magyarokkal szemben, a még hatalomban lévő magyar urak 1041-ben elűzték. Helyébe Aba Sámuel választották meg

⁵⁴ Koppány, Kupa-Zerind fia, királyi herceg, Géza 997 halálakor, a levirátus alapján igényt tartott Géza özvegyére. Ezért fegyvert fogott, de Veszprémnél elesett. Testét felnégyelték 998-ban. B.L.

királynak. Aba Sámuel nem volt Árpád-leszármazott, Géza fejedelem legkisebbik lányát vette feleségül.

Péter III. Henrik német császárhoz menekült, akinek régi álma volt a magyarok leigázása. Pétert hűbéri eskü fejében támogatta. Aba Sámuel vereséget szenvedett a német sereggel szemben, az ország két táborra szakadása miatt gyenge csapattal. Ez után, a már István király idejében pozícióikat kiépítő előkelők összeesküvést szőttek ellene az egyház támogatásával.

Ezt Aba Sámuel véresen megtorolta 1043-ban, Marosváron. A maradék előkelők III. Henriktől kértek segítséget Aba Sámuel félreállításához. A császár erős hadsereget küldött Magyarországra, és 1044. július 5-én, Ménfőnél (Győr vm.) megverték Aba csapatait. A királyt menekülése közben elfogták és meggyilkolták.

1222

A következő, országos jellegű megmozdulás II. Endre király (1176-1235) uralkodása alatt történt. Az idegenek ismét nagy kedvezményeket kaptak – a magyarok kárára –, a király idegen feleségei (háromszor nősült) révén. Erre a nemesség felkelt, a király pedig kiadta az ARANYBULLÁT, a Szent István ősi törvényét követő törvényi rendeletet, amely Európában elsőként jelent meg, és amely a magyar nemesek jogait biztosította a király idegen környezete ellen, akik már annyira elszemtelenedtek, hogy a nemességet is jobbágysorba akarták taszítani.

1514

Hosszabb csend következett, ami nem jelenti azt, hogy nem voltak – kisebb jelentőségű – elégedetlenkedések. Az 1500-as évek elejére már megint sok keserűség, panasz gyűlt össze az idegen származású főurak ellen. Abban az időben kereszties hadjáratot szerveztek a török ellen. *Dózsa György* volt a had kizemelt vezére. Ezek szerint nem lehetett valami ismeretlen, „bocskoros” nemesecske, mint azt egyes jeles íróink állítják arról a Dózsáról, aki az u.n. PARASZTLÁZADÁS élére állt, – ami szintén a magyar szabadság visszaállítása érdekében indult.

Báthori István – ellenük vezetett – seregét szétverte. Aradot, Lippát elfoglalta, azonban Temesvárnál, Szapolyai János seregeitől vereséget szenvedett, megsebesült és fogságba esett. Szapolyai szörnyű kínzások közepette végeztette ki Dózsa Györgyöt.

1703

Kétszáz évvel később, a Habsburgok magyarirtó önkénye ellen II. Rákóczi Ferenc erdélyi fejedelem vezetett – szintén – szabadságharcot. Miután édesanyjától, Zrínyi Ilonától, a Habsburg császár elvette a még gyermek Rákóczit, Csehországba küldte, ahol a neuhausi jezsuitákkal neveltette, hogy nemzetétől elidegenítsék. Gyámjává a magyarfalo (szerb-horvát származású) Kollonich érseket jelölték ki, aki nagyon szerette volna a dúsgazdag, fiatal herceget valamilyen szerzetesrendbe beléptetni és hatalmas vagyonát egyházi kezekbe juttatni.

Rákóczi, nagykorúságát elérve, lerázta a gyámságot és Magyarországon telepedett le.

Bercsényi Miklós rábeszélésére, az országban (a Habsburgok „jóvoltából”) uralkodó rettenetes állapotok miatt, elkezdett szervezkedni. 1700-ban XIV. Lajos francia királyhoz fordult segítségért. A francia megbízott, Longueval árulása 1701-ben a bécsi helyi börtönbe juttatta. Onnan felesége és az őrzésével megbízott, Lehmann Gottfried kapitány segítségével – héthónapi fogság után – megszökött. Lengyelországba menekült.

Először lengyel zsoldosokkal akarta megindítani a magyarországi felkelést, ehhez francia és svéd támogatást akart szerezni, de eredménytelenül. Közben Magyarországon, a Tisza-háton felkelés tört ki, melynek vezetői kérték Rákóczit, hogy álljon élükre. Rákóczi azoknak a jobbágyoknak, akik melléje állnak, szabadságot ígért. Kiáltványban hadba hívta az országot a Habsburg elnyomás ellen.

1703-ban maga is bevonult az országba, a köznemesség is csatlakozott hozzá, és 1704-re az egész országot elfoglalták a – Rákóczi vezette – kurucok (így nevezték magukat az akkori szabadságharcosok). Felmerült királlyá választásának terve is, de visszautasította. Erdélyben törekedett egy nemzeti állam, egy központi kormány, állandó hadsereg és a piackereskedelem megvalósítására.

A főurak féltékenysége, önkénye miatt nem tudta terveit keresztülvinni. I. Péter orosz cár titokban kötött ugyan szerződést Rákóczival, a lengyel trónt is felajánlotta neki, de katonai segítséget nem adott, a svéd-orosz háború miatt.

Rákóczi a szabadságharc külpolitikai elszigeteltségét nem tudta áttörni, ezért béketárgyalásokat kezdett a bécsi udvarral, eredménytelenül. 1707-ben az ónodi országgyűlés detronizálta (trónjától megfosztotta) a Habsburg-házat, és a szabadságharc folytatása mellett döntött. 1708 augusztusában, Trencsénél csatát vesztek, egyre nehezebb helyzetbe kerültek. A pestistől megtizedelt, megfáradt kuruc csapatok a habsburgi túlerő elől visszavonultak. Ekkor Rákóczi, orosz segítség megnyerése céljából, Oroszországba utazott. Távollétében Károlyi Sándor – Rákóczi hozzájárulása nélkül! – 1711. április 30-án Szatmáron békét kötött a Habsburg III. Károly osztrák császár megbízottjával, Pálffy Jánossal, s ezért az árulásért a császár nagy kiterjedésű birtokkal jutalmazta (a Rákóczi vagyonból), és grófi rangra emelte. (Késői utóda, Károlyi Mihály, nem tagadta meg a fajtáját, kommunista kézre játszotta Magyarországot 1919-ben.) Rákóczi több évi bujdosás után Törökországban telepedett le, és Rodostóban halt meg 1735. április 8-án.

1848-1849

Alig több mint 100 évvel később, ismét fegyvert ragadott a magyar a szemérmetlen Habsburg kizsákmányolás ellen. 1848 tavaszán, *Kossuth Lajos* vezetésével, csak politikai csatározások folytak, mire a bécsi udvar *Jellasics* horvát bánt bízta fel Magyarország lerohanására.

Jellasics csapatai betörték Dél-Dunántúlra, és gyilkolták a magyart, ahol érték. Az akkor már alakuló honvédség gyorsan visszacsapott, és Bécsig (Wien) kergettek Jellasicsot, bandáival együtt.

1848 decemberében már folynak a harcok a Magyar Honvédség és az osztrák csapatok között. Honvédeink egymás után verik meg az osztrák csapatokat úgy, hogy 1849 tavaszára már nincs ellenséges katona az országban.

Erre az osztrák császár, (akkor már I. Ferenc József) a rokonához, az orosz cárhoz fordul segítségért, aki hatalmas hadsereget (200.000 katonát!) küld a magyar szabadságharc leverésére.

Kossuth elmenekül, és a Magyar Honvédség 1849. augusztus 13-án – az orosz túlerő előtt – feltétel nélkül leteszi a fegyvert.

Az így fogságukba esett csapatokat az oroszok átadták a bosszút lihegő osztrákoknak. (Az egyezség ellenére, az oroszok titokban foglyokat vittek magukkal, közöttük az erdélyi Fehéregyházánál súlyosan sérült Petőfi Sándort is, mint az évtizedekkel később itthon ismertté vált. Lásd: Kéri Edit: Petőfi Szibériában?! című könyvét. KSM megjegyzése.)

I. Ferenc József Haynau tábornokot (a kegyetlenkedéseiről jól ismert „bresciai hiénát”) bízta meg az ellenállás teljes felszámolásával és a „bűnös” magyarok megbüntetésével. Haynau kíméletlenül elkövet mindent, hogy eleget tegyen a császári kíváncsnak. Magyar nőket megkorbácsoltat, és bebörtönöztet. Október 6-án 13 honvéd tábornokot végeztet ki, sok alacsonyabb rangú honvédtisztet is, és rengeteget börtönöztet be. A fiatalabb köz-honvédeket 12 évi szolgálatra osztrák csapatokhoz osztja be. Kegyetlenkedéseit, a magyarokkal nem éppen rokonszenvező bécsi udvar is megsokallja, és másfél évi „rendcsinálás” után leváltja Haynaut.

Helyette a Habsburg császár Bach Sándor politikust küldi belügyminiszternek Magyarországra, hogy a magyarok teljes megbénítását befejezze.

Bach – fizikailag! – nem volt annyira kegyetlen, mint Haynau, de szellemi téren irgalmatlanul rombolt. A Magyar Tudományos Akadémia történelem- és nyelvtagozatára idegeneket nevezett ki (pl. Budenz József nyelvész – aki magyarul nem is tudott! –, Goldzicher Ignácot, Hunsdorfer-Hunfalvy(!) Pált stb.) a nemzet magyarságtudata megsemmisítésének feladatával. A közhivatalokat többnyire – a Habsburgok számára megbízható – magyargyűlölő csehekkel töltötte meg (ma ezek ivadécai adják a magyar értelmiség többségét). Ez 1859 augusztusáig tartott, akkor lemondott belügyminiszteri posztjáról, és ezzel az u.n. Bach-korszak „megbukott”. De addig végzett káros tevékenysége – mondjuk úgy, hogy műve? – sajnos, nem bukott meg. Hatása a mai napig érvényesül. A Habsburgok kapzsi, harcos politikája miatt a nemzetközi politika viharfelhői feltornyosultak, és ismét szükségük lett a magyar erőre. Ezért a hatalmas császár leereszkedett a magyarokhoz, kiegyezett déd- és nagyapáinkkal, 1867-ben még a Magyar Koronával is megkoronáztatta magát, és az Alkotmányra is letette az esküt. Békés fejlődés indult meg az országban, ami az I. világháborúig tartott. Akkor a Habsburg gőg – a háború elindításával – végleg tönkre tette Magyarországot.

1956

Az utolsó SZABADSÁGHARCUNKAT a XX. században, 1956-ban vívtuk. Október 23-tól november 4-ig, *tizenhárom napig* tartott. Utoljára a munkásváros, akkori nevén: Sztalinváros tette le a fegyvert a szovjet-orosz tankok előtt, 1956. december 12-én. (...)

(Az 1956-os szabadságharcunkat Rácz Sándor és Pongrácz Gergely könyvei alapján ismertetem, az Olvasókönyv fiataloknak szóló első részében. A szerkesztő: Botos László megjegyzése.)

A két világháború

1914-1918

Gavrilo Princip, szerb diák – a „Fekete Kéz” nevű titkos, szerb szervezet tagja – 1914. június 28-án Sarajevóban, Bosznia fővárosában, meggyilkolta a magyarfaló, Habsburg trónörökös Ferenc Ferdinándot és feleségét.

I. Ferenc József osztrák császár és magyar király – a gyilkosság ürügyén – hadat üzent Szerbiának, Gróf Tisza István, magyar miniszterelnök minden tiltakozása ellenére. 1914. augusztus 1-én „ezért” tört ki az I. világháború. Az Osztrák-Magyar Monarchia mellé Német-, Török-, Olaszország és Bulgária csatlakozott, szerb oldalon Orosz-, Franciaország, a Brit Birodalom és Belgium állott az első időkben. 1916-ban Olaszország kiugrott és a szerb oldalra helyezkedett. 1917-ben, amikor a már három éve tartó háborútól a harcoló felek mindkét oldalon kimerültek, az U.S.A. is belépett a világháborúba, és pihent, jól felszerelt hadseregével a szerbek és szövetségeseik javára döntötte el a háborút.

A Párizs-környéki békekötés – valójában: béke-diktátum – leginkább Magyarországot sújtotta, annak ellenére, hogy nemcsak, hogy nem kezdte, hanem „de facto” (= ténylegesen) tiltakozott a háború ellen, Trianonban feldarabolták Magyarországot, és területének kétharmad részét osztották szét: Romániának, az akkor kreált „Csehszlovákiának” és az új „Jugoszláviának”. Még a háborúért felelős Ausztriának is juttattak 3977 km²-t, amit az osztrákok Burgenland-nak neveztek

el. Mintegy öt millió magyar őslakost ajándékoztak el a területekkel az u.n. utód-államoknak. – Miért?

Ha valaki csak egy kicsit is gondolkozik, az eddig olvasottak után fel kell ismernie, hogy a magyarságot – háttérben lapuló titkos erők –, valami oknál fogva, *meg akarják semmisíteni*.

Ebben a Párizs-környéki „békekötésben” már a II. világháború magvát is elvetették a HATALMASOK – elsősorban Wilson amerikai elnök és Clemenceau francia miniszterelnök!

1939-1945

Az I. világháború csak a „fő hadszíntereken” szűnt meg. Azóta is állandó háborús feszültség uralkodik a világon, hol itt, hol ott robbant ki valami háborús csetepaté, Indiában, Szíriában, Észak-Afrikában. 1923-ban a görög-török konfliktus, 1925-ben Korfu körül Olaszország és Görögország hadakozik. 1931-ben kitör a japán-kínai háború. 1932-35 között Bolívia és Paraguay hadakozik a nagy olajtársaságok érdekeiért. 1935-ben Olaszország megtámadja Abesszíniát. 1936-ban kitör a spanyol polgárháború, – s ezek mind a II. világháborúba torkollnak.

1938-ban Németország megszállja Ausztriát, majd Csehszlovákiára kerül a sor. Az I. világháború győztes nagyhatalmai mélyen hallgatnak, szó nélkül tudomásul veszik a német terjeszkedést.

1939. szeptember 1-én Németország lerohanja Lengyelországot, és 1941. június 22-én megtámadja a Szovjetuniót. (A szovjetnek is ehhez hasonló szándékai voltak, de a németek megelőzték őket!) Ez a világpolitikai helyzet 1941-ben.

Ami számunkra fontos: Magyarország ekkor még semleges!

Mindenáron kerüli a háborúba-sodródás lehetőségét. Június végén valakik (?) – még ma sincs tiszta kép róla, kik lehettek –, megbombázzák Kassa magyar várost, amivel az „ügyes” diplomácia nyíltan a szovjetet vádolja, s német kényszerítésre Magyarország „Kassa miatt” hadba lép.

Az angolok és franciák mindig tartottak a fegyelmezett, katonás és jó technikuss németektől. Az amerikai tőke pedig a világpiac uralmát akarta biztosítani, mindig magának, mindenki ellenében. Ezek és a békediktátor nagyhatalmi-maffiák nagyon jól tudták, hogy a megmaradt kis-Magyarország, geopolitikai elhelyezkedéséből

eredően, egy újabb háborúban a németek oldalán kényszerül maradni. Ez pedig igen jó alkalom lesz arra, hogy újabb, nagy csapást mérjenek a magyarokra!

A pokol elszabadult, és a magyar megint – részben idegen érdekekért – hullatja a vérért. Ezen az áron német nyomásra – egy időre – visszakaptuk a Felvidék egy keskeny sávját (1938), Erdélynek egy részét (1940) és Délen Bácskát (1941). Meddig? – 1945-ben újra mindent elvettek tőlünk. Az u.n. nagyhatalmak – szélhámosok hazugságai, hamis adatok és általános, jól szervezett félrevezetések folytán – nem akarják az 1920-as döntéseiket megváltoztatni. (Csak nézzük meg, hogy mi történik az angol-francia kedvenc Jugoszláviában.) E mögött más, látthatatlan erők is állhatnak!

1947-ben a párizsi „békekötés” visszaállította az 1920-ban ránk erőszakolt határokat, sőt, – cseh követelésre, a Duna jobb partján – Pozsonnyal (Bratislava) szemben – még három színmagyar községet át kellett engednünk a cseheknek, „*hídfeállásnak*”.

A szerbek több mint 40.000 magyart gyilkoltak le 1945-ben.

Csak Kassán a szlovákok 4000 magyart semmisítettek meg, amiről tudunk. *(1945 tavaszán, a fegyverszünet megkötése után, az orosz front elől Németországba menekített, 15-18 éves magyar leventék közül kilencvenet – már hazatérőben – Pozsony liget falunál a német lövészárkokba lőttek a szlovákok. A lakosság azt hitte, zsidók, mire a csehek kihantolták a friss tömegsírt, így derült ki – és akkor még megírták az újságok is –, hogy ott 90 magyar fiataalt gyilkoltak meg. Forrás: Hábel György, aki kis híján maga is áldozattá vált, és dr. Janics Kálmán, aki többször cikkezett erről, emiatt a kommunisták kirúgták az állásából. KSM megjegyzése.)*

A románok sem angyalok, ők 1946 után tízezzrel deportálták a magyarokat a Duna-delta mocsaraiba elpusztulni. Nagyon kevesen jöttek onnan vissza, súlyos betegen.

Mi ez, ha nem *a magyarság céltudatos pusztítása?*

Kitől, mit várhatunk?

Az előző fejezetekből láthatjuk, hogy eddig mi történt a Kárpát-medencében a benne élő magyarsággal. Most nézzük meg, hogy ezek a történések milyen reakciókat váltottak ki, és vajon mit várhatunk a jövőben.

1848-49-ben a franciák, angolok és amerikaiak (nem a politikusok!) mind ve-lünk éreztek, de gyakorlati segítséget – bizony – nem adtak. Ezzel szemben a bu-kás után lelkesen ünnepelték Kossuth Lajost Londonban, New Yorkban. Ez alatt pedig a dicső Habsburgok Haynaukat, Budenzeket, Goldzichereket stb. akasz-tottak a nemzet nyakába. A közoktatást úgy irányították, hogy a magyar nép tör-téneti tudatát, nemzeti öntudatát szétrombolják. Munkájuk eredményes volt!

1920-ban szétoztották Magyarország területének több mint kétharmad részét, és a több évszázados „Európa-védés” „jutalmául” mintegy 5 millió magyart a *sa-ját ősi földjén* szolgáskorba juttattak, a nyugati nagyhatalmak által kreált utódál-lamokban.

Mit várhatunk a Vatikántól, amelyet sok évszázados Nyugat-védelmünk so-rán szintén megóvtunk a tatár-török veszedelmektől, és amelynek – világvi-szonylatban és százalékos kiértékelésben – Magyarországon voltak a legnagyobb birtokai? (...)

Vessünk egy pillantást a Habsburg-házra is. (...) A Habsburg-család egy *cél* felé tör Ottó vezetésével, aki nekünk, magyaroknak udvarol. Emigrációs újságjaink lihegve kapkodnak – el kell ismerjük –, jól megírt, vagy valaki mással jól meg-íratott cikkeiért. Ezalatt kedves öccse, Róbert osztrák főherceg a kanadai szlovák-ság világkongresszusán, 1972 júniusában Toronto-ban, mint arra meghívott elő-adó olyan megállapításokat tett, amelyek igen kellemetlenül érintették a kong-resszuson megjelent magyar résztvevőket. (Erről annak idején a torontói Magyar Élet is beszámolt a 1974. február 16-i számában, – a cikkíró: Dr.Nagy György –, miután a Kongresszus jelentése könyv-alakban megjelent.) Habsburg Róbert bi-zonyos, hogy a volt uralkodóház szemszögéből adta elő szlovák hallgatóságának szánt mondanivalóját, amiben igen kevés megértést mutatott a magyarok tör-ténelmi szerepével kapcsolatban az elmúlt századok folyamán. Óvatosan ügyelt arra, hogy ne a magyar nemzetet magát, hanem a „magyar oligarchiát” tegye fe-lelőssé azért, hogy a Habsburg-ház szerinte liberalizáló, más nemzetiségek jogait védő (s ez nagyon igaz!) intézkedései nem érvényesülhettek. Egész előadásán vé-gig futott az a régi bécsi politikai felfogás, mely minket, magyarokat, örök *re-belliseknek* tekintett és kezelt Moháctól az I. világháború végéig. Szemérmesen elhallgatta, hogy azok a bűnös oligarchák mind a Habsburgok kegyeiből lettek oligarchák (nagy többségükben nem is voltak magyar származásúak!) és minden cselekedetüket Bécsből irányították.

A török időkkel kapcsolatban a főherceg azt a merész kijelentést tette, hogy a mohácsi vésztől a karlovici békéig (1526-1699), az ország három részre szakadt állapotában:

„A Magyar Királyság a valóságban Szlovák Királyság(?) volt!”

A magyar nemzeti felkelésekkel kapcsolatban Róbert élesen elítéli Bocskayt, Thö-kölyt és II. Rákóczi Ferencet, de egy szóval sem említi Básta, Caraffa és a többi császár-i generális terrorral összekötött rablásait Magyarországon, amelyek a felkeléseket ki-váltották.

Most térjünk át a Habsburg-ház fejére, Ottóra. Mint magyar – mert annak *vallja* magát – úgy az 1848-49-es, mint az 1956-os nemzeti felkelést *forradalomnak* (még szép tőle, hogy nem *ellenforradalomnak*) nevezi.

Mindkét megmozdulás a magyar nép szabadságáért, függetlenségének visszaszerzé-séért történt, tehát az magyar szemmel nézve nem forradalom, hanem szabadságharc, *nemzeti felkelés!*

A továbbiakban többek között ezt mondotta: „Bűnös dolog egy népet megfosztani történelmi tudatától!” És ezeket 1982 októberében, New Yorkban elhangzott be-szédében mondotta.

Ez roppant érdekes kijelentés volt, mert igen csekély változtatással azt a történel-met tanítják ma Magyarországon, amit a Habsburgok kényszerítettek rá a magyar közoktatásra az 1848-49-es *szabadságharc* – és nem *forradalom* – letörése, vérbefojtá-sa után. (...)

Ha ő tényleg magyarra vált volna (...), akkor ezt kellett, vagy illett volna mondania: „Bűnös dolog egy népet megfosztani történelmi tudatától, márpedig ezt tette az én családom 400 éven keresztül! Csehekkel, osztrákokkal és más, magyartól teljesen ide-gen és éppen ezért nekik teljesen megbízható, áltudós szélhámosokkal rakták meg a Magyar Tudományos Akadémiát, akik – dicső családom parancsára – elterjesztették az egész világon, és az iskolai oktatás révén a magyar néppel is elhitették, hogy őse-ik egy Európát felforgató, műveletlen csürhe voltak. Ez a közel 70 évig tartó Habs-burg-propaganda segítette elő és tette lehetővé Magyarország és a magyar nép teljes tönkretételét.” (...)

De ilyet egy Habsburg nem mondhat. Nem tagadhatja meg magyarfaló elődeit. Csak diszkrét utalásokkal kábíthatja el – a várható címek-rangok reményében – a reá még feltekinőket, elrejtve valódi szándékait.

Ezek után mi kikre számíthatunk, saját magunkon kívül?

Hírünk a világban

E fejezet anyagát nagyrészt Sisa István-tól vettük át, „Magyarország torz tükre a világban” című tanulmányából, kivonatosan. Csak néhány kiemelkedő adatot mutatunk be, hogy legyen valami fogalmunk, miként alakult ki kedvezőtlen külföldi vélemény a magyarságról.

A magyar nép iránt érzett rokonszenvét 1905-ben a londoni TIMES e szavakkal fejezte ki:

„Régi barátságot és őszinte figyelmet érzünk e lovagias nép iránt, amely – hi-tünk szerint – a mienkhez hasonló eszméket vall.”

Theodore Roosevelt 1910-ben Magyarországon tett látogatásáról megjegyezte: „Meghatódtam Magyarországtól... Valójában több rokonszenvet éreztem azok iránt, akikkel ott találkoztam, mint akikkel a többi, nagyobb európai államban jártamkor érintkeztem.”

A világháború alatti propagandakörútján az USA-ba érkezett Masaryk még riadtan tapasztalta, hogy „az 1848-49-es forradalom és az emigrált Kossuth emléke jó véleményt keltett Amerikában a magyarok iránt.”

De már jóval a Nagy Háború kitörése előtt világszerte megkezdődött a nemzetiségeink által gerjesztett izgatás, hogy végül is a Nyugat hangulata Magyarország ellen forduljon – a leendő kisantant-emigráció tüneményesen sikeres propagandájának eredményeként. Olyannyira, hogy gróf Apponyi Albert 1917. január 28-án már így kesergett:

„Úgyszólván az egész világsajtó tele van azzal a gondolattal, hogy egy kisebbségben lévő magyar fajta a gonosz elnyomója a nemzetiségi többségnek(?), hogy csak a magyar rémuralom tartja össze az országot, mint valami természetellenes tákolmányt... De nem csoda, hogy ilyen felfogások terjednek, és *csakis mirőlünk terjednek... Oka* ennek az, hogy amíg különböző nemzetiségű irredentisták mindenféle óriási és szervezett irodalmi propagandát fejtenek ki eszméik terjesztésére, *magyar részről e tekintetben semmi, de semmi sem történik.*”

Az eredményt tudjuk, s annak következményeit máig sem heverte ki a darbokra szaggaott, határok nélkülivé vált magyar nemzet.

A háború során hírnevünkön ütött sebek talán begyógyulhattak volna, ha azokat fel nem szakítja a proletárdiktatúra után külföldre emigrált, marxista intellektuelek nemzetközi kampánya a Horthy-rendszer – s közvetve a magyarság

– befekettetésére. Erre *mindmáig maradandóan* az „antiszemita”, „fasiszta diktatúra” bélyegét sütötték, tartósítva azt a hiedelmet, mintha a rövid ideig tartott „Fehér Terror” szellemisége jellemezte volna Horthy negyedszázados kormányzását. Ugyanakkor a „Vörös Terror” borzalmairól síri a csend az egész vonalon.

Ilyen, mindmáig folyó hírrontásnak lett a vezércsillaga Jászi Oszkár „Forradalom és ellenforradalom” (Revolution and Counter-Revolution) című, magyar-gyűlölettől csöpögő műve a kisantant magyarellenes propagandistái számára; amellyel sikerült megetetniök a nagyvilág *akadémikus és politikai* köreit, egyetemi hallgatóit, a média és könyvtárak révén pedig a közvéleményt.

Ez a tévhit-terjesztés manapság is folyik, mind bel-, mind külföldön.

A bemutatott példák csak apró töredékei egy olyan mozaiknak, melynek dimenziói felmérhetetlenek. De szintén mérhetetlen az a felelősség is, amely a mindenkor magyar kormányokat – beleértve a jelenlegit is – terheli azért, mert elmulasztották hitelünk rontásának jelentőségét felismerni és az ellen hathatósan védekezni. A Monarchia idejében a külügyi képviselvek osztrák kezekben lévén, még menthető, illetve magyarázható volt a magyarok passzivitása ezen a téren. A Horthy-korszak még átvette az egész k.u.k-ás⁵⁵ bagázst, mely a habsburgi irányelvek szerint képviselte a magyar érdekeket, Kádárék pedig úgy táncoltak, ahogy Moszkva füttyült nekik. De mi a mentsége az Antall-féle külügyi vezetésnek, amely az emigráció óriási potenciálját is elhanyagolva nem tudta, vagy nem is akarta kihasználni megfelelő nemzetközi hírveréssel azt a történelmi alkalmat, amit a Trianon-i „békerendszer” összeomlása jelentett a Szovjetunió (1991), Jugoszlávia (1991-1992), majd Csehszlovákia (1993) felbomlása révén? Miért nem tudott vagy nem akart az immár cáfolhatatlan igazság fegyvereivel rámutatni arra a példátlan rágalomhadjáratra, melynek Trianont „köszönhetjük”, s amely a magyarság hírnevét annyira megrontotta a világban?

Az amerikai, angol és francia média a más népeknél rokonszenvennel tárgyalt erőfeszítéseket a magyarsággal kapcsolatban rendszerint átkos sovinizmus példaként tartja számon.

Miközben a határokat Európa-szerte úgy rádiózzák ki, mint valami ceruzavonalakat, addig az 1920-as magyar határok úgy tekintendők, mintha a Mindenható alkotta volna azokat. (...)

⁵⁵ A német k. u. k. rövidítés: „kaiserlich und königlich”, magyarul: cs. és kir., „császári és királyi”, az Osztrák–Magyar Monarchia közös intézményeinek megjelölésére szolgált. (Korrektor K.S.M.)

Ha magyarokról van szó, kettős mércét használ a világ, mialatt a magyar külügyi szervek sorskérdéseinkben is gyáván hallgatnak. *Mi magyarok a Nyugat és az európai történelem mostohagyermekének számítunk.*

Nézzük meg, kik és hogyan festik le a magyarokat a külföldön megjelenő könyvekben, cikkeikben.

A külföldre „disszidált” író, Mikes György, „The Hungarian Revolution” c. könyvében azt írja, hogy Magyarországon a parasztot szabad volt pofonvágni, de nem ám kesztyűs kézzel, és hogy Budapesten az emberek általában kávéházakban éltek (t.i. a Mikes-fajták!), és a főpincér volt a bankárjuk.

Egy másik, Karl Lomax „Hungary 1956” c. nagy, képes albumát egy amerikai neves cikkíró „ötvenhat meggyalázásának” nevezi. Mutatóba két fejcímet idéz: „A csöcselék terrorja” és a „Nyugati ügynökök”. Íme, a fejezetekből egy mondat: „Akik felvették a harcot az orosz tankokkal, azok közt a legjellegzetesebb figurák angalföldi és ferencvárosi huligánok, bőrkabátos vagányok, stricik, stb. voltak. Műveletlenek, durvák, gyakran antiszemiták, s közülük nem egy csak a kalandot kereste, sportból verekedett...”

A munkások és munkásfiatalok szerepét leszűrűkíti a könyv, egyedül a kommunista értelmiséggel tesz kivételt, azt sugallván, hogy ötvenhat előkészítése a „reformista” csoport érdeme volt. (...)

A Párizsban élő román filozófus, *Emil Cioran*, aki francia és román értelmiségi körökben nagy tekintélynek örvend, a Kolozsváron kiadott NU (Nem) c. újságban 1990 nyarán többek között a következőket írta a magyarokról:

„Ez az ország korlátozott anyagi lehetőségei ellenére semmi eredetit sem produkált a gondolkodásban vagy a művelődésben... A magyarok semmiféle megértést nem tanúsítottak a nyugati értékek iránt. ...*Mit keresnek a magyarok Európában? És hogyan telepedhettek meg közöttünk?* ...A magyar egy hódító, konkvisztádor nép, mely disznótenyésztővé vált. ...Magyarország ma megérdemli a sorsát... Magyarország léte egy történelmi kaland és színfolt.”

Egy gyászmagyar irodalmi tevékenysége következik:

A Washington Post 1992. január 12-i, vasárnapi száma „Megjegyzések és vélemények” részének első oldalán „Blood Ties” (Vérségi kötelékek) címmel Seeking My Family’s Hungarian Roots, I Discovered a Fascist Nightmare (Magyar családi származásomat kutatva fasiszta lidércnyomásra bukkantam) alcím alatt vérfagyasztó beszámoló jelent meg Les Gapay (Gyapay László) tollából. Ebben

elhunyt édesapját vádolja, aki Győr, majd Nagyvárad polgármestere volt a német megszállás idején, hogy felelős harmincezer zsidó lakos Nagyváradról történt deportálásáért, és a lehető legkedvezőtlenebb színben festi le a magyarokat, – de nem a románokat. A Washington Post kétoldalas cikke, – amint a lap megjegyzi, – csupán kivonatokat tartalmaz egy most készülő, Les Gapay által írt, hosszabb kiadványból.

Az Amerikában megjelenő ITT-OTT c. lap hasábjain Éltető Lajos szerkesztő így ír néhány évvel ezelőtt a HUNGARIA AMERICANA c. tanulmányában: „A szélesebb amerikai köztudatba csak 1956-ban kerültünk be. Azóta azonban 1956 varázsa már eltűnt a magyar körökön kívül. Az amerikai média számára ennek évfordulója nem híranyag. ...Egyetemi körökben azt sikerült elhitetni, hogy az 1956-os harc csupán Horthy-fasiszták, volt nagybirtokosok és imperialista ügynökök műve volt. Ilyesmi magyarországi ’történeszek’ hírveréséből származott külföldre, erősítve hazánkkal szemben az amúgy is fennálló idegenkedést.”

Ernst C. Helmrich könyvéről megemlítendő, hogy egyike annak a „tudósok” által írt tíz műnek, amely Peter Sugar neve alatt megjelent, aláhúзва benne A History of Hungary című, 1990-ben megjelent könyv címét, amelyet elolvasásra ajánl szülőhazánk általános történelméről. Az utóbbi mű társszerzői között megtalálhatók a Kádár-korszak „vonalas” történészei, mint Hanák Péter, Berend Iván, Ránki György, Nagy Zsuzsa, Frank Tibor és Jeszenszky Géza, aki Magyarország I. világháborús szerepével foglalkozik tanulmányában, de amelyben semmilyen utalás nincs a kisantant államok emigráns propagandistáinak döntő szerepére Trianon előkészítésében.

E tanulmány kiegészítő olvasmányaként ajánlott hat könyv között Sugár Péter megnevezi például Jászi Oszkár Revolution and Counter-Revolution (Forradalom és ellenforradalom) c. könyvét. Jászi e műve a legártalmasabb, amelyet Magyarországról az I. világháború után valaha is írtak, mert hazánkkal kapcsolatban Nyugaton ezt minden lexikonban *forrásműként* tüntetik fel.

A History of Hungary előszavában, amely Indiana University Press (Bloomington, IN) kiadásában jelent meg, Sugár Péter megköszöni az ottani egyetem Magyar Tagozata, a Magyar Tudományos Akadémia és a Soros Alapítvány támogatását. Megjegyzi, hogy ez a mű referenciaként szolgál egyetemi hallgatók és tanárok számára (Úristen! – szörnyülködik a Szerző), bemutatva azt is, miként alakult át Magyarország kommunista államból egy több párt-rendszerű országgá. (...)

Van-e menekülés?

Erre majd az Olvasó feleljen, miután a következőket is elolvasta.

Számadás. Ezzel a címmel jelent meg egy hét újságoldal terjedelmű cikk, a MAGYAROK VASÁRNAPJA (Kaliforniában megjelenő hetilap) 1994. november 6-tól december 25-ig kiadott számaiban, Corvinus aláírással. Ezt az tájékoztató cikket – ha röviden is – említenünk kell, mert nagyon sok politikai manővert világít meg, amelyekről nem tudtunk, és nem értettük, miként juthatott Magyarország – és benne (elsősorban) a magyar nép – a jelenlegi reménytelen helyzetbe.

Ezt világítja meg Corvinus a szerepeket játszó politikusok alapos bemutatásával. Ebből tudtuk meg, hogy a pártonkívüli Antall József nem politikus, hanem történész, és Aczél György jelölte ki a miniszterelnöki pozícióra – Csoóri Sándor és Csurka István ajánlására! Antall feladata (a történelemből láthatjuk, hogy vállalta ezt!) a kommunista diktatúra alatt elkövetett, népelhatalom át- és visszamentése a liberál-kozmodopolita-kommunista kezekbe. A történelemből és a jelen helyzetből láthatjuk, hogy ennek a feladatnak Antall maradéktalanul eleget tett.

Egy másik jó oldala e cikknek, hogy mindazokról, akik részt vettek ebben a – nekünk szomorú – komédiában, elég részletes életrajzi adatokat közöl. Ismerteti, hogy a nemzeti érzelmű szereplőket miként tették lehetetlenné, vagy hogyan nyerték meg országrontó tevékenységükhöz.

Hogy jobban felismerhessük, miféle sötét dolgok történtek, csak egy, de igen lényeges epizódot emelünk ki a cikkből, és betű szerint idézzük:

...A KGB, a CIA és a MOSZAD egy rózsadombi villában megállapodnak a kommunista hatalomátmentés menetrendjéről. Egyaránt veszélyesnek tartják az *MDF-et is, és Pozsgay-körét is*, a szocialisták miatt.

A titkos tanácskozáson Antall József (aki ekkor még nem MDF-párttag), Pető Iván (SZDSZ), Horn Gyula (MSZMP? MSZP?), Paskai László bíboros, Göncz Árpád (SZDSZ), Zoltay Gusztáv (a Zsidó Hitközség vezetője), Dr. Boros Péter, a KGB magyarországi összekötője, valamint három magasrangú tiszt vesz részt a KGB, a CIA és a MOSZAD⁵⁶ képviselőiben. A titkos tanácskozáson a szabad-

⁵⁶ KGB: a Szovjetunió Állambiztonsági Bizottsága

kőműves Antall József kezébe kerül a teljhatalom... Döntenek: Pozsgaynak buknia kell...

A rózsadombi megállapodás...

Elfogadjuk-e, vagy nem, mindenkinek egyéni – lelkiismerete szerinti – joga. Ez az, amit úgy neveznek (ha igaz, hogy): emberi szabadságjog!

De ki tudja, mikor, mi a helyes?!

„És annyi balszerencse közt,
Oly sok viszály után...”

Magyar! Mi vár reánk?

Fejezzük be Madách Imre szavaival:

„Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!”

CIA: Központi Hírszerző Ügynökség (angolul: Central Intelligence Agency) az Amerikai Egyesült Államok szövetségi hírszerző szervezete.

MOSZAD: Hírszerzés és Különleges Műveletek Intézete, Izrael nemzeti hírszerző ügynöksége.

MDF: Magyar Demokrata Fórum: magyarországi politikai párt (2011-től Jólét és Szabadság néven)
MSZMP: A Magyar Szocialista Munkáspárt (MSZMP) marxista-leninista párt volt, mely szovjet támogatással és felügyelettel kizárólagosan (mint állampárt) gyakorolta Magyarországon a hatalmat 1956 novembere és 1989 októbere között.

SZDSZ: A Szabad Demokraták Szövetsége (rövidített néven SZDSZ) magyar politikai párt, amely 1990 és 2010 között tagja volt az Országgyűlésnek.

MSZP: Magyarországi Szocialista Párt, 1919-ben létrehozott politikai párt, a Tanácsköztársaság idején működő egyetlen párt

MSZP ma: Magyar Szocialista Párt, 1989-ben, az MSZMP-ből létrejött párt (KSM megjegyzése: 2013-ban bíróság előtt bebizonyosodott, hogy az MSZP, mint hivatalosan működő szervezet, sohasem volt törvényesen bejegyezve, jogilag tehát nincs is! A bíróság még NEM MERTE ezt a tényt ítéletben rögzíteni.)

EGYED ATILLA

Fohász

Uram! Perelni jöttem Hozzád!
Kétségek és rémek bántanak.
Néped, a Magyar Nép jövője,
Mi szívemnek nem hagy nyugalmat.

Mindenki tépi és szaggatja,
De legjobban saját fiai!
Gyűlölik, marják egymást mindig
S nem tudnak a múltból tanulni!

Pozíciókért lihegnek és
Gyönyörökért eladják fajukat,
Nemzettől elidegenednek,
Megtagadják szülőanyjukat!

Megtagadják magyarságukat,
Mit évezredek adtak nekik,
Bálványként tisztelik azokat,
Kik erkölcsileg örök senkik!

Uram! Ez nem lehet hivatás!
Uram! Ez nem lehet életcél!
Te minden népnek megadtad azt,
Mért kemény kell legyen, mint acél!

És nekünk még többet is adtál,
Hisz Fiad e fajban született.
Megtagadják Őt is, mint Péter, (de)
Nem félelemből, a hűtlenek!

És ezt vagyonért, rangért teszik,
A kényelmes, tunya életért,
És feledik üldözött fajukat:
Dél- és Felvidéket és Erdélyt!

Ott most pusztítják fajunkat
Sunyító szlávok és oláhok,
És nem hallják meg jajainkat
Ezek az elvadult Júdások!

Uram! Tégy csodát, adj új jelet,
Ha kevés, ki magyarnak maradt,
Megállítsa-e nép romlását.
Uram! Segítsd meg e hadat.

Uram! Hallod-e jajkiáltásom,
Mi fájó szívemből tör Feléd?
Uram! Mentsd meg Magyar Népedet,
A szenvedésből legyen elég!

Adjál szép szavú profétákat,
Kik szívre, értelemre hatnak,
Jó példát adó vezéreket,
Kik minket soha el nem adnak!

Senkinek! Soha! – Mindig hűek
Lesznek egyetlen Szent Fiadhoz
És fajunkhoz, a magyar néphez.
És ez újabb ezer évet hoz.

Hogy betölthessük hivatásunk
És megbékítsük a Teremtőt,
Mert: „Megbűnhődte már e nép
A múltat s jövődőt!”

Calgary 1979. április 7.

BOTOS LÁSZLÓ

A római katolikus kereszténység felvétele

Írásunkban csak a lelkek buzdítására vállalkoztunk, bár nagyon fontos lenne történelmünk nemzeti sorsfordító eseményeit is ismertetni, amelyek következtében lettünk, amik vagyunk: – egyes elemzések szerint mások kiszolgálói, elveszítve nagyhatalmi helyzetünket, – míg mások véleménye szerint csak így, az európai, római katolikus keresztény közösségben maradhattunk fenn, különben elpusztultunk volna.

A Quedlinburgi szerződés⁵⁷

Minden háborúnak végső célja (*kellene, hogy legyen!*) békét és barátságot teremteni ellenfelek között. De a németek célja valóban ez volt-e? A jelek szerint, a sok vereség után már láthatjuk, hogy a német akkor is ellenséges maradt velünk szemben, amikor a célját vallási köntösbe takarta. A németek akkor kezdtek „barátságosan” közeledni, amikor egy fiatal kagán került hatalomra, egy csoport tanácsadóval, akik kezdetben Géza alatt irányították az országot.

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedel-i Benedekrendi Kolostorban királyi szabadalmi levelet adott néhány szerzetesnek, magyarországi küldetéshez. Választása egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki mint misszionárius, erre a legalkalmasabbnak látszott. A történészek azt jegyezték fel, hogy Wolfgang utazása alighanem sikertelen volt, mert Wolfgang visszatérése után a császár rövidesen másik hittérítőt küldött hazánkba. Wolfgangot Pilgrim püspök kérte vissza. Grandpierre K. Endre⁵⁸ szerint ez kétséges, mert egy püspöknek hogyan lehetett volna akkora hatalma, hogy egy császári küldöttet visszarendeljen? Grandpierre cáfolja azokat a történészeket, akik azt állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízott azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját. Wolfgang volt az a személy, aki előkészí-

⁵⁷ Botos László: Hazatérés. Budapest. 1996. 34-39. old.

⁵⁸ Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.

tette a diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megelégedve munkájával, akkor nem nevezi ki Regensburg püspökévé ezt az „egyszerű” szerzetest a visszatérése után. Ez a város magyarellenes központtá vált, ahol Bulcsu és Lehel holttestét ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal magyarellenes hangulatot próbáltak szítani, erősíteni akarták megtépázott önbizalmukat sikeres legyőzésünkhöz. II. Ottó császár Kr. u. 976-ban Wolfgangot nagybirtokkal ajándékozta meg a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegisasszony, Giesel nevelésével is. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem lehet vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő készítette elő a másodiknak küldött misszionárius, Brúnó püspök fogadását is.

A németek jól álcázták céljukat a hittérítők békés tevékenységével. Grandpierre K. Endre azt valószínűsíti, hogy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel és olyan kidolgozott terv szerint működött, hogy rövid időn belül hatalmába kerítette a semmit sem gyanító magyar hatalmat. Államcsínyről és így a résztvevők nevééről sem maradt fenn írásos bizonyíték. Valószínű, hogy a fiatal kagán, Géza tanácsadóiról van szó, akik tizenketten képviselték nemzetünket a Quedlinburg-i gyűlésen, Kr. u. 973-ban. Több mint valószínű, hogy Brúnó püspök megvesztegette őket.

Zsolt (Zolta) és Taksony kagán alatt a németek barátságtalanok voltak, államcsínyre akkor nem volt lehetőség. A tanácsadóknak nem volt nehéz meggyőzniük a fiatal, tapasztalatlan kagánt, hogy fogadja el az új vallást és annak minden ígéretes, jótékony velejáróját.

Németek és magyarok között az érintkezés hosszú időn keresztül csak kard- és nyílváltásból állt. Diplomáciai kapcsolat nem létezett. Taksony halála után, amikor a fiatal Géza lett az új kagán, hirtelen minden megváltozott. Brúnó püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival. Az ajándékozás minden időben jól bevált módszer volt, és csak egy dolgot szolgált: a lekötélést a lekötendőnek. Györffy György meggyőződése szerint egyes ajándékok a császár saját értéktárgyai közül valók, amelyek a mainzi érsek kincstárából és a Szent Galleni Apátságtól kerültek elő.⁵⁹

⁵⁹ Györffy György: István király és műve. Bp. 1977. 75. old.

Az aranynak varázsa volt, megnyitott már sok zárt ajtót. A múltban megnyitotta Babilon, Théba, Karthágó, Róma, Buda és Tihuanaco kapuit is. Az arany képes hatalmat adni, vagy birodalmat rombolni. Ion Bratianu, román miniszter azzal dicsekedett a francia diplomatáknak, hogy ő Erdélyt 10 millió aranyért vette meg. Bratianu az aranyat használta fel a politikusok lefizetésére, hogy megkaphassa Erdélyt.⁶⁰

Az arany nagy birodalmat is képes alapítani. Brúnó püspök szekerei kincsekkel telerakva érkeztek Esztergomba, katonai kísérettel. De útba kellett ejtenie Pilgrim püspököt is Passauban, s átvenni Ottó írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, ami erről az eseményről fennmaradt.

Ottó császár történelmi nagyság és kiváló uralkodó volt, aki sokat tett Németországért. A magyarok meghódítását nagyon ügyesen palástolta keresztény térítéssel. Ő vezette be a politikában elsőnek a „Drang nach Osten”-t, magyarul: „Keletre való terjeszkedést”, és a legnagyobb vágya népünk kiirtása volt. Nagy Ottó így írt a passauai Pilgrim püspöknek: „Segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután a királyuk hűbéresünk lesz.”⁶¹

E levél burkolatlanul elárul minden tervet és szándékot, azonban a történészek szerint a magyarok saját akaratukból, óhajuk szerint vették fel a római vallást, és kérték a német és bohémiai misszionáriusok küldését az országba.

Valóban ez lenne az igazság?

Ha az akkori kor magyarja igazán óhajtotta volna a nyugati kereszténység felvételét, erre megvolt a lehetősége helyben, a Kárpát-medencében, a németek nélkül is. Hiszen testvérnépünk, az avarok, akiknek nagy része túlélte Nagy Károly hadjáratát, már a római egyház rítusa szerint imádták az Istent. Ezt tükrözték mindazok a díszítések, vallásos ereklyék, amelyek hátra maradtak, s ma is láthatók a múzeumokban.

A második áruklodó tény, hogy elődeink egy teljes évszázadon át harcoltak, lázadtak ellene, és meghaltak a térítő erőszak miatt. Itt megemlítenéd például Tonožuba, akit feleségével együtt élve temettek el, mert ragaszkodtak ősi hitükhöz.

Grandpierre és több történész szerint a mai értelemben nem mindenki volt keresztény, aki hazajött Árpáddal. Egyesek a Nap-Isten kultuszának hódoltak, ami

⁶⁰ Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.

⁶¹ Dümmler, E. L.: Pilgrim von Passau. 38. old. (Rudnay Egyed: „Nyugati Kultúráról”. Ősi Gyökér, 1990. szept.-okt. 143. old.)

a legősibb Istenimádás, de nem a Nap imádását jelentette. A Napot Isten jelképének tekintették. Egyes történészek ezt hívják őskereszténységnek. Kr. u. 910-ben Luitprand Cremona-i püspök azt írja: „A magyar nép nyilvánvalóan keresztény.”⁶² Valószínű, hogy ez az ősi vallás a manicheista vallás maradványa, amely Jézus tanítását hirdette és fogadta el – az ószövetség nélkül. Az, hogy Árpád népe között különböző vallások tisztelői is előfordulhattak, a vallási türelem jele.

Árpád az „egy Isten”-hez imádkozott és tisztelte a természetet, ezt állította róla Cornides, Theophilactus és Thuróczi is.⁶³ Ez is bizonyítja az akkori magyarok Egy-Isten-hívőségét. Volt köztük Nestorián- és Mazda-hitű, de minden gyakorolt vallásunk a sumír-mágus szeretet-vallásból eredt, amelynek több ága, válfaja létezett, – ebben volt az erejük és ez egyesítette őket. Éppen ezt a vallási összhangot kellett Ottóéknak megszüntetniük, amely erőssé és egységessé tette Árpád népét, – ez volt számukra az egyetlen út, hogy a magyarok hatalmát megtörjék. Ha I. Ottó szándéka egyenes és őszinte lett volna, akkor nem a „tizenkettőkkel” tárgyal, hanem nyíltan Géza kagánhoz fordul. Ottó kétszer is figyelmeztette Pilgrim püspököt, hogy legyen nagyon óvatos. (Vajon miért titokban jött az országunkba?)

A határvédelemről: Abban a században országunkat széles, füves földsáv vette körül, amit gyeplűnek neveztek. Ez a földsáv „senki földje” volt, jogilag nem tartozott senki birtokához. Nagyfokú óvatosság kellett a határátkeléshez, de határon belül már nem volt ellenőrzés. Valószínű, hogy a határon belül az összeesküvők megbízottai már várták a német tárgyaló feleket. A quedlinburgi ülésen hazánk-ból tizenkét arisztokrata vett részt Kr. u. 973-ban, húsvét napján.⁶⁴

Az „idegenek” által feljegyzett történelmi munkák szerint az akkori magyar annyira vágyott a békére, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt, vallását, szabadságát, azaz, sérthetetlenségét is feladta. Mindenáron béke, ez volt a cél.

Ki hiszi ezt el? – kérdezi Grandpierre. A Lech-mezei csata és a quedlinburgi összefüvetel között húsz, háborúmentes év telt el: Európa még mindig legnagyobb katonai hatalma vajon hogyan könyöröghetett békét attól a néptől, akit a közelmúltban annyiszor megvert?

Egy nemzet sem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezését a történészek alighanem csak kitalálták,

⁶² Vágó Pál: „Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéséig”. *Kelet Népe*, 5. 1971. 7. old.

⁶³ Kállay Ferenc: Pogány magyarok vallása. 1861 és 1971

⁶⁴ Grandpierre: I.m. 226. old. from Wertner Mór: Az Árpádi családi története. Nagybecskerek, 1892

hogy elhitethessék: gyenge nemzetté váltunk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység lehetett.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, Kr. u. 974-ben: „A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”⁶⁵

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fennmaradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Így kezdődött függetlenségünk elvesztése. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarországnak hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akárhogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében magyarellenest erőteljesen képviselt, a kereszténység terjesztésével csak álcázta szándékait. Már említettük, hogy őseink katonailag erősek maradtak a Lech-mezei vereség után is. Ha valóban erősek maradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadé nemzetközi államcsínyt említ.⁶⁶ Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. Mégpedig úgy, hogy közel a határhoz, Passauban magyarellenest ügyintéző, szervező központot létesített. A központ vezetője Pilgrim püspök volt. A pápa felruházta őt minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza herceghez adja feleségül a német Adelheidot. A házasság jól bevált fegyver volt tervének végrehajtásához. A németek már akkor is éltek ezzel a lehetőséggel, amikor Atilla hatalmát semmisítették meg.

A németek Atillához Hildegund Krimhildát adták, aki megölte őt a nászéjszakán a kötöttűjével, amit az orrlukán át felszúrt az agyába.⁶⁷ Atilla halálát három különböző feltételezéssel próbálták magyarázni. Az egyik, az előbbi, a második, amit általában ismernek, hogy a lakodalom után a nászéjszakán bekövetkezett

⁶⁵ Endlicher, Monumenta Árpádina. 131. old. (Grandpierre I. m. 222. old.)

⁶⁶ Grandpierre: I.m. from Thierry, Amadé: Attila Mondák. 99. old.

⁶⁷ Mihály Ferenc: Isten Ostora c. cikk. From Frederich H. Martens: *Romance of Evolution*

orrvérzés okozta Atilla halálát. A harmadik, hogy mérgezés következtében állt elő az orrvérzés, amikor orrán, száján ömlött a vér. A rovásfelirat legújabb megfejtését a lábjegyzetben közöljük.⁶⁸

Adelhaid célja nem Géza megölése volt, hanem a magyar határok megnyitása honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonnyak a békekötésben. A Quedlinburgi szerződés nem volt kölcsönös, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került nekünk ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- Feladtuk a határvidék védelmét is.
- Szabad bejövetelt engedtünk a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyeztük templomok építését, plébániák felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezét adtunk a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetésre?! stb.).
- Géza herceg házasságot köt Adelhaiddal.
- Géza herceg rangos állások, földbirtokok adományozását ígéri az Adelhaiddal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadé azt mondja, hogy a quedinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal exportálnánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendünket.⁶⁹

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem békés, folyamatos megszállásra. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban

⁶⁸ A nagyszéksísi aranykehely felső korhatárát a régészet Kr. u. 453-ra teszi. Ez Atilla halálának éve. Az arany, pontosabban: elektron (arany-ezüst ötvözet) kehely talpába pontozással rovásszöveget írtak. Amennyiben helyes Oláh Imre Jenő rovásutató megfejtése, a felirat összefügg Atilla halálával, és magyar szövege ez: ERRE RÁ ES FE' EŐ TENYEŐ, MÖGEREDI ERRÉN ORRVÉRE EBBE, DE OTT SZÉKÉBE ARA MÁR ÍLEN. Nyilván a menyasszonyt hibáztatta a testőrség a mérgezésért, hiszen a kehely szövege szerint az ara máris élre került, azaz, már leszúrták a székében. Krimhilda tehette a gyorsan ölő bizánci mérget a kehely italba. E mérge ismert mellékhatása volt a hirtelen megeredő orrvér. A megfejtést 1986-ban publikálták a clevelandi Szittyakürt újságban, és kétszer előadták Clevelandban, a Nagy Szittyá Világkongresszusokon.

⁶⁹ Grandpierre: I.m. Thierry Amadé. 98. old.

külön biztosítékot adtak arra, hogy a határ nyitva lesz válogatás nélkül mindenki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán is meglegyen az idegenek felemelkedése, és hogy sokasodjanak. Magyarország így rövid időn belül elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel verték le.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját, és ő „fogoly” lett a saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, ahogy Atillával tették. De vajon a nemzet nevében ki készíthetett ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltétel-tervet? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik ezt az államcsínyt előkészítette, azok, akik adományokat fogadtak el, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport hajtotta végre mindazt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül, és lett alárendeltje ellenségének, a németeknek.

Mikor őseink megtudták, hogy a németek képesek voltak hivatalos iratok hamisítására is, csak azért, hogy Pannóniát megszerezzék, ez a hír, az erre való ráeszmélés nagyon megrázta őket. Pilgrim püspök Ottó sugallatára négy iratot hamisított, amelyeket most Lorch hamisítás néven ismerünk. A négy hamisításnak azt kellett volna bizonyítania, hogy az utolsó négy elhalálozott pápa a passai püspök hatáskörébe rendelte a Dunántúlt.⁷⁰

Amint Géza értesült a hamisításról, rögtön kivizsgáltatta az ügyet. Pilgrim püspök felkérte VII. Benedek pápát az iratok valóságának bizonyítására. A pápa ezt először nem merete megtenni, mert Magyarország még mindig nagyhatalom volt Európában, ugyanakkor Róma Németországnak igyekezett a kedvében járni.

A pápa hajlandó volt a német kérelmet támogatni. Buzgólkodása közben ráakadt olyan iratokra, amelyek Tudummal voltak kapcsolatban. Tudum egy avar vezető volt, a második avar uralkodó, Észak-Magyarországon élt, túlélte a Nagy-Károlyi-hódítást, és 811-ben elfogadta a salzburgi érsek korlátlan hatalmát. Erre hivatkozva a pápa a salzburgi érseket nevezte ki a Dunántúl Apostoli Helynökévé,

⁷⁰ Grandpierre: I. m. 223. old. from Vezérek kora. 342.

így tett eleget a német kívánságnak. Géza észrevette a körmönfont cselt, és Brúnó püspököt azonnal kiutasította hazánkából.

Pilgrim lakóhelyét a magyar hadak feldúlták, Ottó és Pilgrim levelezése megsemmisült. Ez Kr. u. 973-ban, 18 évvel az úgynevezett „végső vereség” után történt. A kagán Géza fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és a keresztségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásaikat, és uralni akarták Magyarországot.

TOMORY ZSUZSA

Kereszténység és római katolicizmus

A fenti cím két szavának szelleme és valósága között oly hatalmas ellentét feszül, mely egy országot tudott tönkre tenni, s utóhullámai a mában is erősen éreztetik hatásukat. Tekintettel arra, hogy ez az ország édes hazánk, Magyarország, elodázhatatlanul szükséges ezen ellentét feltárása mindannyiunk okulására.

Múltunkkal foglalkozók számára nem meglepő azon állításom, hogy történetünk és műveltségünk minden eleme magában foglalja a Teremtés hatalmát, csodáját. A ma híres tudósainak „felfedezései” őseink ösztudásának részei voltak, ezeket korokkal megelőzve. Például: a ma tudósai nem régen fedezték fel, hogy a teremtés hajnalán kétféle fény született.

Az első, rövid villanás ébresztő volt csupán, mint Csipkerózsikánkat álmából ébresztő csók. A második fény születése hozta magával az életet, az Egyetemes Életet, akit népünk Isten első és egyszülött fiának ismert és ismer mai napig is, imái tanúsága szerint. Az ekkor keletkezett fény ébresztette ősanynkat népünk Nagyboldogasszonyává, az Élet anyjává, aki máig is szüli és gondozza a napokat, naprendszereket, a világot.

Tudósaink azt is felfedezték, hogy a fény a keresztirányú hullám jellegzetes alakja. Népünk ezt is ősidők óta tudja, s azt is, hogy ez a fény minden élet magja. Ezért jelképezték a Napot – ki e földi életünk Magja, s kit Magúr néven tiszteltek – körbe zárt kereszttel. Azt is tudták, hogy Földanyánk, Kisboldogasszonyunk kebelében égő tüzek vannak, s ezen tüzeket is kereszttel jelképezték. De fénykereszttel jelképezték a teremtményeket életető fényt: „Forogjatok szent keresztetek...”
A mindenütt jelen levő fény, fénykereszt ismerete, tudata avatta őseinket Kereszténnyé, a fénykereszt hordozóivá mind testi, mind lelki vonalon. Születésükkor kapott kegyelem avatta őket keresztényekké eszmélésük első pillanatától kezdve.

Nem kellett másoktól kapnunk a kereszténységet. Nem is lehetett, mert a világon nem volt és ma sincsen olyan vallás, melyet kereszténynek nevezhetnénk. A népünk életére nehezedő római katolicizmus a maga vallását Krisztiánnak, sőt, ma már Judeo-Krisztiánnak nevezi, s mindkét elnevezés sokezer évvel, sőt, korokkal fiatalabb, mint a Magyar Kereszténység, amint ezt neve és felfogása is

elárulja. A nevében nincsen fénykeresztnek nyoma sem, s a keresztet némely szertartásuknál a „szégyen” jelzővel illetik. Egy pillanatra sem fogták fel Jézus szavait: „*Én vagyok az út, az Igazság és az Élet...*” hiszen nem-magyar szótárunkban ezek a szavak nem hordanak különösebb súlyt. A magyar számára az Igazság égi fényt jelent, s az Élet ennek az égi fénynek, fénykeresztnek örököse, hordozója. Az életben megnyilvánuló *ősmagyar kereszténység nélkül sem a római, sem a zsidó vallás nem születhetett volna meg.*

Mind a zsidó, mind mellékágazata, a római katolicizmus az ősmagyar kereszténységen élősködik, sőt, magát e fölé emelve, pusztulásunkra szövetkezve, hogy ne maradjon életben Isten teremtetésének, szeretetének élő tanúja. Mindkettő saját hatalmát, s nem az Isten szeretete szerinti életet félti.

A római vallás a régi, római birodalom hatalmát igyekezett átmenteni egy akkor még erős és egyetemes magyar műveltség keretein belül, s jóval a katakombák világa után kezdték el használni a kereszt jelképet a maguk Krisztián vallásához. Addig a hal volt Jézus jelképe, de ennek értelmét sem ismerték, hiszen a jászok jelképei között kellett volna ezt keresniük: náluk a csillag-pikkelyes hal volt a Tejút jelképe. Itt most csak futólag említem meg, hogy ősmagyar nyelvünkben az Örök Öreg Isten neve egy mássalhangzós volt, nem érintve még az anyag zárt világát. A jászok Istenének neve Jó. Ezért mondta Jézus, hogy nincsen más jó, mint Isten, kinek első és egyszülött fia az Egyetemes Élet, ki már a teremtetésben vesz részt: a jászok Jizzu-nak nevezték. Jelképes állataik a csillagpikkelyes tokhal és a szarvas, kiket jizéter és jázinu néven említettek, s e fogalom megjelenítője egy sok ezer éves kővéset, melyet Kezdetek című írásomban hozok.

A rómaiak átvették az általuk megszállt, vagy közelükben élő nép vallásának jelképeit, de azok értelmére, lelkiségére nem tartottak igényt. Ugyanígy Jézus-jelképnek használták egy időben a napot hordozó Csodaszarvast is, míg ezen műveltségi jelkép embereit pogánynak kiáltották ki, s jogosnak pusztításukat. Ugyanakkor a maguk római fellegrárá körül pogány istenségek tömegeivel találkozhatott az ember, s a caesarok minden bizonnyal kényelmesen érezték volna magukat e környezetben, az ott máig folytatott életvitelt nem is említve.

Ma talán már eszmélnének e valláson belüli, valóban hívő, Istent tisztelő emberek, de legalább is észlelik hiányérzetüket: üresek, mint a dob belseje. De a hatalom nem szívesen adja fel elért dicsőségét, s a helyzeten javítani akaró, igazságért küzdő embernek hosszú élete ott nincsen. A Borgiáknál is jól bevált ez a módszer.

A római katolicizmus terjeszkedése nyomán hataloméhes szándékaik jól megmutatkoznak, amikor látjuk, hogy például a Brit Szigetekre a régi ősvallási központokra telepedtek, s ezeket használták minden eszközzel hatalmuk biztosítására. Erre kiváló alkalmat adott idővel a kiközösítés, s később az inkvizíció, hogy a legelhíresebb módszereiket említsem. Mint minden hataloméhes szervezet, ők is testi-lelki rabszolgákat igyekeztek teremteni.

A keleti vallás is politikai hatalmat remélt az „új” vallástól. Az „In hoc signo vinces” látomás nem a szeretet vallását ültette Justiniánus lelkébe, hanem egy véres csata számára szerencsés kivitelét.

S maradt magára a magyar Európában. Hordozza Isten-adta fénykeresztjét az egyetemes élet és szeretet jegyében.

Nem kell Európába igyekeznie. Európának kellene felocsúdnia, meglátni azt az értéket, amit a fényt élő és hordozó nép jelent a világ számára. Számukra is.

Ezért kell pusztulnia, mint ahogyan Jézus halálát is remélték a világ hatalmasai, s a maguk módszereivel sietették is. De hiába reménykednek: Isten szeretete örök, s a lélek útján szeretetben járók élete is. Ahogy Ady Endre intette az örököket: „Az élet él és élni akar...” És él Isten örök kegyelméből.

De amikor történelmet tanítunk, ne igyekezzünk bizonyítani, hogy keleti, vagy nyugati szertartás szerinti keresztények voltunk. Lássuk be: egyik sem keresztény.

Magyar mondás: Amióta elhagytuk a Régi Istent, pusztul a magyar. Tudjuk most már, hogy a Régi Isten népünk Öreg, Örök Istene. (Mert aki Örök, minden bizonnyal öreg is...)

Ezt a Régi Istent nem keleti kereszténység, vagy római kereszténység felvételével hagytuk el, hanem áldozatai vagyunk két erőszervezet hatalmi harcának.

Történelemkönyveinkben így emlékezzünk meg e korról: „Amikor áttértünk a római katolicizmusra”, és soha ne ejtsük ki azt, hogy itt, vagy ott felvettük a kereszténységet. A magyar őskereszténység magyarságunkkal együtt Isten ajándéka, s nem vettük fel egyik utódműveltségtől sem, hiszen nekik nélkülünk nem lenne vallásuk. Amit átvettek, félreértett szilánkok, de még ezek is Isten felé vezető útjukat egyengetnék, ha erre igényt tartanának.

Ezért mondhatta Gejza, hogy elég gazdag ahhoz, hogy több istent is szolgálhasson: jól tudta, hogy ezen új vallások célja a hatalom, s az ehhez szükséges pénzszerezés. Valóban elég gazdag volt ahhoz, hogy a római katolikus központokat

hihetetlen mennyiségű vagyonnal támogathatta. Ezeknél nem volt szó lélekről, szeretetről. Nem is igényelték.

Ezért kellett pusztulnia a magyarnak, a magyarok legjobbjainak. Ezért kellett Rómának még a XVII. században is térítőket küldeni az Alföldre... Éppen úgy nem tudott megbirkózni a magyar Isten-adta erejével, mint annak idején a római birodalom, mely el tudta foglalni még a brit szigeteket is, de az Alföldet nem.

Eszméljünk, s emeljük magasra Isten-adta fénykeresztünket a szeretet jegyében, hogy az egész világ lássa, követhesse, ha lelke és szabad akarata ezt óhajtja.

Emlékeztetőként megismételem: Minden sejtünk fényt és életet rejt. Ezt ősi imáink így fogalmazták meg: Forogjatok szent keresztet, melyekről tudták, hogy életet hozó fénykeresztet.

*Őrizzetek szent angyalok,
forogjatok szent keresztet,
Hadd aludjak Máriának kebelébe(n)...
másutt:
Szobám közepén az aranyszál kereszt
Kerűjjetek keresztet
Őrizzetek angyalok
Mert elnyugszom a Jézus Mária nevébe*

Értsük, őrizzük őskereszténységünk tudatát a lelkünk legmélyében. Fény az életünk, fényt eszünk és iszunk, amikor táplálékot veszünk magunkhoz, palóc imákban a Nap eleven ostya...

Mi magyarok nem római katolikusok, protestánsok, stb. vagyunk – hanem a világ őskeresztény ősnépe.

Áldja meg a Jó Isten hazánkat, népünket!

Idézet LAJDI PÉTER munkájából:

Adalékok a történeti magyarság vallási életéről

A független magyar apostolkirályság fennállásának ideje alatt

www.magtudin.org

Fehér Mátyás Jenő Álmos nagykirály Kijevben tartózkodó magyarjairól írja, hogy „a kijevi várban már manicheusoknak nevezik a magyar vezető réteget, tehát Álmos családját”. Photius pátriárka, eretnekséggel foglalkozó apologetikus iratában seregszemlét tartva a bizánciakkal kapcsolatos népek fölött, 895-ben azt írja, hogy „a kijevi törökök (mármint a 'turk', azaz pártus magyarok; LP) a manicheista eretnekség hívei”. (Fehér Mátyás Jenő: Rasdi mesél)

Szentföldre igyekvő, de Szent István királyunk által Magyarországon marasztalt Szent Gellért, későbbi csanádi püspök *Deliberatio* című, közel ezeroldalas, terjedős stílusú, latin nyelvű teológiai művében megemlíti, hogy *őt a magyarok vallása leginkább a manicheizmusra emlékezteti, de nem az*. Ugyanebben az írásban afölött siránkozik, hogy Magyarországon nem veszik jó néven, ha valaki a manicheizmust üldözni akarja.

Lássuk csak, hogyan vélekedik a kiváló régészprofesszor és történész, *László Gyula* a honvisszafoglaló magyarok vallásáról, főként nyelvi szempontból: A korabeli magyar szókinccs szavai „*annyira gazdagon illeszkednek rá az új hitre,*” (?!; LP) „*hogy az egyházi méltóságokat, rendtartást, az ünnepeket nem számítva, akár egész bibliafordítás kitelnék belőlük. Ez arra mutat, hogy a magyarságnak a kereszténység*” (a zsidókereszténység!; LP) „*felvétele előtt is mély élménye volt a hiteléről, az új tan csak új tartalommal töltötte meg a régtől ismert fogalmakat. Olyan szavaknak, mint a búcsú, bűjt, bocsánat, bűn, gyón, gyónás*” (bocsát, bú, bűnbánat, egyház, érdem, gyarló, gyász, gyónik, hit, ige, Isten, kegyelem, menny, örök, terem, vét stb; LP) „*stb. semmi keresnivalója valamiféle sámánista hitben, de értelme van valamelyik világvallásban.*” (László Gyula: A kettős honfoglalás; 151. o. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1978) (...)

Pap Gábor művészettörténész és ötvösművész más szemszögből ugyan, de ugyanemellett kardoskodik, amikor így fogalmaz: „*Az 1000-es dátummal*

kapcsolatban van egy másik komoly gond is. Az tudniillik, hogy a magyarság körében korántsem biztos, hogy a Szent István-i térítéssel kezdődött el a kereszténység. ...*Debreceni Ember Pál egyháztörténetében*” (a reformáció idejében; LP) „külön fejezet szól 'a magyarok lelki állapotjáról' a Szent-István-i térítés előtt, és ahogy ő is kimutatja, nagyon valószínűnek tűnik, hogy a kereszténységnek nem a római formáját értve ugyan, nem is a Bizáncban hivatalossá vált formáját, de létezett a kereszténység közöttük.” (Pap Gábor: Angyali korona, szent csillag)

Szintén e fontos külföldi források közé tartozik *Theophylactus Symocatta* bizánci történetíró a VIII. század első feléből, akitől két, népünkkel foglalkozó idézet következik: „*Hunfajú szabírok laknak a Kaukázusnál.*” Ezzel hitelesen lokalizálja a VII. *Konstantinos Porphyrogenitos*, bizánci történetíró-császár által a nála vendégségben járt *Tormás* és *Bulcsú* vezérek elbeszéléséből megismert „*savartoi asphaloi*”-nak, azaz „*erős szavárdok*”-nak nevezett eleink jelenlétét az említett térségben.

Majd másutt (abban az időben sok korabeli forrás turknak, azaz pártusnak nevezte a magyarokat): „*A turkok tisztelik a tüzet, a levegőt és a vizet, a földnek himnuszokat zengenek, de csak azt imádják és tartják Istennek, aki az eget és a földet teremtetten.*” (...)

Most vegyük sorra Dr. Varga Tibor kalauzolása segítségével a legfeltűnőbb jellegzetességeket hajdanvolt kereszténységünk terén, aki szerint *nem mi tanultuk a kereszténységet Európától, hanem Európa tőlünk:*

– *Szentháromság Vasárnapja*; Könyves Kálmán király 1095-ben elrendeli magyarországi megünneplését. Ezzel majdnem 300 évvel megelőztük a római kereszténységet, mert ott csak 1335-ben lesz hivatalos ünneppé. „*Róma utánunk kullogott.*” – mondja Dr. Varga. Nálunk már a XI. században fényesen ragyog a Szentháromság bölcséleti rendje, tehát korábban sem lehettünk ariánusok! (...)

Nálunk a péntek egész évben böjti napnak számított (még a kommunizmus idejében is élt e szokás a menzákon: a péntek volt a térszta-nap!). Róma azonban szombaton böjtölt. Ez a szokás, a böjt péntekenkénti megtartása a korai kereszténység, a III. század előtti kereszténység idején volt szokás, mely szokástól később mind Róma, mind Bizánc eltért, illetve soha nem is tette magáévá. Szent István rendelkezéseiben azonban még mindig eszerint rendelte el a böjt megtartását. *A magyarság tehát olyan dolgokra emlékezik böjti szokásaival, melyek III. század előttiak, és melyet Róma és Bizánc rég elfelejtett!* (...)

Nagypéntek; az egész világon csak nálunk van szokásban az *Úrkoporsó-állítás*, vagy másképpen: a virágokkal és növényi zölddel földízített Szentsír állítása. A magyar középkori egyházművészetben ennek legszebb példája a híres Garamszentbenedeki Úrkoporsó.

A sumir-magyar rokonság kérdése

c. könyvből idézet (Buenos Aires, 1982)

A magyar ősvallás istenasszonya

A múlt század második felében Kálmány Lajos katolikus plébános a szegedkörnyéki tanyavilágot járta. Észrevette volt, hogy hívei a szentek tiszteletéhez nem-keresztény elemeket vegyítenek, és feltette, hogy ezek a kereszténység előtti ősvallás maradványai. Kálmány adatgyűjtésének eredménye mitológiairodalmunk egyik legértékesebb tanulmánya: „Boldogasszony, ősvallásunk Istenasszonya”. Ebben Kálmány elmondja, hogy népünk kifejezetten „hét” Boldogasszonyt tisztel, akik között a legnagyobbnak tartja a Nagyboldogasszonyt. Ennek ’leányai’ a többi Boldogasszonyok (szülő, fájdalmas, gyertya-szentelő, sarlós, segítő, havi), akik közül a legfiatalabb a szűz Kisasszony. A néphit a Kisasszonyt azonosítja a kereszténység legnagyobb szentjével, Máriával, *míg a Nagy-boldogasszonynak Szent Annát tudják. Jóllehet a keresztény hittan erről nem szól, a nép keddet tartja Nagyboldogasszony napjának.* Meddő asszonyok kilenc keddet böjtölnek, hogy a Nagyasszony segítsen rajtuk.

Aki kedden mos, megbántja a Nagyboldogasszonyt, a Kedd Asszonyát. Kedden tilos minden erős munka, viszont elkezdésre, elindításra szerencsés a kedd, pl. tyúkültetésre.

Az adatok tömegéből kitűnik, hogy Nagyboldogasszony az élet adója és védője, bőség, termékenység, aratás, növény, állat és ember szaporodásának, egészségének gondviselője.

Kálmány rámutatott kódexirodalmunk adatára, amely szerint Szent Gellért „tanácsának intéséből akkoron kele fel, hogy a Szűz Máriát ez Magyarországbán Bódogasszonynak, avagy ez világnak nagy asszonyának hívnák.”⁷¹

⁷¹ „Az ő tanácsának intéséből a-koron kele fel, hogy az yz Mára: az Magyarorszaagban bodog azzonnak, awagy ez wylagnak nagy azzonpanak hyvnek, zent Istwan kiral es ez zegeen orzagit bodog azzon orzagaanak neweze.” (Erdely Codex 554b. Marg. L. 15). Szarvas-Simonyi Nyt. Sz. I. 130. I.

A magyarsághoz! Miért fogyatkozunk?

Magyar népünk folyamatos, területi és népességi fogyatkozásának számos és szétágazó oka van. Egyik, a fogyatkozást előidéző ilyen ok volt hazánk fontos és értékes geográfiai elhelyezkedése. A keletről visszatérő népünk Álmos és Árpád vezérletével a Kárpát-Duna-medencei őshazánkat foglalta vissza, a frank megszállók ideiglenes uralma alól. A jó éghajlat miatt földünknek gazdag a termése, vízellátása, a Kárpátok jól védi, és mert Európa központi és mindenképpen kelet-nyugati út-átjárója, ez hozta ránk a veszélyt. Ugyanis a korabeli hatalmak mind fontos céljuknak tartották földünk elbirtoklását. Ezért kezdődött el a hozánk képest sokkal népesebb német nép támadássorozata, amint felvettük a római katolikus kereszténységet, és keresztényi okokból leállítottuk nyugati hadjáratunkat: amelyek a honviszaszerzést és a letelepedést biztosították, nehogy megismétlődjék Atilla nagykirályunk birodalmának szétrombolása.

A „rabló-hadjáratoknak” nevezett, megfélemlítő, erőfitogtató, nyugati hadjáratunk sora részben megtorlás volt az avar birodalom Nagy Károly általi meghódításáért. Szólhatnánk itt az avar kincsek visszaszerzéséről is, de erről már írtam. Meg kell azonban említenünk az Anonymus által is leírt, Lech-mezei, katasztrofális csata történelmi okait. Három német herceg, Ludolf, Konrád és Arnulf, őseinket kérték fel katonai segítségül I. Ottó ellen. Ebben Bulcsú lehetőséget látott Ottó egyre növekvő erejének letörésére, ezért segítséget nyújtott a három hercegnek. Bulcsú és Lehel el sem tudták volna képzelni, hogy az egyezséget, az adott szót meg lehet szegni. Ez lett a vesztség. Mire behatoltak német területre, hogy segítsenek a hercegeknek, azok kibékültek I. Ottóval, egyesültek hadaival, a magyarok így kelepcébe estek, szőszegés áldozatai lettek, tehát a csatát árulás miatt veszítették el a Lech mezején, végül egyezkedést kértek. A németek megállapodtak velük a fegyverletétel feltételeiről, de azt mégis megszegték, és lemészárolták az 5000 lefegyverzett magyar harcost, Bulcsút és Lehelt pedig felakasztották a regensburgi katedrális tornyára. Ezzel megsértették a magyar népet, és cselekedetükkel kimutatták ocsmányságukat, mivel a magyar vezérekkel nem katonához méltó módon végeztek. E tettel kapcsolatban a német

és ugyanakkor a nyugat-európai történelemírás is megsértette az egyenlő elbírálás nemzetközi jogát, mert nem emlékezik meg korának két legnagyobb hadvezéréről.

Röviddel visszatelepülésünk után, a Vatikán és vele egyetértésben a németek, nem engedték, hogy befogadjuk a magyar-rokon kun népet, mert a Vatikán attól tartott, hogy velük erősödve visszatérnénk a régi hithez: a „pogány” valláshoz. Ez a magyarázat megegyezett a németek érdekével is, mert hozzánk képest így továbbra is megtarthatták népességi fölényüket, mi pedig gyengültünk velük szemben. Márpedig ez időben nagy szükség lett volna az egész kun nép befogadására, hogy a közelgő mongol-tatár támadó hadnak sikeresen ellenállhassunk. Nem tettük. Nem fogadtuk be őket, csak egy kis csoportjukat, – akik végül is népünk legmagyarabb elemévé váltak. A magyar határon kívül rekedt kunokat a tatárok elpusztították, így helyet hagytak kóborló szláv népek letelepedésének. A kunok támogatása hiányában a tatárok felettünk is győzedelmeskedtek (1241–42). Majdnem teljesen kipusztítottak bennünket. Az országot letarolták. IV. Béla királyunknak azért kellett idegeneket betelepíteni az országba, hogy az ország újjáépülhessen. Ez időben történt nemzetünk legnagyobb szerencsétlensége, nemcsak a tatár pusztítás miatt, hanem az új telepések beözönlése miatt az elnéptelenedett területekre, ahova az említett szláv népek mellé még a vlachok – a bécsi kongresszuson román nevet kapott oláhok is – betelepédtek. Ugyanis e népekkel való vérkeveredéssel hosszú távon nagy változás történt a magyarság együttélésében, a vallási türelemben és nemzeti identitás-vállalásban.

Dózsa György

Dózsa György (1470–1514) dálnoki kisnemes, délvidéki határőr parancsnok volt, akit a király hősiességéért tüntetett ki. Dózsát, aki egyébként az Árpádokig vezette vissza családfáját, nevezte ki a török ellen meghirdetett keresztes háborúhoz összegyűlt keresztes, azaz, az első kuruc (crux latinul kereszt) hadsereg főparancsnokává. Az akkori közpapság által hirdetett eszmék hatására és egyéb okból, a főnemesség a főként parasztokból álló keresztesekben ellenséget látott, és többször fegyveresen megtámadta őket. Az „egyéb ok” az lehetett, hogy a királyt ilyen szükség-helyzetben rákényszeríték a Habsburg-házassági szerződés elfogadására, amellyel később – alkotmányellenesen – a Habsburg-ház kezére játszották a magyar trónt. A parasztsereg ellenállt, mert a pápai felhatalmazás szerint minden támadójuk, tehát a magyarföldiek is pogánynak

számítottak, hiszen felszentelt seregre támadtak. A parasztsereg ugyan a nemesség ellen fordította a fegyvereit, de a vérengzésükről szóló beszámolók minden bizonnyal utólagos vádaskodások. Végül az 1514. évi, polgárháborúvá szélesedett harcokat a reguláris hadsereggel bíró Szapolyai János és szövetségesei verték le, a vezetőket kegyetlen kínzások után kivégezték, a jobbágyokat röghöz kötötték, azaz, elvették tőlük a szabad költözés jogát. Szapolyai János Dózsa Györgyöt „úri szóval” magához csalta, azután izzó vastrónon, fejére tett izzó vas koronával megkínózva végeztette ki, Mészáros Lőrincet pedig elevenen megsüttette rostélyon. Néhány hónap alatt 70 ezer ugaros magyart (jász, kun, besenyő) végeztetett ki⁷² (Málnási Ödön). A nemzet túlnyomó többsége, a parasztság, évszázadokra elvesztette a nemzethez tartozás tudatát és érzését, teljesen közönyössé vált az ország sorsát illetően. Az igazi tragédia azonban az volt, hogy mindez Mohácshoz vezetett, ahol az ifjú király meg is halt, a trónért vívott harcban az ország kettészakadt, és nem tudott egységesen ellenállni a török hódításnak. Ez az állapot csak II. Rákóczi Ferenc, majd Kossuth Lajos hatására változott meg évszázadok múlva.

1684. január 12-én I. Lipót, német-római császár és magyar király, ígéretet tett, hogy megbocsát mindazoknak, akik február 24-én megjelennek előtte Pozsonyban, és hűségeskü tesznek. A hűségeskü abban az időben hűbéri kötelezettséget jelentett. Thököly Imre megpróbált hatást gyakorolni a küldöttekre, de sokan a császár oldalára álltak. Ekkor Thököly nemzetgyűlést tartott Eperjesen, ahol kifejtette, hogy folytatja függetlenségi harcát a Habsburg-ház ellen. Ezután elfogta őt a török pasa, és láncra verve Budára szállította. Tettével a pasa a császárnak akart a kedvében járni. A kuruc hadak vezér nélkül szétszéledtek, a katonák Habsburg-szolgálatba álltak, hogy Budát megszabadítsák a törököktől.

A német zsoldosok éltek a kínálkozó alkalommal, és visszafoglalták a Felvidék várait. Egyedül Munkács várát nem tudták bevenni, melyet Thököly felesége, Zrínyi Ilona védelmezett, három teljes éven át.

1686. szeptember 2-án, közel 150 éves török megszállás után, Habsburg segítséggel Buda végül szabad lett. Buda felszabadulása után Karaffa német hadvezér ablaka alatt kárpodot építettek, és ő onnan gyönyörködött a kínzások sorozatában. Azt parancsolta: „Mindenkit, aki magyarul beszél és egy yardnál magasabb, darabokra kell

⁷² Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története. II. kiadás. München 1959.

vágni.” Ez volt a jelmondata. Wallisch ezredes, a vérbírósnak elnöke lemondott, mert nem bírta nézni a kínpadon gyötrődők vonaglásait, és hallani fájdalmas ordításait.

A magyar lakosság létszáma csökkent, egyre fogyott a hosszú háborúk alatt. Az 1686-os Habsburg „felszabadítás” majdnem „teljes megsemmisüléssel” ért fel. Az ország nagy területei teljesen elnéptelenedtek, ezekre a helyekre a Habsburgok mindenféle európai kalandort, szerencsevadászt, többnyire németeket telepítettek.

A Habsburgok célja az volt, hogy a német protestáns erőt meggyengítsék, és megerősítsék a Habsburgok támogatását Magyarországon. A harmincéves háború vérontásaiból a németek csak ekkor kezdtek felépülni, és hamarosan erőre kaptak. Ez a politika kettős célt szolgált. Először is: a németek Magyarországra telepítésével Németországot sikerült gyengíteni a lakosság csökkentésével, másodszor: az idegen betelepülők megváltoztatják a nemzet társadalmi összetételét és életerejét. Ezzel készítik elő a magyarok jövőbeni bekebelezését.

Figyeljük meg további működésüket (hogyan lehetett tönkretenni a népet): évente kétszer elrendelték, hogy Németország és Ausztria területéről minden bűnözőt (és azokat is, akik szifiliszról vagy más betegségtől szenvedtek, beleértve a prostituáltakat is) idehozzanak a Dunán. Lipót császár Karafta tábornagyot „Aranygyapjú érdemrenddel” tüntette ki – amiért oly „kiváló” munkát végzett könyörtelen, brutális utasításai végrehajtásával. 1697-ben a császár olyan törvényt hozott, hogy ha bárki megöl egy magyar „lábadót”, jutalma annak fél birtoka lesz. Ennek eredményeként sok idegenből „magyar” arisztokrata lett, és legalább nyolcvanhét, jól ismert, idegen uraság foglalt helyet a magyar nemesség között és a kormányban.

Lipót elfogadta Kolonics tábornok indítványát, hogy a töröktől visszavett területeken ugyanazokat a törvényeket kell alkalmazni, amelyek Ausztria területén is érvényesek. A császár nyilvánvaló szándéka hazánk Ausztriához való csatolása volt. Kérte ehhez a magyar nemesség jóváhagyását. Amiért a nemesség nem fogadta el indítványát, Lipót megtorlással, retorzióval fizetett. Elrendelte, hogy minden magyar, akinek a töröktől visszaszerzett területeken birtoka volt, és azt vissza akarja nyerni, tulajdonjogát írással kell bizonyítania. Ha az okirat nem állt rendelkezésre, a földet elvették tőle. A „szerencséseknek”, akik igazolni tudták birtokukat, nehéz adót és közös költséget kellett fizetniük, s ha ezt nem tudták teljesíteni, a birtokukat ugyancsak elkobozták, és idegeneknek adományozták. A Kunság területét félmillió aranypénzért adták el a Német Lovagrendnek.⁷³

⁷³ Botos László: Hazatérés. Budapest, 1996.

1722: újabb nagy telepítési akció kezdete, a cél: Tolna megye benépesítése. A telepeseknek legalább 200 Forint tőkével kell rendelkezniük, mivel csak földet és házhelyet kapnak.

1767: a Tolna megyei németek száma kb. 70 000 (13 200 család).

1768–1771: a betelepítések csúcspontja: 17.000 telepes jön Magyarországra Lotaringiából, Trier környékéről, Elzászból, a Fekete-erdő vidékéről, Badenből, Svábföldről, Tirolból és Svájcban.⁷⁴

Németek betelepítése

A Kárpát-medencében évszázadok óta élnek németek, azonban számuk az oszmán uralom után jelentősen megemelkedett. Ekkortájt ugyanis nagyarányú, szervezett betelepítés indult el az ország kiürült területeire, az adófizetők pótlása céljából. Az áttelepítés eleinte a földesurak kezdeményezésére történt, de később, Mária Terézia és II. József alatt, már császári segédlettel.

A betelepítések kezdetén a szétzilált Német-Római Birodalomból szívesen és könnyen jöttek el a jobbágyok, hiszen a hosszú háborúk után sorozatos éhínség sújtotta a békésebb 18. században már megsokasodó népességet, miközben a politikai helyzet bizonytalan volt... Az áttelepülők titkos toborzóirodákon keresztül jöttek Magyarországra.⁷⁵

Bővebb ismereteket erről pl. Szabó Dezső: Az egész látóhatár c. könyvében. (Kaláka Kiadó, USA. 1975)

A XVI. századtól a XVII. századig horvát kezdeményezéssel pán-szláv mozgalom szerveződött, amely nem okozott túl nagyszámú emberélet-áldozatot, de hozzájárult a trianoni békeparancshoz, mert az orosz cárok magyarellenes propagandája ellenünk fordította a kisebbségi népeinket.

Majd 1871 óta pán-germán mozgalom terjedt el, amely magyarellenes izgatással belső egyensúlyunk, egységünk megrontója lett, így fokozta gyengülésünket.

1848-49-es szabadságharcunk lényegét, amelyet a feudalista államrend megszüntetéséért, népünk és a világ népeinek szabadságáért vívtunk, az Osztrák-Magyar Monarchia területén élő kis népek többnyire nem értették, a pán-szlávizmus

⁷⁴ http://www.nemetklub.5mp.eu/web.php?a=nemetklub&co=F2LAXy_G0P

⁷⁵ http://www.delzala.hu/index.php?option=com_content&view=article&id=77

befolyása alatt nem mellénk álltak, hanem ellenünk, a hatalmasok oldalára, és így orosz segítséggel vérbe fojtották a szabadságharcunkat. Ekkor jött ránk a kor legkegyetlenebb habsburgi bosszúja, Hajnau-i végrehajtással. Kegyetlenkedéseit még az oroszok sem nézhették jó szemmel, és ez kiváltotta Haynau lecserélését. Az ezt követő Bach-korszak enyhébb elnyomást jelentett, de intézkedései talán örök időkre befolyásolták magyar nép világnézetét. Megtörték nemzeti ellenállásunkat, és rombolni kezdték nemzeti önbecsülésünket az erőltetett finn-ugor elmélet hirdetésével, taníttatásával ország- és világszerte.

Majd a világháborúk következtek, amelyekből földrajzi elhelyezkedésünk következtében lehetetlen volt kimaradnunk. Pedig egyikben sem akartunk részt venni. Az első világháborút gróf Tisza István, miniszterelnök ellenezte 1914. július 8-án a császárhoz írt levelében. A második világháborút pedig gróf Teleki Pál ellenezte. Halálát követően, iránta érzett tiszteletből Winston Churchill így nyilatkozott: „A béketárgyaláson Teleki Pál részére egy üres széklet hagyunk.” Mindkét ránk kényszerített háború rengeteg áldozatot követelt, ehhez még az elégtelen fegyverzet is hozzájárult. A gyilkos harcok ismertetése fennmaradt például az I. világháború piávei csatájáról. Örökké fájó emlék marad az, hogy a II. világháborúban a Don-kanyarban elpusztult a teljes második magyar hadsereg, 200.000 hős honvédünk.

DR. KOLOZSY SÁNDOR

Fekete-tenger – Duna-csatorna

c. írásából:⁷⁶

A II. világháború után a román vezetők azonnal elfogadtak egy tervet, mely a Duna-delta mocsarait, mederbe szorítva, öntözésre használhatóvá teszi, s egyúttal elkezdték a Fekete-tenger és Duna-csatorna építését 60 kilométernyi hosszban Besszarábia és Constanta között, hogy lerövidítsék a nehéz, 350 kilométernyi víziutat a Duna-deltán keresztül.

⁷⁶ Lásd eredetiben: <http://www.magtudin.org/Duna%20Csatorna.htm>

Románia jövőre vonatkozó elképzeléseihez tartozott Nagy-Románia létrehozása, és az, hogy megszabaduljanak a nemzeti kisebbségektől, melyek a Románia részét képező Erdélyben a lakosság 60 %-át teszik ki, beleértve Erdély őslakóit, a több mint 3.000.000 székely-magyart és 250.000 moldovai csángót. Ezekben az években fokozódott a kisebbségek elleni hadjárat, megragadva minden alkalmat arra, hogy eltöröljék a több mint ezer éves magyar műveltségnek még a nyomait is Erdélyben. Magyar falvak, városok és külvárosok jelentős részei, iskolák, egyetemek és templomok estek az esztelen rombolás áldozatául, vagy elrománosították őket. Nagyszámú magyart erőszakkal vittek el Erdélyből, felcserélve őket a betelepítendő, még nagyobb számú románral, hogy a lakosságot román többségűvé változtassák.

„Több, mint 60.000 ellenálló: papok, kisebbségi magyarok, földbirtokosok robotoltak a csatornánál, legtöbbször, mint rabszolgák. Sokan haltak meg az elképesztően kegyetlen körülmények között.” (Romania's Danube Connection, Newsweek/ January 30, 1984, written by Michael R. Meyer with Douglas Stanglin, in Bucharest. Reprinted by Free Hungarians, May 1984)

Az évek folyamán ez a munka nagy anyagi megterhelést jelentett, hatalmas munkaerő-mennyiséget követelt, elsősorban ingyen rabszolga-munkásokat. Így a saját népe iránt szélsőségesen elfogult román állam, Ceausescu elnökkel az élén, leleményes tervet készített –, hogy az ingyen munkásokat a nem kívánatos kisebbségek, vallási és politikai ellenállók soraiból szedje össze –, hogy megtartsa a szükséges létszámkeretet a Duna-delta munkatáborai számára.

„Romániai hivatalos tudósítások szerint a románok egyharmada rendőrségi besúgó volt. A magyarokat és zsidókat minden elképzelhető ok miatt feljelentették.” (Transylvanian Hungarian Newspaper, USA, June 15, 1983, written by the late Transylvanian writer, Gizella Hervay.)

Az utolsó 30 évben becslések szerint legalább félmillió embert használtak ingyen rabszolgamunkára a Duna-delta munkálatainál, s ezeknek legalább 75 %-a erdélyi és moldvai magyar volt. Hogy az ingyen munkához állandó létszámot biztosítsanak, ilyen törvényeket léptettek életbe: „azok az állampolgárok, akik nyilvánosan bírálják Románia politikai, jóléti és gazdasági állapotát, vagy a kisebbségek kezelését, kényszerszolgákra ítéltetnek hamis vádak alapján, mint ‘élősködő életet folytatók’, vagy mint akik ‘rendszeresen megtagadják a munkát’.” (Amnesty International – Forced Labour in Rumania) Az ítélet általában nehéz munka volt.

Ezen törvény felhatalmazta őket arra, hogy könnyedén megszabaduljanak minden nem-kíváncos ellenzékétől, kisebbségtől, vallási és politikai ellenállóktól, mert az ítélet: haláltáborokba való szállítás a Fekete tenger – Duna-csatorna építéséhez. Számtalan esetben elítélték őket, vagy megfelelő bírósági eljárás nélkül küldték őket a haláltáborokba.

A táborba szállítás nagy biztonságú rendőrszállítókon, tehervonatokon történt, ahol 100-150 embert zsúfoltak minden vagonba, padokhoz láncolva, kevés, vagy nem létező egészségügyi berendezések mellett, hogy a 3-4 napos utat így bírják ki Észak-Romániából a Duna-deltába. Néha teherhajókon történt a szállítás, hasonló körülmények között.

Minden táborban hasonlóak voltak az állapotok, beleértve Cemavada, Periprava, Medgidia, Galati, Incula Mare Brailei, Gradina, Salcia, Stoenesti, Ghilia, Tataru, Tichilesti és Valea-Neagra táborait. A rabszolgáknak napi tíz órát kellett dolgozniuk, gyakran az ebédszünet alatt is, ha nem teljesítették az előírt mennyiségű munkát.

„Barátok és rokonok látogatása tilos volt.”... „Az ételt elképzelhetetlennek és ehetetlennek jellemezték. A víz-adagot napi két-három literre korlátozták, a zuhanyozási lehetőség és az egészségügyi intézkedések hiányoztak. Napirenden voltak a járványok, a raboktól súlyos áldozatokat követeltek. A táborok elképesztően túlzsúfoltak voltak. A Duna-delta kényszermunka-táborai közül (különösen a szigeteken) még a legelemibb egészségügyi intézmények is hiányoztak, orvosi ellátás sem volt.” (Amnesty International).

Románia gazdasági helyzetének hanyatlása 30.000 bányász munka-megtagadásával érte el csúcspontját a Jiu Völgyben, az 1977. augusztus 1-3-ig terjedő időszakban.

„4.000 romániai magyar bányászt bocsátottak el, és erőszakkal távolították el őket Románia különböző részeibe. Sok bányászt osztottak be a Duna – Fekete-tenger csatorna és a Duna-delta kényszermunka-táboraiba.” (Amnesty International).

Eközben a csatorna nőtt, és végül be is fejezték. Sokszázezren lelték halálukat a Duna-deltában, tömegsírokba temetve a csatorna két oldalán. Mindnyájukat Ceausescu elnök „Nagy Álmáért” áldozták fel.

(Ezt a beszámolót az Amnesty International, a Newsweek írásaiból, s közvetlen erdélyi beszámolókból válogattuk.)

(Nekünk is volt több „holokausztunk”, ez volt a legnagyobb méretű. B. L.)

Magyarellenesség

Jugoszláviában a magyarellenesség többnyire a szerbek részéről nyilvánult meg, és folytatódott a második világháború alatt és a későbbi időkben. 1944 november havában Titóék utasították a bácska-topolyai születésű Varga Istvánt, aki együtt harcolt Titó fontos emberével, Kosta Naggyal, a spanyol polgárháborúban. Innen visszatérve, rábeszélyt Vargát, hogy toborozzon Bácskában egy magyar hadosztályt, amely a jugoszláv kötelékekben fog szolgálni. Egy magyar partizáncsoport csatlakozott Varga alakulatához, és nagy propagandát fejtettek ki a bácskai magyarság között. Jelszavá tették: „Mutassuk meg, mi magyarok, hűségünket Tito elvtárs és az új Jugoszlávia iránt. Mutassuk meg, hogy nem értünk egyet a magyar fasisztákkal. Mutassuk meg, hogy mi fegyverrel harcolunk az új Jugoszláviáért. Aki nem jelentkezik, az fasiszta, és a nép ellensége! Mint ilyen, el fogja nyerni méltó büntetését. Meg fogjuk semmisíteni.”⁷⁷ A magyar hadosztályt „Petőfi-brigádnak” nevezték. A propaganda hatására majdnem minden család küldött egy „önkéntest”. Varga István volt a parancsnok. A Petőfi-brigád megalakulása azt a látszatot keltette, mintha a vajdasági magyarok elleneznék területük visszacsatolását Magyarországhoz, ezért fogtak volna fegyvert Tito oldalán. Ezek a szerencsétlen „önkéntesek” nagyon nehéz helyzetben voltak, az önmarcangolás miatt is, mert harcolniuk kellett igazi, régi hazájuk ellen.

A második világháború ekkor már a végéhez közeledett. Tito elgondolása szerint ez a magyar hadtest nem élhette volna túl a háborút, mert esetleg veszélyt jelentett volna Tito abszolút uralma elérésében. A magyar hadosztály, szorult helyzetben, nem adhatta meg magát a németeknek, mert családjuk Bácskában, Vajdaságban élt. Tito partizánjai kegyetlen bosszút álltak volna a családjukon, ha észreveszik, hogy nem teljes odaadással harcolnak. 1945 áprilisában Tito támadásra küldte ezt a gyengén fegyverzett, hiányosan felkészült hadat, minden tűzérségi biztosítás nélkül, a tankokkal és nehéz tűzérséggel rendelkező német hadtest ellen. A küzdelmük több mint egy hétig tartott. A magyar brigád 30%-a – minden erőfeszítésük ellenére – odaveszett, Varga István túlélte. A brigád katonái hűek maradtak a magyar katona jó hírnévéhez. Elfogadták a lehetetlent, meg akarták menteni az ott hon maradottakat. Sajnos, ezen nem segített halálba menetelésük sem.

⁷⁷ Szigethy György: Szemtanú voltam, Cleveland, Ohio, 1956, 31.

A rácok⁷⁸ lemészároltak minden itt élő németet. 60 000 körüli a magyar meggyilkoltak száma – részben a közvetlen háborús cselekmények következtében, részben a nem-közvetlen háborús cselekedetek miatt (bebörtönzés, éheztetés, kínzás, és kórházi kezelés következtében, ahol magyar soha nem gyógyult fel).

1994 szeptemberétől Stollmár G. Ilona folytatólagos cikksorozatot jelentetett meg a Keresztény Magyar Vetés c. folyóiratban a jugoszláv szörnyűségekről.

Az 1941-ben elhatalmasodott magyarellenesség a szerbek között idővel mind jobban kiszélesedett. Ismertetem röviden a bácskai vérengzés egyes részleteit.

1941-ben, amikor Délvidék egy része visszakerült, a bevonuló magyar katonákat menetelés közben, orvul támadták a jugoszláv partizánok, háztetőkről, bokrok és fák mögül. Ennek megállítására, az adai magyar katonai parancsnok elfogatott és agyonlővetett 17 partizánt. Bosszúból a szerbek később kétszáz, környékbeli magyart hajtottak össze, és válogatott, borzasztó kínzások után mind kivégezték őket. Mohol faluban 760 magyart kínoztak heteken át. Szíjat vágtak ki a hátukból, majd meztelenre vetkőztetve, a Tisza partján agyonlőtték őket.

Újvidék visszatérésekor egy rác tiszteletes lánya virágcsokorral jött üdvözölni a magyar bevonulók parancsnokát, majd a virágcsokorba bújtatott pisztollyal agyonlőtte a parancsnokot. A felháborodás hevében az elfogott lányt, apját és néhány társát agyonlőtték. Mielőtt agyonlőtték őket, a falu magyar papja lépett elő, és kérte, hogy őt is végezzék ki, a falu békéje érdekében. Két és fél év múlva, amikor a rác agresszió kezdődött, a rácok ugyanezt a magyar papot lőtték agyon elsőnek. A 3300 csurgói lakos közül csak néhány maradt életben.

Feketehalmi Czeydner vezérezredest a magyar véstörvényszék 869 rác megöléséért fogta pörbe. Ugyanakkor a jugoszlávok csak 756 partizán megölésével vádolták őt. Ez azt mutatja, hogy a magyar hadvezetés nem rendelte el a partizánok agyonlővetését. Ha sor került ilyesmire, az mindig az orvtámadások megállítását szolgálta. Ugyanakkor a rácok mindig az ártatlan civil lakosságon álltak bosszút. Zsablya faluban egy apának nyolc fia volt, és a rácok arra kényszerítették a nyolc fiút, hogy díszlépésben vonuljanak apjuk kivégzéséhez. Miután az apát kivégezték az idősebb fiú került sorra a kivégzésben, és az ő öccseinek kellett díszlépésben menetelni a kivégzéshez. Ezt az eljárást alkalmazták mindegyikük kivégzésénél,

⁷⁸ A IX. században a szerbek felvették a kereszténységet, főzsupánt választottak, aki Ráskában székelt, melynek jelenlegi neve Novi Pazar, szerbiai terület. Ebből a „Ráska” névből alakítottuk ki a szerbek magyar nevét, így „rác”.

de a legfiatalabb, aki ekkor 13 éves volt, megtagadta a díszlépést a bátyja kivégzéséhez. Amikor a díszlépésre akarták kényszeríteni, leköpte fogvatartóját, aki erre kiverte a fogait, és herezacskóját dróttal összekötve, hátul kifesztve, kalapáccsal verte. Ebben a faluban 2000 magyart öltek meg ehhez hasonló, szörnyű módon.

A rendszeres délvidéki tömegmészárlás következtében kb. 10 000 magyart öltek meg magyarságukért, de még nevüket sem volt szabad kiejteni.

1941-ben a rácok összeterelték a környék lakosságát, a vasútállomásnál kilenc embert összekötöztek, lábukat a sínekre helyezték, a mozdony átszaladt rajtuk, és csak e borzalom megtörténte után tették a nyakukat a sínre, hogy a mozdony végezzen velük.

1849-ben Szenttamásban, a magyar szabadságharc idején, katonaságunk a helyi katolikus templomban 37 magyar gyermek fejét találta a testéről levágva. Felháborodásukban 2000 rácot agyonlőttek. Egy évszázaddal később, 1945-ben ennek az eseménynek a megtorlására a rácok 3000 védtelen magyart öltek meg Szenttamásban.

Óbecsén 600 magyart öltek meg. Óbecsén a férfiak nemi szervét levágták, és a szájukba tömtek kivégzés előtt. Minden faluban és városban ilyen szörnyű kínzásokat követtek el. Mozsoron 69 magyart öltek meg válogatott, barbár kínzások közepette. „Kedvelt módszer” volt a hasfelvágás, körömkitépés, here-összezúzás.

1941-ben Zomborban a magyarok elfogtak 11 rácot, akiket törvény elé állítottak magyarelles cselekmény miatt. A törvény nevében agyonlőtték őket. Két és fél évvel később a rác bosszú iszonyú volt. Az ottani lóversenypályán 2500 magyart öltek meg. Kivégzésük előtt parázs-szönyegen futtatták őket. Sokakat élve dobtak a tömegsírokba, ahonnan gyakran még másnap is hallatszott a segélykiáltás. Megtörtént, hogy álló helyzetben temették őket, úgy, hogy a fejük még nem volt befedve, majd tank roncsolta, taposta egyenesre a tömegsír. A zombori buszmegálló ilyen magyar tömegsír fölött épült. Csak Zomboron 5650 magyart öltek meg Titó partizánjai.

Pacsér faluban, ahol 16 szerb veszítette életét, a szerbek megtorlásként 200 magyart öltek meg. Bajmokon, ahol az orvtámadások megállítására a magyarok 35 szerbet lövettek agyon, bosszúból 78 civil magyart végeztek ki. A falu bíróját megnyúzták, és még élve temették el. Szabadkán 7000 magyart temettek közös sírba.

Apatifalva a Bécsi Döntéskor visszakerült hozzánk, itt egyetlen rác sem veszítette életét, a partizánok ennek ellenére 300 magyart öltek meg. Kula községben 500 magyart végeztek ki a falu közterén, minden ok nélkül. A falu népe a sok éhező gyerek részére közösen főzött, és amikor a partizánok megérkeztek, belevizeltek a készülő ételbe.

A bácsszöllősi Szűcs Márton és Kovács József papok írták le ezeket a szörnyűségeket, a Halottak hallgatása című könyvükben, amelynek kiadását – a bosszútól való félelem miatt –, csak haláluk utánra engedélyezték. Könyvükben leírják, hogy felmérésük szerint a szerbek 40 000 magyart gyilkoltak meg. A könyv kiemeli azt a tényt, hogy a megölt magyarok mind ártatlan, helyi lakosok voltak.

Szombathelyi Ferenc dandártábornokot másik két tábornoktársával a rácok 1946 őszen kivégezték. Bizonyítani nem tudjuk, de általánosan ismert, hogy karóba húzták, annak ellenére, hogy ártatlan volt, hiszen rendeletben szüntette meg a partizánok ellen folyó megtorlást. A magyar kormány azzal a feltétellel adta ki őt a jugoszlávoknak, hogy a büntetése nem lehet több, mint amit a magyar kormány szabott ki részére: tíz év börtönbüntetés.

1991-1992-ben, amikor Jugoszlávia felbomlott, a szerbek megtámadták a horvátokat és a szlovéneket, azért, mert azok függetlenséget akartak. Ennek következtében sok ezer magyar vesztette el az otthonát. A katonakorú magyar fiatalokat besorozták, hogy a háborúskodás alkalmával a magyarok hulljanak, s így az etnikai tisztogatás törvényesen folyjon. Szarajevót a rácok kis híján letörölték a térképről.

Dél-Bácska lakosságának 46%-a magyar, ennek ellenére az erről a területről besorozott katonák 85%-a magyar. 1998-ban olyan helyekre vezényelték őket, ahol várható volt a NATO támadás. Arra számítottak, hogy a brutális szerb népiirtás elleni NATO megtorlás egyúttal elősegíti az ő tervbe vett etnikai tisztogatásukat is.⁷⁹ Amikor a horvátok visszafoglalták területüket, a szerbek tömegével menekültek Bácskába, megváltoztatva a népesség demográfiai összetételét. Céljuk az egynyelvűség, amit a Trianont megelőző időkben tűztek ki. Az albánok és a magyarok irtása azóta is folyik.

Kivándorlásunk évenkénti adatai

A 2013-ban alapításának 75. évébe érkezett Magyarok Világszövetsége a magyarság világméretű szétszórása történetének közreadásával tiszteleg az elődök, a ma élő nemzedék és az utókor előtt, egy szóval a nemzet színe előtt. Ebből az alkalomból naponta tettünk közzé lapokat a magyarság első nagy kivándorlási hullámának történetéből, úgy, ahogyan azt néhai Kiss Dezső, az MVSZ levéltárosa összegyűjtötte. Tisztelgésünk Őneki is szól.

⁷⁹ Kanadai Magyarság, 1998. október 10.

Kivándorlás Magyarországról Amerikába a Trianont megelőző évtizedekben: 1871-1918 között

„...s kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk...”
(József Attila: Hazám)

Trianon előtt Amerikába vándorolt 2.015.238 emberünk. Az európai kikötők által közölt statisztikai adatok a Magyarországról Amerikába történő kivándorlásáról:

év	kivándorló	év	kivándorló
1871.	294	1893.	22.996
1872.	595	1894.	8.044
1873.	962	1895.	25.858
1874.	927	1896.	24.649
1875.	1.065	1897.	14.106
1876.	625	1898.	22.802
1877.	652	1899.	43.394
1878.	803	1900.	54.767
1879.	1.759	1901.	71.474
1880.	8.766	1902.	91.762
1881.	11.257	1903.	119.944
1882.	17.520	1904.	97.340
1883.	14.839	1905.	170.430
1884.	13.195	1906.	178.170
1885.	12.348	1907.	209.16
1886.	25.149	1908.	49.365
1887.	18.271	1909.	129.338
1888.	17.630	1910.	119.901
1889.	25.144	1911.	73.654
1890.	31.470	1912.	120.516
1891.	33.000	1913.	119.159
1892.	35.125		

Forrás: Walter F. Wilcox: *International Migrations Statistics*. Vol. I. 716-717. lap;
 Közli: Puskás Julianna. (*Kivándorló magyarok az Egyesült Államokban, 1880-1940.*)
Akadémia Kiadó, 1982., 443-444. l.

1900. július 5.

Tömegesen vándorol ki az országból Magyarország egyes vidékeinek lakossága

Részletek a belügyminiszternek a kivándorlás korlátozására, illetve a lakosság felvilágosítására vonatkozó 59.207/1900. BM. számú körrendeletéből.

„Valamennyi törvényhatóságnak!

Újabban több törvényhatóság tett hozzám jelentést a kivándorlási mozgalom terjedéséről és némelyek annak meggátlása céljából intézkedéseket s a hatóságok részéről ezen mozgalommal szemben követendő eljárás tekintetében egyszerűsmind utasítást kértek.

Ennélfogva tájékoztatás és mihez tartás végett a következőket tartom szükségesnek kijelenteni:

Mind politikai, mind nemzetgazdasági szempontból sajnálatos, hogy az ország egyes vidékeinek lakossága mind nagyobb számban, sőt tömegesen hagyja el hazáját. Mindamellet a kivándorlást kényszereszközökkel megakadályozhatónak nem tartom, mert ez ellenkezik az állampolgároknak általam elismert alapjogaival, nevezetesen a személy- és költözködési szabadsággal, de különben sem vezetnének célhoz.

Ezen baj gyökeresen csak helyes közgazdasági és közigazgatási intézkedések folytán volna orvosolható, de az ily intézkedések az állam pénzügyi erejének helyes egyensúlyára való tekintetből és a természetes fejlődés folyamatának lassú volta miatt hosszabb idő múlva valósíthatók meg és mutathatnak fel nagyobb eredményt.

Ebből kifolyólag a kormány feladatának tekinti, hogy a kivándorlás mérséklésére és az abból eredő hátrányok ellensúlyozására az alkalmas intézkedéseket és rendszabályokat megállapítsa és fokozatosan életbe léptesse. De addig is, amíg az intézkedések ily irányban megtehetőek lesznek, a közigazgatási hatóságok nem zárkozhathatnak el azon feladatuk elől, hogy a kivándorlást a rendelkezésükre álló

törvényes eszközök igénybevételével némileg korlátozzák, s az abból származó hátrányokat lehetőleg enyhítsék.

Ha tehát valahol kivándorlásra irányuló mozgalom észleltetik, legelőször a keletkezésének okait kell szigorúan kipuhatolni.

Tudvalevő, hogy a külföldi tengeri gőzhajózási vállalatok avégből, hogy a kivándorlók szállításából, hogy minél több anyagi hasznuk legyen, úgyszintén azoknak külföldön lévő ügynökei – mint erre a hatóságok innen már figyelmeztetve is voltak – igyekeznek hazánkban is egyes egyéneket megnyerni, kik bizonyos pénzjutalék fejében számukra minél több utast toborozzanak. Ezek azután haszonlesésből az amerikai állapotokat rózsás színekben festvén le, a tájékozatlan népet könnyen kivándorlásra csábítják. Midőn tehát ily lelketlen közvetítők nyomoztatnak ki, azok ellen a megtorló eljárás az 1881. évi XXXVIII. tc. alapján haladéktalanul és kérelhetetlen szigorral folyamatba teendő, a külföldiek azonfelül az országból kitiltandók.

Az említett vállalatok és ügynökeik nagy számmal küldenek szét nyomtatványokat, melyekben a lakosokat az amerikai gazdasági viszonyok magasztalásával a kiutazásra csábítják. Egyszersmind az utazásra, sőt a hatóságok és az útlevélszabályok kijátszására vonatkozó tanácsokat is adnak.

Ily nyomtatványok a hazai postai szállításból ki vannak tiltva s azok a posta- és távírdahivatalok által sem továbbíttatnak. (...)

Tapasztaltatott, hogy az ily nyomtatványok gyakran a községi bírák, tanítók és kocsmárosok címére küldetnek, mivel ezek a községi lakosokkal sűrűbb érintkezésben vannak. Szükséges tehát, hogy ezek alkalmas úton felszólíttassanak, hogyha hozzájuk ily nyomtatványok érkeznek, hazafias kötelességüknek tartsák azt el sem fogadni, vagy az illető főszolgabírónak, illetve polgármesternek azonnal beszolgáltatni.

Tudva van a törvényhatóság előtt is, hogy az Észak-amerikai Egyesült Államok a bevándorlás tekintetében bizonyos korlátozásokat léptettek életbe. Nevezetesen: – oly egyének, kik valamely munka teljesítésére előzetesen kötött szerződés, vagy szóbeli egyezmény folytán vállalkoztak, továbbá a teljesen vagyontalanok és akik bizonyos betegségben szenvednek, partra sem szállhatnak, hanem Európába visszazárást kapnak. Hivatalos jelentések szerint ily esetek a szigorú végrehajtásnál fogva igen gyakran fordulnak elő. Az ily visszautasított egyének azután az elutazáskor még meglévő kevés vagyonukat is teljesen elkölthetve és a lelketlen ügynökök által is kifosztva, többnyire a külföldi osztrák-magyar konzulátusok által nyújtott előlegek segítségével, a legnagyobb nyomorban érkeznek vissza hazájukba.

De azoknak is, kik szerencsésen partra szállottak, különösen a kezdetben nagy nehézségekkel, sőt nélkülözésekkel kell küzdeniük és sokan csakhamar belátják csalódásukat. Ezt illusztrálja a New-Yorkban megjelenő „Szabadság” című hírlapban „A telepedés nehézségei” felirattal közölt cikk is.

Még kedvezőtlenebb helyzet vár a Dél-Amerikába, nevezetesen a Brazíliába bevándorlókra, amint erre a törvényhatóságok innen ismételten figyelmeztetve lettek. (...)

Végül felhívom a törvényhatóságot, hogy a kivándorlási mozgalmat folyton éber figyelemmel kísérve, arról időről-időre hozzám jelentést tegyen. Amennyiben pedig a kivándorlás egyes helyeken oly különös okokra volna visszavezethető, amelyek valamely kormányhatósági, esetleg törvényhozási intézkedés által sikeresen orvosolhatók volnának, ez iránt az illető helyre tüzetesen indokolt felterjesztést tegyen.

Budapest, 1900. évi július 5-én

Széll sk.”

Belügyi Közlöny, 1900. aug. 17. V. évf. 14. szám. 321-323. oldal.

1901. november 26.

A kivándorolt magyarokkal való kapcsolat tartására az Országgyűlés költségvetési támogatást szavazott meg

Részletek a sajtó híradásából:

„...A Miniszterelnökség jövő évi budgetjében egy 50.000 koronás tétel szerepel, melynek beiktatása a kezdetét jelenti annak a kivándorlási politikának, amelyet évek során át sürget az egész magyar társadalom közvéleménye. Ez a csekély összeg arra szolgál, hogy segítse a kivándorolt magyarok hajótöröttjeit, de általa a kivándorlás kérdését megoldani nem lehet (...) A sok kint élő magyar emberrel fönny kell tartani az összeköttetést, s módot kell nyújtani arra, hogy magyar voltukat megtarthassák és ápolhassák. Különösen az Amerikában élő magyar honpolgárokat segíteni kell magyar mivoltuk megtartásában. Ébreszteni kell velük a magyar államiság kihatását az idegen földre s ezért erre a nagy és nemes célra sokkal nagyobb összeget kell szánni...” – olvasható a közleményben.

Pesti Hírlap, 1901. november 26. kedd, 1-2. oldal

MVSZ Sajtószolgálat

További háborús és kivándorlási veszteségeink

Az első világháborúban a magyar veszteség: 661.000 lélek. (Encyclopaedia Hungarica, Hungarian Ethnic Lexikon Foundation, Calgary. 1996)

Trianon utáni népességvesztésünk az utód-államokhoz elcsatolással: 3,5 millió. (Encyclopaedia Hungarica)

Ugyanakkor kivándorolt csak Amerikába, a két világháború között 1911-től 1940-ig: 344.009 magyar állampolgár. (Encyclopaedia Hungarica)

A második világháború magyar áldozatainak száma: 580.000, ebben szerepel a Don-kanyarban megsemmisített, második hadseregünk 200.000 hősi halottja is.
<http://www.secondworldwarhistory.com/world-war-2-statistics.asp>

1945 után a Szovjetunió 295.000 magyart deportált (elhurcolt „málenkij robot”-ra) a szibériai munkatáborokba. (Encyclopaedia Hungarica)

1945-1948 közötti kivándorlás: 200.000 lélek. (Hungarian World Encyclopedia)

1956-os szabadságharcunk embervesztesége: 27.000 halott és 200.000 magyar, aki külföldre menekült. (Hungarian World Encyclopedia)

1990-2000 között a Hungarian World Encyclopedia szerint 100.000-en hagyták el a hazát.

(KSM megjegyzése: Tragédiánk folytatódik: 2013-ig, az elmúlt években ismét kb. fél millióan költöztek külföldre, megélhetésüket keresve!)

Eddig még nem szóltunk hazánk nagybeteg sorsáról. Az alábbi hivatalos kimutatót pontosan, minden kihagyás nélkül közöljük..

A halálozások számának megoszlása az egyes halál-okok között 2011-ben (százalékban)

1,92	Öngyilkosság
3,30	Balesetek
5,93	Emésztőrendszer betegségei
5,00	Légzési rendszer betegségei
50,45	Keringési rendszer betegségei
25,35	Daganatos megbetegedések
0,4	Fertőző és elősdiék okozta betegségek
7,65	Egyéb
<i>Forrás: KSH [2012b]</i>	

Az elmúlt fél évszázadban a keringési és a daganatos megbetegedések okozta halálozások száma erőteljes növekedésnek indult, a fertőző betegségekből fakadók mértéke pedig csökkent (KSH [2008]).

Az arányok átrendeződése miatt 2011-ben közel másfélszer annyian haltak meg daganatos megbetegedésekben, mint 50 évvel ezelőtt. (Lásd az 1. táblázatot.)

Napjainkban a leggyakrabban előforduló halálozási okok az agyvérzés, a szívinfarktus, valamint az emlőt, a tüdőt és az emésztőrendszert érintő daganatok. Magyarországon kiemelkedően rossz a helyzet. A daganatos halálozás emelkedése már a fiatal felnőtt korosztályokban is szembetűnő, és 64 év alatt minden felnőtt korosztályt érint. A daganatos betegség kialakulásában szerepet játszik az átlagos élettartam növekedése, a környezetszennyezés, az egészségtelen táplálkozás, a mozgásszegény életmód, a stressz, az alkohol és a dohányzás.

Köztudott, hogy Magyarország listavezető az Európai Unióban a rákhalálozási statisztikák terén. 2009-ben Ciprushoz képest – ahol a legkisebb a daganatos megbetegedésekből származó standardizált halálozási arányszám (127,2) – közel kétszer annyi halálozási eset jutott 100 ezer főre (247,5), de hazánkban még az Unió átlagához (177,6) képest is siralmas a helyzet. Ez azt is jelenti, hogy egy

hozzánk hasonló, daganatos kockázati értékkel jellemezhető EU-országhoz képest tízszer annyian halnak meg rákos betegségek következtében. Magyarországot Lengyelország (207,4) és Csehország (200,1) követte a sorban, a többi, tehát 22 ország 100 ezer főre jutó standardizált halálozási arányszáma 200 főnél kisebb értéket vett fel.

A keringési rendszer betegségei

A keringési rendszer betegségeit előidézheti a magas vérnyomás, a magas koleszterinszint, a cukorbetegség és a dohányzás. Ugyanakkor a leggyakoribb halál-ok az ischaemiás szívbetegség és az agyérbetegség. Az ischaemiás szívbetegségek tekintetében 100 000 lakosra átlagosan 76,5 halálozás jutott az EU-27-ben, 2010-ben. Az ischaemiás szívbetegségek okozta halálozások aránya a balti tagállamokban, Szlovákiában és Magyarországon volt a legmagasabb (a 100 000 lakosra jutó halálozás ezekben az országokban meghaladta a 200-at, 2010-ben). A skála másik végén Franciaország (2009-es adat), Portugália, Hollandia, Spanyolország és Luxemburg található, e tagállamokban volt a legalacsonyabb az ischaemiás szívbetegség okozta halálozások aránya (100 000 lakosra kevesebb, mint 50 halálozás jutott).

Rosszindulatú daganatok

A rosszindulatú daganatok okozta megbetegedés jelentős halál-ok, 100 000 lakosra átlagosan 166,9 halálozás jutott az EU-27-ben, 2010-ben. Az EU-27 tagállamaiban leggyakrabban előforduló rosszindulatú daganatok 2010-ben a gége, a légcső, a hörgő és a tüdő, a vastagbél, a mell, valamint olyan szövetek rosszindulatú daganatai, amelyekről a betegségek nemzetközi osztályozása (BNO) szerint „megállapítható vagy feltételezhető, hogy elsődleges, nyirok-, vérképző és kapcsolódó szövetek”.

E betegségtípus Magyarországon, Szlovákiában, Lengyelországban, Szlovéniában, a Cseh Köztársaságban, Lettországon és Litvániában a leggyakoribb: a 100 000 lakosra jutó halálozások száma meghaladta a 190-et 2010-ben. Horvátországban is hasonló a helyzet. A tüdőrák tekintetében a tagállamok közül

Magyarországon volt messze a legmagasabb a halálozási arány 2010-ben (100 000 lakosra 71,3 halálozás jutott), a sorban Lengyelország és Dánia (2009-es adat) követte. Horvátországban szintén magas volt ez az arány (48,8).

Légzőszervi betegségek

Az EU-27 tagállamokban a keringési rendszer betegségei és a rosszindulatú daganatok után a harmadik leggyakoribb halál-ok a légzőszervi betegség volt 2010-ben (100 000 lakosra átlagosan 41,2 halálozás jutott). A halandóság leggyakoribb okai e betegségcsoporton belül a krónikus alsó légúti megbetegedések, amelyeket a tüdőgyulladás követ. A légzőszervi betegségek összefüggésben vannak az életkorral, mivel az e betegségek okozta halálozások túlnyomó többsége a 65 éves és az annál idősebb népesség körében következik be.

A légzőszervi betegségek tekintetében a legmagasabb halálozási arányt a tagállamok közül az Egyesült Királyság (67,7), Dánia (66,5; 2009-es adat), Írország (60,3) és Belgium (60,2; 2006-os adat) jegyezte fel.

Külső halál-okok

Ebbe a kategóriába a szándékos önártalom (öngyilkosság) és a közlekedési balesetek okozta halálozások tartoznak. Az öngyilkosság nem tartozik a vezető halál-okok közé, és bizonyos tagállamokra vonatkozó adatok a ténylegesnél alacsonyabb értékek bejelentése miatt nem tükrözik a valóságot, számos esetben mégis fontosnak tekinthető ez a mutató, amelyet társadalmi szinten kell mérlegelni vagy figyelembe venni. Átlagosan 9,4, öngyilkosság okozta halálozás jutott 100 000 lakosra az EU-27-ben 2010-ben.

2010-ben a legalacsonyabb öngyilkossági arányt Görögországban (2,9 halálozás 100 000 lakosra) és Cipruson (3,8) jegyezték fel, ezenkívül viszonylag alacsony volt ez az arány (kevesebb, mint 7,5 halálozás jutott 100 000 lakosra) Olaszországban (2009-es adat), Spanyolországban, az Egyesült Királyságban és Máltán. Az öngyilkosság tekintetében a halálozási arány Litvániában az EU-27 átlagának megközelítőleg háromszorosa volt (28,5), Magyarországon pedig mintegy a duplája (21,7).

Közlekedési balesetek ugyan napi szinten előfordulnak, az általuk okozott halálozások száma (6,5 100 000 lakosra) azonban nem érte el az öngyilkosságok gyakoriságát 2010-ben, az EU-27 tagállamokban.

A közlekedési balesetek tekintetében a halálozási arány Romániában (2009-es adat), Litvániában, Görögországban, Lengyelországban, Lettországban, Cipruson és Belgiumban (2006-os adat) volt a legmagasabb 2010-ben (legalább 10 halálozás jutott 100 000 lakosra), míg az Egyesült Királyságban, Máltán, Svédországban és Hollandiában kevesebb, mint négy haláleset jutott 100 000 lakosra. Az 1. táblázatban szereplő harmadik országok közül Horvátországban viszonylag magas volt a közlekedési balesetek okozta halálozások aránya (10,3), a legalacsonyabb pedig Svájcban (4,0) és Izlandon (4,2; 2009-es adat) volt.

Fogyatkozásunkról

E dolgozat nagy vonalakban ismertette a magyar népfogyatkozás okait, a nyomor elől menekülő magyar nép amerikai kivándorlásait, a háborúk veszteségeit és a magyar-üldözések következtében történt gyors, nagyszámú népfogyatkozást. Enyhe célzást is tettünk a belső magyar egyenlenségről, az egymást nem segítő, egymást gáncsoló, és gyakran támadó ellenséges viszonyokról. A tárgyilagos olvasó előtt világossá válhatott mindezek ránk nézve hosszú évszázadok óta máig tartó, vagy most már beért, káros, nemzetpusztító hatása. Ez az állandósult, káros, történelmi folyamat vezetett bennünket – nagy emberveszteségünk következtében – a végpusztulás időszakába.

Bevezetőben megemlítettük, hogy a nagymértékű területi és emberveszteségünk teljes képét több tényező alkotja, amelyből összeáll a magyarázat nemzeti erőink és népi nagy-voltunk összezsugorodására.

Gyengülésünkhöz és fogyatkozásunkhoz jelentősen hozzájárul a mai korszellem, és a rajtunk elhatalmasodott önbizalom-hiány. Csak pár évszázada, hogy a világ minden országa kivándorlóiból összeállt az Amerikai Egyesült Államok, és az amerikai lobogó alatt egyesíteni tudta állampolgárait, közös nyelvhasználattal és hihetetlen optimizmussal, ami megteremtette a nemzeti patrióta szellem szabadságát, az ország és népe számára egyaránt. Ez a nagyfokú optimizmus lett a sikerre válásuk alapja. Kárpát-medencei népünk a külső erőkkel szembeni állandó harcok következtében, és az utóbbi idők szocialista és kommunista programjainak

nemzetietlen ideológiái folytán, a nagy reménytelenségben borúlátóvá vált. Önpusztító életet él. A hivatalosak hirdetik azt, hogy „merjünk kicsik lenni”! Ezzel szemben Amerika megfogalmazta, vezetői a néppel elhitették és külfölddel elfogadtatták, minden lényeges ellenvetés nélkül, hogy az Amerikai Egyesült Államok és népe hivatott a világ vezetésére. Ez megnyilvánul az amerikai zászló előtti hódolatban, és alátámasztja az amerikai nép patriotizmusa.

A nálunk elhatalmasodott pesszimizmus kitermelte a túlsúlyba került, sodródó embertípust. Aki sikeres akar lenni, az mégsem hagyhatja magát sodortatni. A sodródó ember sikeres soha nem lehet. Ez a sodródó embertípus, a kishitű életsemlélet változást hozott létre a nyelvhasználatban is. A várandós nő egykor „áldott állapotban” volt. A gyermekre, mint Isten áldására utaló kifejezés elmaradt, és a gyermek lassacskán mintha kellemetlenséget, nehézséget, nyűgöt jelentene: a kismama megnevezése „állapotos”, majd „terhes” lett. A negatív érzést keltő, „terhes” kifejezés vált általánossá. A szinte elfelejtett, „áldott állapot” gyönyörűséget, örömet, boldogságot, családi és nemzeti szaporulatot jelent. Ezért érdemes lenne visszatérnünk a régi kifejezéshez. Minden egészséges, önállóan gondolkodó embernek szüksége van egyfajta „kötelező” derűlátásra. A sikeres, életszerető emberhez hozzátartozik az is, hogy többgyermekes családja van, hiszen ezzel biztosítja önmaga és a nemzete életének folytatását is.

Szeretném példaképül állítani Balczó Andrást, háromszoros olimpiai bajnokot, tízszeres világbajnok öttusázót, aki nemcsak a sport területén ért el rendkívüli eredményeket. Még nagyobb dicsőséget érdemel családi élete példája: tizenkét gyermeke felnevelésével. Balczó András is panaszkodhatott volna a gyermeknevelés költségeire, a megélhetés nehézségeire, lekötöttségeire, de erős akarattal, áldozatkészséggel a sportban és a családja példaadásával együtt, ő valóban nemzetünk egyik legnagyobb hazafiává vált.

Szabó Dezső, erdélyi születésű írónk és gondolkodónk, „Az egész látóhatár”, „Az elsodort falu”, „Segítség”, „Életem” c. könyvek írója, tízgyermekes család nyolcadik gyermekeként született, Tisza Kálmán idejében, amikor magyar milliók hagyták el hazájukat, menekültek a nyomorból Amerikába. De kora magyarsága még nem „terhesség”-nek, hanem „boldog állapot”-nak nevezte a gyermekvárás nagy családi örömét.

A népi demokráciában, a hírhedt Rákosi-korban hatalmas cikkeket írtak „a szocialista munka hőseiről”, akiket szovjet példára „sztahanovistának” dicsértek.

A naponta más-más munkahős dicsőítése közben említettek egy rendkívüli sztahanovista „munkahőst” is a lapok hasábjain, ami igencsak eltért a megszokott munkadicsőítéstől. Ez a cikk egy sokgyermekes családot emelt a munka hőségévé, – tehát még ebben a kegyetlen korszakban is értékelték a szeretetben élő nagycsaládot. A sokgyermekes cigánycsaládok jelenleg a családoknak törvény szerint juttatott szociális segítséggel, munka nélkül tartják fenn magukat, és túl fogják szaporodni azokat, akiknek a munkája utáni adóbefizetésekből élnek ők is, – ha mi magyarok nem élünk a sokgyermekes családoknak járó intézményes támogatással. Reméljük, még nem túl késő megmenteni hazánkat!

A nemzeti érzés, a hazaszeretet nyilvános kifejezése nem szégyen, nem érdekel megvetést, hanem nemes, lelki adottság, őszinte kötődés ősünkhez, amit azonban sokakból sikerült kinevelni. Igenis, szabad magyarként élni, mint ahogy szabad románoknak, szerbnek, szlováknak, zsidónak, franciának és amerikaiaknak is lenni. Ugyanolyan jogosan ragaszkodunk mi is a saját, magyar nemzetünkhöz! – Sajnos, a tévé, a sajtó általában magyarellenes hangulatot kelt.

Édesanyák, vállaljátok a boldog állapotot, mert a gyermek nem teher, hanem isteni ajándék! Ha nem szültök, a román és a többi nép szaporulata törvényszerűen feltölti a magyarok által már üresen hagyott helyeket, és akkor nemcsak gyermekeitek, unokáitok sorsa, hanem már a Ti sorsotok is a teljes jogfosztottság, a szolgaság lesz, az életrevalóbb, nemzeti érzésükre büszke, más népek szolgálóiként!

Én nem akarok erénycsősz lenni, de nem szolgálom az erkölcstelenséget, a léha, ledér, meggondolatlan, nem szerelmi, csupán szexuális célú egyesüléseket – amely korunkban szinte mindennapivá lett – azzal az álnok, megtévesztő jelszóval, hogy a nők is „szabadon” rendelkeznek a testük felett, de ezzel a nőket lealacsonyították, az igénytelen férfiak egyszerű, testi kielégítésének eszközévé tették.

De ha már megtörtént a „galiba”, akkor ne öljétek meg gyermekeiteket, mert ők is élni akarnak, éppen úgy, mint Ti! Neveljétek fel magzataitokat, a sok nehézség ellenére is! Ezzel még jóvátehetitek ifjúkori botlásotokat. A gyermek mindennapos szeretete, örömet okozó fejlődése, a Ti képmásotok gyönyörűsége, minden elszenvedett fáradságot, nélkülözést sokszorosán megjutalmaz. Gyermekeitek szeretetteljes felnevelésével váltok igazán megbecsülést érdemlő honleány-nyá, a haza megmentőjévé. Lelketek csak így lesz nyugodt, – szemben azokkal a százalmas nőkkel, akiket bizonyosan üldöz annak a súlyos emléke, ha saját gyermekeik gyilkosává lettek.

Megfogyatkozásunkat, népünk kihalását kormányrendelettel, törvénnyel is akadályozni kell. Példa erre a Ratkó-korszak, amelynek népesedési politikáját újra szükséges alkalmaznunk. „A Ratkó-korszak a Ratkó Anna 1949 és 1953 közötti népjóléti, majd egészségügyi miniszterségének, illetve tágabban az 1950 és 1956 közötti fél évtizednek a népesedéspolitikára utaló elnevezése. Az abortusztilalom és a gyermektelenségi adó miatt a természetes szaporodás üteme ezekben az években jelentősen nőtt. A terhesség-megszakítás tilalmát 1956 júniusában oldották fel, a gyermektelenségi adót pedig az 1956-os forradalom után törölték el.”⁸⁰

Megújodást hozhat a magyarság élettörvényei szerinti élni-akarási és a hazafias gondolkodás!

Népünk Istene, Boldogasszony, segítsd ráeszmélni tehetséges fiataljainkat, hogy csak ők menthetik meg romlásnak indult, elnyomott Hazánkat!

SIKLÓSI ANDRÁS

Jövők megsemmisítése, avagy az abortusz szerepe a magyar népfofgyásban

című tanulmányából idézetek

„A fejlett Európában, a legtöbb országban stagnál, vagy csökken a népesség, s szinte mindenütt igen jelentős az elöregedés. Hosszú távon ez akár egyes népek, népcsoportok kihalásához vezethet. Fokozottan áll ez hazánkra (1957-ben Magyarországon minden tizenhetedik ember volt 60 éven felüli, ma minden harmadik az!), ahol a fogfgyás aggasztó méreteket öltött (a családok átlaglétszáma csupán 2,9 fő, a megmaradáshoz szükséges 4,5 fő helyett!), s a nemzetpusztulás kézzelfogható, reális veszély lett. Azonnal be kell avatkoznunk, ha nem akarjuk, hogy eltűnjünk a térképről...”

„1945 óta rohamosan meggyorsult fogfgyásunk, mely éppen napjainkban jutott tetőpontjára. Ám ez nem a véletlen műve, hanem az elpusztításunkra szövetkezett külső és belső ellenségeink tervszerű, szándékos népirtása. Jól bevált eszközök: az abortusz, az egyke, a lakáshiány, az infláció, az általános elszegényítés; az

⁸⁰ <http://mek.oszk.hu/01900/01906/html/index145.html>

anyaság lefokozása, a családok fölrobbantása, a gyermekellenes hangulatkeltés, az öntudat, a hagyományok és erkölcsök rombolása...”

„1945-től napjainkig közel 6 millió (az illegális műtétekkel együtt 7 millió) „Morbus Hungaricus”-nak is nevezett méhkaparás történt Magyarországon. Ám e megsemmisített gyermekeknek minimálisan újabb 3 millió utóda sem jöhetett világra; így, ha a határainkon túli magyarság hasonló veszteségeit is hozzáadjuk, akkor 10-12 milliós mesterséges csökkentéssel számolhatunk.

Vegyünk szemügyre néhányat a környező államok közül a népesség tekintetében:

	1945-48-ban(millió fő)	1990-ben (millió fő)
Szovjetunió	89,4	280,0
Lengyelország	24,9	38,5
Románia	15,8	23,0
Jugoszlávia	15,7	23,3
Csehszlovákia	12,4	16,1
Magyarország	9,3	10,4

Eszerint ma lakosságunknak 16,5-17 milliúnak kellene lennie. A Kárpát-medence magyarsága pedig el kellene érje a 22 millió főt. Ezzel szemben jó, ha 14 millióan vagyunk (nem említve most az emigrációt). A könyörtelen statisztikák szerint az anyaország jelenlegi 9 millió magyarja 2015 után (az erős halálozás miatt!) 8 millióra, 2040 felé pedig 6 millióra apad (miközben az utódállamok népessége alig csökken!). A mi életfánk tehát olyanféle, mint az a fenyő, aminek csak törzse van, de hiányoznak az ágai, azaz, a meg nem született generációk. A veszteség annyira súlyos, hogy ha minden szülőképes nő „ész nélkül” szülné a csecsemőket, akkor is csak 2050 táján mutatkozna némi javulás. Természetes szaporodásunk negatív-voltával pillanatnyilag világelsők vagyunk!”

„Vizsgáljuk tovább a számokat. Az elmúlt 10 évben közel 400 ezerrel fogytunk, ma az évi fogfgyás 50 ezer körül van. A születési arány a megmaradáshoz szükséges 12 ezreléket sem éri el, míg a halálozás 14 ezrelékes. (...) 1957-ben (a liberalizálás nyomán) 123 ezer abortusz történt, míg 1969-ben 207 ezer (100 élve születésre 134 kaparás jutott!) (...) Míg az 1945 és 1991 közti abortuszok miatti embervesztésünk mintegy 50 Hiroshimai atombomba, vagy egy 485 éves vietnami háború mortalitásával egyenlő.”

„Az emberi élet a fogamzás pillanatában kezdődik, nem pedig hetekkel-hónapokkal később, vagy a születés után. Elpusztítása tehát bármilyen korban és szinten

közönséges gyilkosság (nemcsak vallási értelemben!), amit törvénnyel kell meggátolni. (...) Az Emberi Jogok Chartája és a mi (posztbolsevik) Alkotmányunk is megállapítja az élethez való jogot, és előírja ennek kötelező védelmét (így az abortusz vastagon alkotmányellenes!). (...) Az orvosi esküvel is ellentétes, hiszen akik ilyen műtetre vállalkoznak, tönkreteszik az életet, annak megóvása helyett.”

„Aki ma az abortusz „liberalizálásáért” kardoskodik, az közös jövőnket rabolja meg, és szándékosan vagy akaratlanul a pusztulásunkat segíti elő! (...) A leírtakból nyilvánvaló, hogy a terhesség-megszakítás ma a legnagyobb tragédiánk: a természeti csapásokat, háborús veszteségeket is fölülmuló nemzeti katasztrófa, s további engedélyezése a biztos kihalásunkhoz vezet.”

Most, amikor az elmúlás veszély-jeleit soroltuk fel, hosszú idézetekkel, úgy tűnik, nincs tovább, az út végére értünk, – de van népünknek egy egyedülálló adottsága. Még megfogyatkozva is lehetnénk nagyok és számottevők, mert a „szürke állományunk”, az eszünk, értelmességünk még az elnyomásaink idején is megmaradt, hiszen azt elődeinktől örököltük. Öröklődő nemzeti adottságunk az ok-osság, – az, hogy nem ok nélkül, hanem mindig okkal, ok-osan cselekszünk. Ha erre összpontosítanánk, összefogva kihasználnánk kulturális eredményeinket, azok gazdaságot életető előnyeit, akkor lehetnénk bár „kis” állam, de gazdag, jólétben élő nép, és ismét érdemesnek éreznék önként magyarnak vallani magukat a szomszédos népek fiai, ahogy ez a múltban történt. A kishitűséget és „bebetonozását” megcsonkíttatásunk segítette elő... Hollandia is kicsi, talán kisebb, mint mi, kis népnek mégsem nevezi őket senki.

Mi lesz veled, magyar?

2014-ben országgyűlési képviselő-választások vannak Magyarországon. Sokan keresik a megoldást, mit kellene, mit lehetne tenni a magyar érdekek érvényesítéséért. Mi is keressük. (A magyar érdek megfogalmazása például a Visegrád-Mogyoróhegyi nyilatkozat 108. 52. – 53. 54. pontja szerint: „Magyar érdek: a nemzeti egység megteremtése a közös célok megvalósítása érdekében. Közös

nemzeti cél: A saját törvényei szerint önmagát kormányzó, szabad Magyarorszag. A Kárpát-medencei magyarság területi, gazdasági, politikai pozícióinak, valamint önellátó- és önvédelmi képességének a helyreállítása, fajta- és kulturális sajátosságainak megőrzése és védelme. A magyar érdekek érvényesülését gátló akadályok békés, türelmes, de elszánt és tántoríthatatlan felszámolása minden magyar szent vállalása, feladata és küldetése.”)

BOTOS LÁSZLÓ

Zárszó

Még a „kereszténység” kifejezést is a magyar „kereszt” szóból kell származtatni, mint a „keresztény” és a „keresztényen” neveket, és nem a latin „crux” vagy a német „Kreuz” szóból. „Egyedül a magyar nyelvben fejezzük ki kereszténységünket a kereszt szóval. Más nyelvekben a Krisztus (Christ) szóhoz kötik: Christian, s ez jóval későbbi eredetet jelent.” (Tomory Zsuzsa) Ez megint csak az őskereszténységünket igazoló adat, amely szerint maga a „kereszténység” kifejezés, mint vallás neve, a magyar szó alkalmazásából lett. Az őskeresztényeket üldözték, nem a római katolikusokat.

A másik megemlíthető kifejezés, a „barbár”, amivel megalapozatlan vádként bennünket olykor jellemeznek. A római katolikus kereszténység felvételekor nem lehettünk barbárok, erre cáfolhatatlan bizonyítékok kerültek napfényre. Már tudjuk, hogy évezredekre visszamenően rovással írtunk, egy időben Európában csak mi, magyarok, megelőztük ezzel még a görögöket is. Európa népei írástudatlanként tanulták meg a latin ABC-t. Amikor a latin írásrendszert ránk erőszakolták, betiltották az ősi rovásírásunkat, ekkor váltunk tulajdonképpen „írástudatlanokká”, hiszen a latin betűk nem alkalmasak magyar nyelvünk minden hangjának rögzítésére. Ezért írták egy-egy régi szavunkat, nevünket olyan cifrán, bonyolultan, helyenként különbözőképpen, a magyar hangzók megközelítő leírásával kísérletezve, a latin betűk alkalmazásával.

A latin nyelvet használó egyház ily módon legalább ezer évvel visszavetette a magyar szellem fejlődését. (Ezért még mindig nem kért bocsánatot, bár megbánás nélkül nem is lehet bűnbocsánat. Ez az egyház részére is érvényes.)

A magyar népet pusztító, külföldi érdekeket szolgáló erők összefogtak, és rossz hírünket keltették. Nemzetietlen kormányaink és a Magyar(nak és) Tudományos(nak nevezett) Akadémiánk közreműködésével a végpusztulás időszakába kerültünk. Nemzeti javainkat – amelyek tízmillió magyar közös tulajdonai! – áron alul privatizálták (elbitorolták), földünk, vízünk, hévizeink, bányakincseink idegen kézre kerültek, és ez már olyan méreteket öltött, hogy ha keresztényi jámborsággal csak imádkozunk, de nem cselekszünk,

nem egyesítjük erőinket nemzetmentés céljából, ha még mindig nem mozdulunk..., – Petőfi Sándort idézve:

*„Ébredj, hazám, mert ha most nem ébredsz,
Soha többé nem lesz ébredésed,
S ha ébredsz is, annyi időd lesz csak,
Míg nevedet sírkövedre vésed!”*

Népem, magyar nép, ne várj segítséget Amerikától!

Az amerikai nép annyit hangoztatott szabadsága ugyan mire épül? Milliókat kiirtottak, maradékukat rezervátumokba kényszerítették! Innen vesznek példát a románok, rácok, tótok az őslakos magyar nép elnyomására, irtására, saját gonoszágaik törvénybe foglalására és azok betartására, – az új országok utánozzák Amerika 200 év alatt elkövetett, egyáltalán nem dicsőséges tetteit. Ezért hiába minden igazságért kiáltó szavunk. Métélyt hoztak ránk, nem a szabadság, hanem a szabadság, a „mindent szabad” életveszélyes szellemiségét. Aki az Amerikában közönséges, naponta előforduló történeteket megismeri, és van tisztesség- és becsület-érzése: márpedig népünk nagy részének van, az nem fogja őket utánozni: visszautasítja az elzúllott társadalmi életet. A hazai rádióban, televízióban rosszul beszélnek magyarul, vagy idegennel keverik a magyart a köz-sze-replők, műsorvezetők, sportközvetítők, – mintha böllérei, hóhérai lennének magyar anyanyelvünknek. A kommunizmus poklából szabadult népünk bedőlt a kapitalista szabadság vágyakozó-csábító hangoztatásának. A félelmes tankok helyét uzsorás bankok foglalták el, ugyanazért: hogy népünket örök szolgájukká tegyék. Tennünk kell ez ellen. Nem mondhatom harsogó hangerővel, de mondom, amíg élek: egyesüljünk magyar testvéri szeretettel, mert nincs turáni átok.

PATRUBÁNY MIKLÓS

Utószó

2013. 10. 25. Mai sajtótájékoztatóján Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke ismételt bejelentette, hogy az MVSZ támogatja a székelység önrendelkezési törekvéseit, és vázolta annak a nemzetpolitikai paradigmaváltásnak a körvonalait, amely nélkül meglátása szerint nincs esélye az autonómiának. Külön szolt az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségekre háruló feladatokról, és külön a magyar állam felelősségéről, illetve rendelkezésre álló lehetőségekről. Az egyik sarkalatos feltétel, amely e harc minden magyar szereplőjének feladata, az utódállamokban tetten érhető történelemhamisítás elleni nyílt fellépés. Szlovákia szabadon bitorolhatja a magyar nemzeti címet, Szent Istvántól kezdve szlovákként taníthatja az összes magyar királyt. *„Ameddig ezt Magyarország nem kéri ki magának, addig gyakorlatilag feláldozta a felvidéki magyarságot”* – fogalmazott az MVSZ elnöke, aki a dáko-román kontinuitás cáfolását is sürgette.

Az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek politikai képviselője fel kell vállalja az önrendelkezés ügyét. Ez az első kérdés, amelyben gyökeres változásra van szükség. Ezzel szemben például Erdélyben az elmúlt negyed században azt tapasztalhattuk, hogy az RMDSZ rendre a román kormányban való szerepvállalást választotta, és az autonómia ügyét csak elvétve, leginkább a választási kampányokban hozta szóba – fejtette ki az elnök.

A második kérdéskör, amelyen az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek politikusainak változtatniuk kell, az a fogalmi készlet. *Változó időkben megfelelően változó fogalmi készlettel lehet eredményes a harc.* Az autonómia fogalma részben elavult, részben pedig nincs a nemzetközi jog által kellőképpen alátámasztva. Ezzel szemben az önrendelkezés fogalmát a világ legfőbb politikai intézményei, és a nemzetközi jog elvitathatatlan jogként, *jus cogens*-ként kezelik. Az önrendelkezés, amely a világ minden népét megilleti, az adott államon belüli önrendelkezéstől az önálló állam alapításáig terjedhet. Ezért *ha egy közösség autonómiára törekszik, akkor önrendelkezést kell követelnie*, mert ez esélyt teremt számára az autonómia kivívására – fejtette ki a paradigmaváltás második elemét Patrubány Miklós. Példaként Koszovó függetlenségének a kivívását említette, és

aláhúzta, hogy *a Székely Nemzetgyűlés már 2006-ban, Ditróban az önrendelkezést célozta meg.*

A magyar állam elsődleges feladata, hogy az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek önrendelkezési törekvéseit nyíltan támogassa kormánya, országgyűlése, diplomáciai testülete révén, és minden eszközével. Idáig el is jutott a magyar állam 1996 júliusában, amikor a Magyar-Magyar Csúcstalálkozó minden résztvevőjének aláírásával kimondta, hogy kisebbségben autonómia nélkül nincs jövő, és ezért a magyar állam állandó feladatává tette az autonómia ügyének minden szinten való felvállalását és támogatását⁸¹. Az akkori magyar kormány, valamennyi magyar parlamenti párt, valamennyi elcsatolt terület magyar érdekvédelmi képviselője és a kezdeményező Magyarok Világszövetsége által aláírt dokumentumról később a magyar állam teljesen megfeledkezett. Nemcsak a Horn-kormány, hanem valamennyi magyar kormány, ide értve az Orbán-kormányt is – állapította meg a Magyarok Világszövetségének elnöke.

Ezzel a vállalással szöges ellentétben a magyar állam egy negatív lépést követett el. 2005. szeptember 26-án, a Fekete Hétfőn a magyar állam olyan lehetőséget vetett el, amilyen egy évszázadban egyszer adódik. Ekkor a budapesti parlament kezében volt a lehetőség, hogy az erdélyi magyarság, és ezen belül a székelység autonómiáját kivívja. Románia európai uniós csatlakozásának támogatásáról kétharmados többséggel kellett döntenie az országgyűlésnek. Ám hiába kérte több százezer magyar a nemzetinek vélt akkori ellenzék, hogy ne szavazza meg Románia csatlakozását mindaddig, amíg ott nincs magyar autonómia, a Fidesz Gyurcsánnyal karöltve feltétel nélkül hozzájárult Románia csatlakozásához! Most, Szerbia csatlakozásával egy újabb lehetőség nyílik Magyarországra számára, amellyel a délvidéki magyarok önrendelkezési törekvéseit érdemben támogathatná. Kíváncsian várjuk a fejleményeket... – vázolta az elmúlt két évtized legnagyobb nemzetpolitikai mulasztását Patrubány Miklós.

⁸¹ „Megerősítik, hogy a határon túli magyarok identitása megőrzésének, közösségként való fennmaradásának és fejlődésének, valamint a szülőföldön való megmaradásának alapvető kérdése az önkormányzat, az autonómia létrehozása, összhangban a működő európai gyakorlattal és a nemzetközi normák szellemiségével. Összehangolt támogatásban részesítik a határon túli magyar közösségek ennek megfelelő autonómiatörekvéseit, mint helyzetük alkotmányos egyenjogúságon alapuló rendezésének eszközét. A magyar kormány ezzel kapcsolatos nemzetközi fellépésén túlmenően kiemelt jelentőséget tulajdonítanak a nemzetközi pártközi fórumokon és a nem kormányzati szervezetekben végzett ilyen jellegű munkának.” – Az 1996. július 4-5-én megtartott Magyar-Magyar Csúcstalálkozó Közös Nyilatkozata, részlet.

Az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek és a magyar állam közös feladatának nevezte az MVSZ elnöke az utódállamokban folyamatosan tetten érhető történelemhamisítás elleni folyamatos, nyílt fellépést. Ez az önrendelkezési harc paradigmaváltásának egyik legfontosabb, eddig meg nem fogalmazott eleme. *„Nincs esélye sem autonómiának, sem önrendelkezésnek például Felvidéken, mindaddig, amíg Szlovákia a magyar nemzeti címert következmények nélkül biatorolhatja. Mindaddig, amíg Szlovákia – annak ürügyén, hogy Pozsony magyar királyi koronázó város volt – úgy tehet, mintha a Szent Korona Szlovákia királyi koronája lett volna... Mindaddig, amíg a magyar királyokat Szent Istvántól kezdve szlovák királyokként tanítja. Ameddig ezt Magyarország nem kéri ki magának, addig gyakorlatilag feláldozta a felvidéki magyarságot”* – mondta Patrubány Miklós, aki erdélyi vonatkozásban a tarthatatlan romániai dáko-román kontinuitás elmélet és például az 1848-49-es szabadságharc erdélyi történéseinek meghamisítása elleni nyílt fellépést sürgette. *„A történelemhamisítás leghalványabb megnyilvánulásait is teljes erővel, mind nemzetközi porondon, mind az adott országgal közvetlenül, az adott országgal szembeni kapcsolatban cáfolni kell, és fel kell venni ellene a harcot”* – mondta.

Elismételve a külhoni magyar nemzeti közösségek önrendelkezéséért folytatott harc sikeréhez szükséges paradigmaváltás előbb részletezett elemeit, a Magyarok Világszövetségének elnöke így összegzett: *„Ezek azok a feltételek, amelyek esélyt adnak majd az önrendelkezési törekvéseknek, mert e nélkül marad egy-egy nagy megmozdulás, miként volt a gyönyörű marosvásárhelyi tüntetés, amelyen harmincezer magyar, székely ember fejezte ki idén márciusban önrendelkezési igényét, vagy lesz ez a mostani székely menetelés – minden további következmény nélkül... Hiába várjuk, hogy az Európai Unió, vagy az ENSZ, vagy akármelyik nemzetközi fórum megteremtse az autonómiát vagy az önrendelkezést. Ezek legfőnnebb tudomásul veszik azt, ha mi magunk kiharcoltuk.”*

(MVSZ Sajtószolgálat, 8075/131024)

A szerzők életrajza

A szerzők névsorát ABC sorrendben közöljük, de azon szerzőknek, akiket az internet bemutat, csak a „linkjét” tüntetjük fel. Akik ott nem találhatók, azok életrajzát itt ismertetjük.

ADY ENDRE

(Érindszent, 1877.11.22. – Budapest, 1919.01.27.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Ady_Endre

ALFÖLDI GÉZA

(Cegléd, 1908.6.22. – 1991.10.25.)

<http://magyar-vers.hu/alfoldi-geza>

ARANY JÁNOS

(Nagyszalonta, 1817.03.02. – Budapest 1882.10.22.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Arany_J%C3%A1nos

BERZSENYI DÁNIEL

(Hetye, 1776.05.07. – Nikla, 1836.02.24.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Berzsenyi_D%C3%A1niel

BOBULA IDA

(Budapest, 1900.02.27. – Gaffney, Dél-Karolina, 1981.10.24.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Bobula_Ida

BOTOS LÁSZLÓ

1935. január 3-án Simontornyán születtem. Újpesten nőttem fel. Általános iskoláimat Nógrádbercelen és Budapesten végeztem el. Egy labdarúgó-baleset következtében évekig nem tanulhattam tovább, az állandó fejfájás és erős szédülés miatt. Így kerültem Csepelre, ipari tanulónak.

Hosszas, évekig tartó felgyógyulásom után, a Budapesti Építők Kajak-kenu Egyesületben találtam meg a helyemet, ami az iskolai kiesés után visszaadta

önbizalmamat. Magyar utánpótlás-válogatott lettem. Az 1956-os szabadságharc bukása után a megtorlás elől, mivel én is harcoltam (a Rákóczi téren), Jugoszlávián át menekültem, először Olaszországba, majd Kanadába.

A hontalanság keserű évei alatt kezdtem tanulmányozni a magyar nemzet történetét és eredetét. Tapasztaltam, hogy történelmünket tudatosan meghamisítják, ez váltotta ki belőlem az elhatározást, hogy cáfoljam a kitalációkat, a ferdítéseket, feltárjam az elhallgatott tényeket, hogy lehetőségeimhez mérten hozzájáruljak valódi történelmünk megismertetéséhez. Így a Wales-i származású feleségemmel elsőnek angolra fordítottuk Dr. Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának történetét (The Forgotten Cradle of the Hungarian Culture, 1973). Majd lefordítottuk Pongrátz Gergely: Corvin köz 1956 c. könyvét. Fordítottunk Dr. Badiny-Jós Ferencnek és Csöke Sándor nyelvész tanároknak is. Sok beadványt és tájékoztató iratot fordítottunk le.

1995-1996-ban megírtam The Homeland Reclaimed (A haza visszaszerzése) című könyvem, és Hazatérés címmel fordítottuk magyarra. Ezután következett 2001-ben The Road to the Dictated Peace és a magyar változata: Út a Trianoni Békeparancshoz. Mindkét könyvemet első díjjal tüntette ki a clevelandi Árpád Akadémia. A könyvekhez szükséges ismereteket és jegyzeteket, talán tíz év alatt, ebédszünetekben, és gyermekeim karate-, úszó- és zongoraórái alatti várakozás, olvasás és jegyzetelés során gyűjtöttem össze. 2005-ben Tomory Zsuzsának már volt Magyarságtudományi Értesítő füzetsorozata, az ő javaslatára neveztük el és jegyeztettük be a megalakulandó szervezetet Magyarságtudományi Intézet néven, amelyen azóta is működtetjük. Ennek honlapján: www.magtudin.org két nyelven közöljük a MTA által mellőzött írók tanulmányait.

2008-ban a Magyarok Világszövetsége segítségével kiadtuk a Magyarságtudományi tanulmányok című, kétnyelvű könyvet, benne a ragozó nyelvű népek őstörténetét és velünk való kapcsolatait, és e népek Kárpát-medencei kirajzását. 2010-ben, kezdeményezésemre, ismét az MVSZ támogatásával, beindítottuk a Magyarságtudományi Füzetek, a Kis Enciklopédia sorozat kiadását, amely már a 21. számánál tart. A kétrészes, fiatalokhoz és felnőttekhez szóló Magyar Olvasókönyv megjelentetése a legújabb akarat győzelme.

DOMOKOS SÁNDOR

(1921.07.14 –) Író, szobrászművész.

A Ludovika Akadémia elvégzése után, 1942-ben avatták csendőrtiszté. 1944 őszétől harctéri szolgálatot teljesített, és Budapest elestekor került szovjet fogságba.

1951-ben szabadult. 1956-ban kitelepítették. 1956-ig kőművesként dolgozott. Kanadába távozott. Számos írása jelent meg: regény, elbeszélések és vers, magyar és angol nyelven. Szobrászata is sokrétű. Életnagyságú szobrai köztereken állnak. (Forrás: *Encyclopaedia Hungarica*)

DÖMÖTÖR TIBOR

(Budapest, 1929.05.29. – Akron, OH 2000.11.24.)

Az amerikai magyarság egyik legjelentősebb alakjaként tartották számon Dömötör Tibort, a Szabad Magyar Református egyház püspökét, aki négy és fél évtizedes munkássága során előbb itthon, majd az Egyesült Államokban szolgált. Tevékenységét leglátványosabban az Ohio állambeli Akron városában található Lorántffy Zsuzsanna Magyar Szociális Otthon, valamint a washingtoni Capitoliumban látható Kossuth-szobor jelképezi, de egyházszerzői és irodalmi munkássága is jelentős.

Mottó: „*Mindent Isten dicsőségére és a magyarság javára!*”

DSIDA JENŐ

(Szatmárnémeti, 1907.05.17. – Kolozsvár, 1938.06.07.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Dsida_Jen%C5%91

EGYED ATILLA

(Székesfehérvár, 1923.4.28. – Calgary, Alberta, 2007.9.28.)

A Jeruzsálemi Templomos Lovagrend amerikai magyar nagyperjele, nagykeresztes lovag, a Magyarok Világszövetsége Calgary Régiójának egykori elnöke, Calgary, Alberta. A Calgary Bethlen Történeti Társaság volt elnöke.

FRIEDRICH KLÁRA és SZAKÁCS GÁBOR házaspár

Friedrich Klára (1948. Budapest –) és Szakács Gábor (1951. –) rovásírás-kutatók, a neves Forrai Sándor követői. Az ő javaslatára hozták létre a magyar Rovók és Rovásírók Országos Szövetségét, a későbbi Forrai Sándor Rovásíró Kört. Nagy tudással, szorgalommal 11 éven át rovásírás-versenyeket és műveltségi találkozókat rendeztek, melyeket elterjesztettek az egész Kárpát-medence területén, fiatal, lelkes diákok körében. Ezzel a munkával újra alapozták a rovásírás elfogadását. Létrehozták a Szkíta-Hun-Pártus-Avar-Magyar Örökség-díjat.

Könyveikben a magyarság és az írás Kárpát-medencei eredetét hiteles rovás emlékek alapján bizonyítják.

Friedrich Klára írja: „Művészettörténész szerettem volna lenni, de klerikális reakciónak nyilvánítottak, ezért háromszori próbálkozás után sem vettek fel egyetemre. Így lettem gyógypedagógus-logopédus, ezt a munkát 34 évig végeztem, nagy szeretettel a hátrányos helyzetű gyermekek iránt. A rovásírást Édesapámtól tanultam, majd felnőttként kutatni, tanítani, terjeszteni kezdtem. Ebben nagy segítséget kaptam férjemtől, Szakács Gábortól, akivel közösen több könyvet és zeneművet írtunk. Egy gyermekünk van, aki fejlesztő mérnökként dolgozik.”

Szakács Gábor írja: „A középiskola után családunk anyagi helyzete nem tette lehetővé az önálló kereset nélküli továbbtanulást, munkába kellett állnom. Segédmunkásként kezdtem, német és angol nyelvismeretem, humán érdeklődésem végül az idegenforgalom irányába mozdított. 1979-től 1991-ig idegenvezetőként dolgoztam, beutaztam hazánkat és a világ számos országát.

Feleségem, Friedrich Klára olvasottsága, szakmai és tudományos felkészültsége nagyban hozzájárult, hogy már az 1980-as évek elejétől megismerhettem valódi őstörténetünket, szkíta, hun őseinket, a rovásírást. Nem feledhetem dr. Zakar András, Mindszenty József bíboros úr titkárának tanítását sem, akinek személyes irányítása szintén meghatározó volt számunkra.

Újságíróként 1994-től dolgozom a Magyar Demokrata című hetilapnál, de rendszeresen írok, vagy írtam a Magyar Fórum, Rockinform, Magyarok Lapja, Magyar MÉRCE, Arany Tarsoly és a Kárpátia című lapoknak is, filmbeszámolókat készítek az Éjjeli menedék és a Magyar Demokrata Televíziónak.

Megbízásra zenész/zeneszerzőként zenei életmű-sorozatokot szerkesztettem a Petőfi Rádióknak az 1990-es években.”

Friedrich Klára munkái:

Múltunk szétgurult gyöngyszemei (1994); Roga koronája (1997)

Tanuljuk és tanítsuk a rovásírást (1998)

Rovásírás-gyakorlatok nem csak gyerekeknek (2000)

Attila ifjúsága (rovásírás olvasókönyv, 2002)

Rovásírás tankönyv és szakköri ötlettár (2004)

Roga királyfi (rovásírás mesekönyv (2004)

Rovásírás-játék nem csak gyerekeknek (2005)

Írástörténeti áttekintő magyar szempontból (2010)

Szakács Gáborral közös könyvkiadványok:

Kárpát-medencei birtoklevelünk: a rovásírás (2003)

Kőbe vésték, fába rótták (2005)

Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig (2007)

Ősök és írárok (2008)

Az Attila ifjúsága, Pogány imák, a Rákóczi él c. zeneművek versei

GRANDPIERRE K. ENDRE

(Hódás, 1916.10.06. – Budapest, 2003.07.17.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Grandpierre_K._Endre

GYÓNI GÉZA (ÁCHIM GÉZA)

(Gyón, 1884.06.25. – Krasznajarszk, Oroszország, 1917.06.25.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Gy%C3%B3ni_G%C3%A9za

HERNÁDI TIBOR

(Döbrököz, 1930.11. –)

Bányatechnikus, mélyépítő építésvezető, író, történész. Szülei földműves napszamosok. A Komló melletti Mecsekpölöske községben nevelkedett. A száz lakosú település értelmisége csupán az elemi iskola tanítójából állt, aki egyedül, egy tanteremben tanította az 1. osztálytól a 6. osztályig, a mintegy 15-20 fiú- és lánytanulóból álló gyermekcsoportot. Tartalékos tisztként többször is behívták a szovjet frontra. Az iskola tanulói ilyenkor értelemszerűen „iskolakerülők” lettek, mivel a tanító helyettesítésére nem küldtek senkit. Hernádi ilyen körülmények között jutott el az 5. osztályig, amikor az iskola hosszú időre bezárta kapuit.

A második világháború utolsó éveiben az iskolai oktatás lehetetlenné válása után szüleiével együtt dolgozott a mezőgazdasági munkákban. Tizenöt éves korában csellel elérte, hogy felvegyék a nyolc kilométerre lévő komlói szénbányába. (Pedig törvény szerint tizennyolcéves kor alatt tilos volt a bányamunka).

Öt év múlva, 1950 őszén sorkatonai szolgálatra hívták be, ahol gyenge előképzettsége ellenére írónoki beosztást kapott. Leszerelése után a honvédség polgári alkalmazottjaként a Sásdi Kiegészítő Parancsnokságon alkalmazták a nyilvántartó iroda vezetőjeként.

Az 1956. évi szabadságharc napjaiban lakóhelyén a nemzetőrség vezetőjévé választották. Megtorlásul már 1956. december 15-én azonnali hatállyal elbocsátják munkahelyéről. Ezzel kezdetét vette a mintegy háromévnyi „belső emigrációja”. A pufajkások elől – akik szülei lakásán keresték – menekülnie kellett. Néhány hónapos váltásokkal a pécsi István-aknán, majd a dorogi XII. aknán dolgozott, majd az építőipar bizonyult a legjobb „búvóhelynek”.

Az Aszfaltútépítő Vállalattól „ellenforradalmi” tevékenységéért, mint fizikai munkást (kubikus) is elbocsátották. A Hídépítő Vállalatnál azonban kihúzhatta az általános amnesztiáig.

Sorkatonai szolgálatát követően pótolta hiányzó elemi iskolai tanulmányait, majd felvételt nyert a pécsi Cséti Ottó Bányaipari Technikum komlói tagozatára. A szabadságharc leverése után kizárták az ország összes középiskolájából, majd csak a hatvanas évek közepén engedélyezték neki a technikum befejezését. De a Pécsi Állam- és Jogtudományi Egyetemre a sikeres felvételi vizsga ellenére, „helyhiányra” hivatkozva elutasították felvételi kérelmét. Egyértelművé vált, hogy az elutasítás mögött az 1956-os szereplése volt. Belátva előmenetele korlátait, érdeklődését magánúton, önszorgalommal a II. világháború elő- és utótörténetének tanulmányozása, majd megszállott kutatása kötötte le. Hirdetéseire eljutott hozzá egy magát Anonymus Kiadónak nevező intézet által kiadott könyv, amelyet Joseph E. Davies írt, az Egyesült Államok moszkvai követe. Joseph E. Davies az 1933-ban amerikai elnökké választott Roosevelttől ifjúkori barátja volt. A II. világháború utáni háromnegyed évszázad alatt írt tengernyi irodalom mind Németország bűnösségét, a Szovjetunió és Anglia ártatlanságát hirdeti. Davies könyve nem tartozik ebbe a vádló csoportba. Mentés minden hamisítástól. Hernádi Tibor az elferdített, valótlán tények feltárásának hatalmas munkájára vállalkozott. Feldolgozta magánkönyvtárának mind az 1500 kötetét, az irattárakat, a még élő résztvevők minden emlékét, amit elmondtak, vagy leírtak neki. Könyve már a „rendszerváltásnak” nevezett időszak előtt elkészült. Nagy reményekkel fordult a magyarországi kiadók felé, hogy a könyvét, a múlt jövőbeni tisztázása érdekében majd lelkesen fogadják, és nagy számban fogják megjelentetni. Megpróbált mindent, amit emberileg lehet, de csak visszautasítás, hallgatás volt a válasz. Lelkében már a feladás, a beletörődés, a sikertelenség lett úrrá, amikor végül is sikerült a könyvét magánkutatóként 1995-ben megjelentetni, a Püski Kiadónál, nehéz alkalmi munkával összekuporgatott pénzéből. A kiadó a frissen kiadott művet kitette a kirakatba. Az akkor Ausztráliából hazátogató kivándoroltak

egynéhány megvásárolt egy-két példányt, már az érdekesnek tűnő címe miatt (A második világháború igaz története). Hazavitték, továbbadták, majd felhívták rá a figyelmet Ausztráliában, a magyarság körében, az itthoni rokonok és az emigrációban élő testvéreink segítségével lassan beindult a könyv vásárlása iránti érdeklődés.

Hernádi 1996. december 26-tól 1997. február 8-ig tartó körútja Adelaide, Melbourne és Sidney városokat érintette. Majd ugyanebben az évben a Clevelandi Magyar Kongresszusra hívták meg. A hathetes amerikai útján San Francisco, Florida (Orlando, Tampa) Cleveland magyarjai előtt ismertette könyvét, amelyet a Magyar Kongresszus Árpád Akadémiája első díjával és aranyéremmel tüntetett ki. New Yorkban a Manhattan-televízió a szokásos heti egyórás, magyar nyelvű műsorában tízperces könyvismertető interjút készített vele. (Ez mindeddig a Magyar Televízió egyetlen csatornáján sem sikerült.)

A külföldön elért nagy siker itthon nem jellemezte műveit. Ennek okát sejtjük, bár nem mondja ki senki. Írói munkássága – pedig minden könyve több kiadást is megért – semmiféle hazai elismerésben nem részesült. Olvasói azonban bőszesen kárpótolták. Különösen a Második világháború igaz története című könyvét kell kiemelni, amelynek „fénykorában” a szerzőt szinte elárasztották gratuláló levelekkel. Többen úgy nyilatkoztak, hogy ez a könyv az ő második világháborús „bibliájuk”. Hát kell-e ennél nagyobb elismerés vagy kitüntetés?

Megjelent művei:

A második világháború igaz története, 1996

Kiknek állt érdekében a második világháború, 1998

1956 igaz története, 2000

A rendszerváltás igaz története, 2005

A magyarországi zsidóság ezeréves védelme, 2008

JÓZSEF ATTILA

(Budapest, 1905.04.11. – Balatonszárszó, 1937. 12.3.)

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Special:Search?search=J%C3%B3zsef+Attila&go=Go>

KOLOZSY SÁNDOR, C. D. V. A.

(Kolozsvár, 1938.02.15. –)

Gyermekkorában, a második világháború alatt, 1944-ben anyjával, mostohaapjával menekülteként Győr-Ménfőcsanakra került, ahol 1956-ig élt. Győrben járta

felsőbb iskoláit. Majd '56-ban 18-éves fejjel, fegyveresen harcolt az oroszok és a kommunisták ellen. A harcokban megsebesült. Előbb Hollandiába jutott, végül 1958 végén kivándorolt Ausztráliába.

Mint lakatossegéd, 1955-ben szabadult fel. Tehetsége miatt felvették a dunántúli képzőművészeti iskola esti tagozatára, ahol 1952-től 1956-ig templomfestészetet és szobrászatot tanult.

Kolozsy Sándor Ausztrália egyik kimagasló, figurális szobrászművésze, már nemzetközi elismertséggel. Munkái világszerte láthatók: Ausztrália (Queensland, Canberra, Sydney,) Anglia (Buckingham Palace, London) Amerika (az amerikai elnöki gyűjtemény: Washington DC. USA. és számos amerikai városban) Különböző városi tanácsok nemzeti gyűjteménye, Amerikában, Angliában, és Európa egyes országaiban. Magyarországon: a Budapesti Magyar Nemzeti Galéria, az esztergomi Bazilika, a Lakiteleki Gyűjtemény, a Bezerédy Kastélymúzeum Győr, ménfőcsanakai katolikus templom, Bonyhád, köztéri emlékmű, a Holt-Marosi Református Templom, Alsócsernáton, Székely Múzeum, Erdély. Az évek során számos kitüntetést kapott Ausztráliában és Amerikában.

Az 1956-os szabadságharcban való részvétele óta sohasem felejtette el a magyar nemzetünk iránti, de főleg a szenvedő népe, az erdélyi, moldovai, romániai magyarság és a székely nép iránti kötelességét. Munkatársa volt Wass Albertnek.

LAJDI PÉTER

Mohácson születtem 1961. február 11-én.

Apai ágon elszegényedett köznemesi (Blaskovich, Turi) és paraszti, anyai ágon kisiparos és értelmiségi, pedagógus-család sarja vagyok. Elemi iskoláimat Mohácson végeztem. Gimnáziumi éveimben Esztergomban, a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium diákjaként tanultam. Itt is érettségiztem 1979-ben. A gimnázium után tanulmányaimat 1979-ben a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző fakultásán folytattam, magyar irodalom-nyelv és ének-zene szakon végeztem. Tanár lettem, de később feladtam. 1985. július 19-én, huszonnégy évesen, Nyugat-Németország irányában átmenetileg elbúcsúztam hazámtól. A német állampolgárság elnyerése után azonnal beiratkoztam a nürnbergi Meistersinger Konservatorium, Fachakademie für Musik der Stadt Nürnberg egyházzene-orgona szakjaira. Az egyházzenesz oklevél megszerzése után egy évig zenét tanítottam az emigránsok oberpfalzi

Burg Kastl-ban működő, Magyar Gimnáziumában. Ez a munkaviszony politikai okokból rövidnek sikerült. Az intézetet a megmérgezett légkör és a diákok körében is elszabadult erkölcsi és szellemi anarchia jellemezte. Otthagytam az egykor nagyhírű, magyar emigráns intézményt, mely azóta a korrupt vezetőség tűrhetetlen üzelmei következményeként, a 2000-es évek első felében örökre bezárta kapuit.

Ezután az IKEA svéd bútóráruházzal alkalmazottjaként dolgoztam, évekig vásárló-tanácsadói munkakörben. Itt ráébredtem arra, hogy az egyszerűbb emberekben sokkal több a jóérzés és a jó szándék, mint azokban, akik pozíciójuknak vagy vagyonuknak köszönhetően felhatalmazva érzik magukat arra, hogy fölülről kezeljék embertársaikat.

Ezzel egyidejűleg különböző templomokban orgonistaként egyházzenei tevékenységet folytattam, melyet most már hosszú évek óta önálló munkakörben, főállásban végzek a nürnbergi és a Nürnberg környéki templomokban és temetőben.

Zeneszerzéssel is foglalkozom. Kórusműveket, orgona-zongoradarabokat (tk. magyar népdalfeldolgozásokat), kamarazenét és kisebb lélegzetű zenekari műveket szerzek. Ezenkívül 2006-ban komponáltam egy Requiem-et zenekar, vegyeskar és énekes szólisták számára.

Jellemző a családomra, hogy az anyai ági Grósz dédanyám, akinek még német volt az anyanyelve, így nyilatkozott: „Magyar kenyeret eszem, tehát magyar vagyok.”

1995-ben házasságot kötöttem egy akkor még a szülővárosomban élő, szintén tősgyökeres mohácsi polgárcsaládból származó fogorvosnővel, akitől 1996-ban született Nóra nevű leányom.

A hiteles magyar történelemmel, ezen belül is a magyar őstörténelemmel gimnazista korom óta foglalkozom egyre nagyobb lelkesedéssel és egyre nagyobb intenzitással. Napjaink elszomorító magyar hétköznapijai sem ingatnak meg abban a hitemben, hogy Isten segítségével történelmünknek ezen a mély válságán is úrrá leszünk. Ne feledjük el egy pillanatra sem, a Kárpát-medence létszámban és kulturálisan uralkodó népe még ma is, megfogyatkozva és kifosztva is, mi vagyunk, a Magyar Nemzet. Isteni ígéretet kaptunk nemrég arra, hogy nem szűnik meg nemzetünk, a Teremtő a mi pártunkon áll, ám ahhoz, hogy sikeresen meg tudjuk védeni magunkat, meg kell hoznunk nekünk is áldozatainkat! A negatív folyamatok ma még megállíthatók! De csakis a mi tevékeny közreműködésünkkel!

C. A. MACARTNEY (CARLILE AYLMEYER MACARTNEY)

(1895–1978), brit akadémikus, Közép-Európa történelmének és Magyarország történelme egy részének szakértője. Az oxfordi All Souls College (Minden Lélek Kollégium) ösztöndíjas kutatója volt. 1936-tól 1946-ig a brit Külügyminisztérium Kutatási Osztályának magyar részlege megbízásából dolgozott. 1951-től 1957-ig ő töltötte be az Edinburgh-i Egyetem Nemzetközi Kapcsolatok Tanszékének elnöki tisztségét. Az Osztrák Köztársaság szolgálatáért 1974-ben a csillagokkal díszített, arany érdeméremmel tüntették ki.

Fő kiadványai:

- The Social Revolution in Austria (Szociális forradalom Ausztriában) (Cambridge, 1926).
- The Magyars in the Ninth Century (Magyarok a kilencedik században) (Cambridge, 1930).
- Refugees: The Work of the League (Menekültek: a Szövetség (az Antant műve) (London, 1931).
- Hungary (Magyarország) (London, 1934).
- National States and National Minorities (Nemzetállamok és nemzeti kisebbségek) (London, 1934).
- Hungary and Her Successors: The Treaty of Trianon and Its Consequences (Magyarország és utódállamai: a trianoni szerződés és következményei) (Oxford, 1937).
- Studies on the Earliest Hungarian Historical Sources, 3 vols. (Háromkötetes tanulmány a magyar történelem legkorábbi forrásairól) (Budapest, 1938-51).
- Problems of the Danube Basin (A Duna-medence problémái) (Cambridge, 1942).
- The Medieval Hungarian Historians: A Critical and Analytical Guide (Középkori magyar történészek: kritikus és elemző útmutató) (London, 1953).
- October Fifteenth: A History of Modern Hungary, 1929-1945, 2 vols. (Október 15.: Magyarország modernkori történelme, 1929-1945, két kötetben) (Edinburgh, 1956).
- Hungary: A Short History (Magyarország története röviden) (Edinburgh, 1962).
- Independent Eastern Europe: A History [co-written with A. W. Palmer]. (A független Kelet-Európa: történelem [társszerző: A. W. Palmer].) (London & New York, 1962)

- The Habsburg Empire, 1790–1918 (A Habsburg birodalom, 1790-1918) (London, 1968).
- Maria Theresa and the House of Austria (Mária Terézia és Ausztria uralkodóháza) (London, 1969).
- The House of Austria: The Later Phase, 1790-1918 (Az osztrák uralkodóház: a későbbi időszak, 1790-1918) (Edinburgh, 1978).
- Studies on Early Hungarian and Pontic History, edited by Lóránt Czigány and László Péter (Aldershot, 1998) [collected articles]. (Tanulmányok a korai magyar és a pontuszi történelemről, Czigány Lóránt és Péter László kiadásában) [összegyűjtött írások].

(A művek címét lefordította: Kincsesné Salca Mária)

http://en.wikipedia.org/wiki/Carlile_Aylmer_Macartney

MÁRAI SÁNDOR

(Eredeti nevén: márai Grosschmid Sándor Károly Henrik. Kassa, 1900.04.11. – San Diego, Kalifornia, 1989. 02.21.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/M%C3%A1rai_S%C3%A1ndor

ZÁGONI MIKES KELEMEN

(Zágon, 1690 augusztusa – Rodostó, Törökország, 1761. október 2.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Mikes_Kelemen

ONODY GYULA

(Siófok, 1957–)

Gépészmérnök, a Magyar Polgár Info internetes újság szerkesztője, a 2012-ben kiadott Koppány, Somogy hercege című könyv szerkesztő-írója. Szabadidejében a Forrai Sándor Rovásíró Kör szellemében a rovásírás terjesztésével, fafaragással, nemzeti értékeink megőrzésével, és ezeknek az ifjúság köreiben történő bemutatásával foglalkozik, rendhagyó iskolai történelemórák, nyári táborok foglalkozásainak keretében. Versei, írásai a szülőföld, a magyarság egésze iránti szeretetéről, elkötelezettségéről szólnak.

PETŐFI SÁNDOR

(Kiskőrös, 1823.01.01. – Fehéregyháza, 1849.07.31.)

(KSM megjegyzése: Fehéregyházán Petőfi Sándor csak súlyosan megsebesült, és ott senki nem látta többé. 25 évvel ezelőtt a költő maradványait a szibériai Barguzin temetőjében találták meg, ahonnan még mindig nem hozhattuk haza. Lásd: Kéri Edit könyvét: Petőfi Szibériában?! címmel.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Pet%C5%91fi_S%C3%A1ndor

RÁCZ SÁNDOR

(Hódmezővásárhely, 1933.03.17. – Budapest, 2013.04.30.)

[http://hu.wikipedia.org/wiki/R%C3%A1cz_S%C3%A1ndor_\(politikus\)](http://hu.wikipedia.org/wiki/R%C3%A1cz_S%C3%A1ndor_(politikus))

2013.5.24. Patrubány Miklósnak, a Magyarok Világszövetsége elnökének búcsúbeszéde Rácz Sándor temetésén – részlet:

Magyarország legfőbb állami méltóságai nem voltak hajlandók fogadni a forradalmárt, a hazafit, a Magyarok Világszövetségének tiszteletbeli elnökét, a hajlíthatatlan tisztességgel megélt 80 év tanúságtevőjét.(?!)(...)

A Helsinkiben élő Szilvay Géza vallja: bár személyesen nem ismerték, családja esti imájába foglalta Rácz Sándor nevét, kérve az Urat, hogy segítse őt „heroikus küzdelmében”. És nem voltak egyedül. Magyar milliók éreztek ugyanígy. (...) Ő szálfá volt a Család és a Nemzet életében. (...)

Csíksomlyón az összmagyar jelenlét és a Szűzanya győzték meg őt, hogy a minden hatalom által üldözött Magyarok Világszövetsége kötelékébe álljon. Ez lett számára az egyetlen fórum, amelyen nemzetpolitikusként kiteljesedhetett. (...)

2003. augusztus 18-án lett a Magyarok Világszövetsége tiszteletbeli elnöke, azon a napon, amikor a magyar állampolgárságért indítandó népszavazásról döntöttek.

Rácz Sándor élete és egyénisége

Rácz Sándor hihetetlenül érzékeny, mélyen látó ember volt.

2003 tavaszán, amikor először járt a Székelyföldön, Csíkszentgyörgyön, Menaságon, így szólt az egybegyűlt székelyekhez: *Magyar rendszámú gépkocsival jöttem. Hosszú utat tettem meg Erdély földjén. Sok, románok lakta településen jötünk keresztül. Amikor ránk szegezett tekintetüket megláttam, akkor értettem meg: „Jaj, mit kellett Nektek elszenvednetek!”* Kemény, viharbíró férfiak álltak körül, mégis, mindenkinek könnybe lábadt a szeme. Ilyen volt Rácz Sándor.

Édesapja a Don-kanyarnál halt hősi halált. Az izsáki hadiárva nehéz sorsán anyai nagyanyja végtelen szeretete enyhít. Hétéves korában marhapásztor a falu

zsidó földbirtokosánál, tizenöt évesen kenyérkereső egy budapesti gyárban, tizenhét évesen szerszámkészítő szakmunkás. Huszonhárom éves korában, 1956. november 16-án a Nagy-Budapesti Központi Munkástanács elnökévé választják. Egy hónapon át Magyarország első számú vezetője, mindaddig, amíg a szovjet harckocsikkal az Országházba szállított Kádár János törbe nem csalja, és le nem tartóztatja. Életfogytiglanra ítélik. Hét évet tölt börtönben Bibó István, Donáth Ferenc, Mérei Ferenc, Mécs Imre, Regéczy Nagy László, Nyugati László, Faddi Ottmár egyéniség-formáló társaságában. Harmincévesen a kommunizmusba „szabadul”. Gyári munkás lesz, de sohasem kommunista. Negyvenedik életévében titkosszolgálati merénylet áldozata. Életben marad, életre szóló gerincsérüléssel. Negyvenévesen nősül. Ötvenéves, amikor a rendszerváltást előkészítő, titkos tárgyalásokba alapítóként bevonják. Az évek múltán TIB (Történelmi Igazságtétel Bizottság) néven ismertté váló szervezetben egyedül ő rendelkezik vétőjoggal. Közben ugyancsak a nyilvánosság elől elzártan szabadegyetemi előadássorozatot tart budapesti, szegedi, pécsi és miskolci egyetemi hallgatóknak. Tematikája mindig ugyanaz: a magyarság ügye. (...) 1987-ben a Fehér Házban tárgyal, mint Magyarország lehetséges rendszerváltó vezetője. 1988. március 15-én hajnalban a lakására jönnek, és rajtaütésszerűen börtönbe vágják, nehogy aznap a Petőfi-szoborhoz menjen, mert ha mégis, akkor órála kellett volna írnia másnap a sajtónak, nem pedig az akkor még névtelen fiatalokról...

1989 tavaszán, 56 évesen, határozott fellépésével eléri, hogy Nagy Imre miniszterelnök és vértanútársainak újratemetését a Hősök terén rendezzék meg. 1990-ben, 57 évesen köztársasági elnökjelölt. De nem elnök lett, hanem gazda Izsákon. A hatalom teljességgel mellőzi. 70 éves, amikor a Magyarok Világszövetsége tiszteletbeli elnökévé választják. Kétszer is első helyen végez a köztársasági elnökjelöltek nem hivatalos, internetes szavazásán, maga mögé utasítva a teljes politikusi mezőnyt. Ám Magyarországon a köztársasági elnököt nem a nép választja, hanem a pártok, és így még hivatalos jelöltté sem válhat.

Rácz Sándor teljes emberi életét élt

Ismerte a növényeket, különösképpen a gyógyító hatásúakat, ismerte az állatokat, hiszen pásztorkodott és gazdálkodott is, földet művelt száz hektáron, és ipari szintű gombatermesztést is folytatott. Kitűnő szerszámkészítő szakmunkás és kiváló szakács is volt. Piacon árult, árverésekre járt, és ha kellett, kereskedett. Népdalokat

énekelt és népi táncot járt, falusi lakodalmak vőfélyeket lepipáló, kedvenc meghívottja volt. Páratlan szónok, körülrajongott szabadegyetemi előadó, versmondó és író. Wass Albert ezer mérföldet utazott, hogy előadását meghallgathassa, San Diego-ban ő búcsúztatta Márai Sándort. Mindszenty József hercegprímás óta nem volt magyar ember, aki az emigrációt ennyire lázba hozta volna!

Vizsgáljuk meg közösen érdemeit

Óriás volt, akinek vezetése alatt a munkástanácsok vállalták az '56-os forradalom minden követelését, kiteljesítvén azokat. Jórészt ennek köszönhetően állapíthatta meg Hanna Ahrendt, hogy az 1956-os Magyar Forradalom tartalmában messze túlnőtt az 1789-es francia forradalmon.

Óriás volt, aki a világhatalom központjában, a Fehér Házban, Zbigniew Brzezinski-vel folytatott tárgyalásán olyan súllyal érvelt a magyar nemzet életbevágó kérdéseinek megoldásáért, ahogyan azóta sem tette egyetlen magyar politikus sem: Magyarországnak a kommunizmus megdöntésében játszott szerepe jogán kérte az államadósság törlését, vagy száz évre történő átütemezését, és Trianon orvoslását.

Óriás volt, aki felismerte a kommunizmus gyógyíthatatlanságát, és kimondta, hogy Marx Kommunista Kiáltványa nem más, mint eszme a rabláshoz. Eszme az emberiség legnagyobb, alaposan kidolgozott, százmilliók kiontott vérével megpecsételt, előre eltervelt rablásához.

Óriás volt, akinek elég volt a Lenin és Kun Béla közötti, az 1919. március 21-i kommunista hatalomátvételt követő, szikratávíros beszélgetés első két mondatát elolvasnia ahhoz, hogy rájöjjön, és kimondja: Kun Bélát nem Lenin küldte Magyarországra, hanem az antant vezényelte oda! E felismeréssel leleplezte az egymással szemben álló világhatalmi pólusok mögött húzódó, láthatatlan, globális összefonódást.

Óriás volt, akinek felfogni egy élethelyzetet, megérteni egy összefüggést, megismerni egy embert – egy pillanat műve volt. Amint azt a XX. század nagy magyar személyiségei, és nagy magyar történései kapcsán oly sokszor bebizonyította:

Teleki Pál miniszterelnök – úgymond – „sajátkezű” búcsúleveléről első olvasásra megállapította, hogy hamisítvány, hiszen szerepelt benne egy olyan politikai hiba, amelyet Teleki Pál – akinek politikai munkásságát alaposan ismerte –, sohasem követett volna el. A hamisítvány „örökbéke” szerződésnek nevezi azt, ami „örökbarátsági” szerződés volt.

Mindszenty József hercegprímásról leírta: „Ő mentette a zsidókat, és mentette volna a magyarokat is, ha a zsidók hagyják” – valóságos politikai vihart kavargatva ezzel, ám amelynek háborgói kénytelenek voltak meghajolni, és elhallgatni Rácz Sándor bizonyítása előtt.

Bibó István tudását, akinek cellatársa is volt, becsülte, és sokat tanult tőle.

Keményen „vitázott” Bethlen István miniszterelnökkel, akivel kommunistaelenesség tekintetében egy platformon állt, de elfogadhatatlannak tartotta – különösen Trianon után – azt a nézetét, mely szerint Magyarország vezetésére egyedül az arisztokrácia lett volna alkalmas.

Nagy Imre, tudatosan vállalt vértanúságával, megdicsőült szemében. Teljesen oszította nézetét, mely szerint a magyar népet csak nagy szeretettel és végtelen türelemmel lehet vezetni.

Különös viszony fűzte Horthy Miklóshoz. A kormányzó nagy tisztelője volt, aminek akként is érvényt szerzett, hogy a TIB egyetlen vétő-joggal bíró tagjaként visszautasította azt az alapszabály-tervezetet, amely tiszteletlen hangnemben beszélt a kormányzóról. Göncz Árpáddal útjaik ekkor váltak el. Később, amikor elmélyült az első világháborúhoz és Trianonhoz vezető út kutatásában, egyre több kritikával illette a kormányzót. Azt, hogy Horthy IV. Károlyt megakadályozta a trónra való visszatérésében, hűtlenségnek, esküszegésnek tartotta. Ezzel oly mértékben vált a kormányzó bírálójává, hogy a hozzá legközelebb állókban is fenntartásokat ébresztett. (...) Megtalálta IV. Károly magyar király trónról lemondó levelét 1918-ból, amelyben egyértelműen a magyar nép akaratára bízta Magyarország sorsát. Ezzel Horthy Miklós Rácz Sándor szigorú szemében is felmentést nyert a hűtlenség, az esküszegés vádja alól. Most boldog volt, hogy önmagában megadhatta Horthy számára a felmentést.

Milyen is volt Ő?

Senki sem fogalmazta meg nálánál frappánsabban a kommunizmus magyarországi bűneit: kevesebb, mint negyven év alatt, a világtörténelemben is példa nélkül álló módon, a kommunisták kilenc magyar miniszterelnököt gyilkoltak meg, Tisza Istvántól Nagy Imréig!

Határtalan volt a magyar nép élni akarásába, életképességébe és életre jogosultságába vetett hite. Aradon, a 13 vértanú kivégzésének 160. évfordulóján mondott beszédében így szólt: Hol van már a cári Oroszország? És hol van az az

osztrák császári hatalom, amely bitófára küldte őket? De Magyarország ma is áll, megfogyva bár, de áll, a Kárpát-medencében.

Kényes volt emberi kapcsolataira, különösen a politikai tartalommal bírókra. Amikor a Magyarok Világkongresszusa felkérte, hogy a magyar nemzet sorsának jobbítására alkalmas 40-50 embert nevezzen meg, feladatát éveken keresztül nem tudta teljesíteni: Szigorú szűrőjének rostáján alig volt, aki ne akadt volna fel!

Éles elmével átlátta, hogy 1956. október 23-án, mikor moszkvai idő szerint 23 órakor elindították a hatalmas hadigépezet offenzíváját Magyarország ellen, akkor Budapesten még csak 21 óra volt, és még egyetlen fegyver sem dördült volt el. Tehát Magyarország lerohanását nem a forradalom váltotta ki, az előre eltervezett volt!

Összegezve

Ennyi érdem láttán, Rácz Sándor semmibe vett élete legyen lármafa, legyen sikoly, legyen felkiáltójel!

Magyar élet addig nem lesz Magyarországon, amíg helyre nem állítják a történelmi alkotmány jogfolytonosságát! „Történelmi alkotmányunkon kívül nincs, és nem is lehet életképes magyar nemzet” – hirdeti a Magyarok VIII. Világkongresszusának Zárónyilatkozata.

Ha eljön az idő, akkor nemcsak a politika csúcsain lesz rend, hanem a társadalomban is. Akkor a tisztességes ember halad, és a hitvány marad!

Magyar erényei

„A magyar közösségek legfőbb értékei az igazság, a tisztesség, a méltányosság” – állítja az új magyar nemzet-meghatározás. De kiemelkedő szerepe van a hűségnek, a hagyomány- és a törvénytiszteletnek is. Szeretett bajtársunk, Rácz Sándor ezen értékeket mélyen magában hordozta, és csillogóan, ragyogóan mutatta fel.

Igazság

„Mi a véleménye a magyar nép antiszemitizmusáról?” – hangzott az első kérdés 1987-ben, a nagyhatalmú Freedom House-beli meghallgatásán, Amerikában. *„Az én népem nem antiszemita!”* – volt Rácz Sándor határozott és tömör válasza, hiszen tudta, hogy a 76 unokát nevelő szeretett nagyanyja, a második világháború idején izsáki házában egy zsidó fiataalt is rejtegetett a pár lépésre gyakorlatozó

német katonák elől! Rácz Sándornak a Freedom House-ban választania kellett államfő-jelöltség és végérvényes mellőzés között. Az igazságot választotta!

Tisztesség

Amikor '56 novemberében a Nagy-Budapesti Központi Munkástanács küldöttségének élén az Országházban tárgyalta, egy alkalommal Apró Antal helyettesítette Kádárt. Hallgassuk Rácz Sándor elbeszélését: *„A tárgyalás folyamán ez a semmi ember azzal állt elő, hogy a kormány úgy látja, fel tudna ajánlani három miniszteri tárcát a munkástanácsoknak. Erre az ajánlatra én úgy válaszoltam, hogy felpattan-tam a székről, mögé penderültem, úgy fogtam meg a szék karfáját, hogy az ajánlattevő úgy érezze, az ő nyakát fogom, és azt mondtam: 'Mit gondol maga, azért küldtek engem ide munkatársaim, hogy holmi miniszteri tárcára alkudozzam?' 23 évesen pillanat alatt kellett döntenem: a miniszteri szék, vagy a börtön? Az élet igazolta, hogy helyesen döntöttem, pedig életfogytig tartó börtönre ítélték a kommunisták.”*

Méltányosság-méltóság

A munkástanácsokban működő önkormányzatiság az emberek egyenlő méltóságára épített. A közösségi önkormányzás, ami a mellérendelés elve szerint szerveződő társadalmak ismérve, a Szent Korona tanban testesül meg. Rácz Sándor ösztönösen érezve, génjeiben hordozva e drága magyar örökséget, ennek a jegyében vezette a rá bízott közösséget: a hatalommal élve, azzal soha vissza nem élve. Majd később, érettebben, társadalomfilozófiai mélységű elemzéssel, *Parázsló szándék* című könyvében kifejti:

„A forradalom rövid élete alatt nem tudott ehhez a munkás-önigazgatás rendszeréhez ideológiát teremteni, és pont ez adja értékét, mert mindenkor az érintett nép életvitelére bízta, hogy milyen mélységig fogadja el ezt a társadalmi fejlődést biztosító rendszert.”

Hűség

Emlékezzünk csak, hogyan is kezdte beszédét 1989. június 16-án, a Hősök téren? *„Testvéreim, Magyarok! Tisztelt Jelenlévők! Az 1956-os Magyar Forradalom alatt a munkások által megválasztott, és a magyar nép által megbízott képviselő nevében jelentem ezeknek a holtaknak, és mindazoknak, akik a magyar hazánk földjébe el vannak temetve, hogy tisztelettel, hűséggel, becsülettel megőriztük '56-os*

forradalmunk szellemét, és tovább is küzdünk minden igazságért.” Ezt jelentette a megbízott vezető 33 év múltán, életfogytiglani börtönbüntetésből hét év után szabadulva, és 25 éve tartó kommunista kisemmizéssel, elnyomással, zaklatással a háta mögött. Visszaütött miniszteri székkal, államelnöki lehetőséggel – a tisztesség, az igazság és a hűség jegyében.

Törvénytisztelet

Minden eddig felsorolt érény sajátos, társadalmi szintű foglalat a törvénytisztelet. Lehetne-e magyar, lehetne-e a szárazföldi Európa első alkotmányát, az Aranybulla 1222-ben életbe léptető népnek fia az, aki nem törvénytisztelet? Emlékezzünk, hogyan lett Rácz Sándor az ország első számú vezetője, 1956. november 16-án?

A Kádár-kormánytalal tárgyaló KMT-küldöttség tagja, aki szenvedélyes felszólalással marasztalja el a küldöttség vezetőjét, mert eltért a tárgyalási mandátumától, olyan engedményeket tett, melyekre nem volt felhatalmazása. Ez a felszólalás, a belőle kicsengő törvény- és szabálytisztelet röpítette Rácz Sándort az elnöki székbe.

Igazság, tisztesség, méltányosság, hűség, törvénytisztelet

Íme Rácz Sándor érényei, melyek egybecsengenek magyar népének legszebb érényivel. Kegyelemi ajándék volt Ő a magyar népnek. Sorsa jellegzetesen magyar sors. Magyar tragédia, kinek szolgálatáért bitófa vagy börtön jár, és jó esetben kisemmizés, elhallgatás, mellőzés.

De el kell jönnie annak az időnek, amikor a magyar politikai osztály térdet hajt Rácz Sándor áldott emléke előtt. Miként el kell jönnie annak a napnak is, amikor Antantia térdet hajtva követi meg a Szent Korona országát. Az antant bocsánatot kér majd, a kisantant pedig köszönetet mond...

Elvégre, miként Kocsis István fennkölt következtetésében kimondja: „A Szent Korona Isten gondolata a magyar létről... a magyar küldetésről.” (...)

De Rácz Sándor a béke embere volt!

Az volt Ő 1956 novemberének vérzivataros napjaiban is, amikor az ország első számú, forradalmi legitimitással bíró vezetőjeként három éjszakán át tárgyalta a Budapestet megszálló szovjet haderő főparancsnokával, Grebennnyik gárdavezérőrnaggyal, és a szovjet Államvédelmi Bizottság rettegett vezetőjével, Ivan Alexandrovics Szerov hadseregtábornokkal, követelve a szabadságharc

vérbefojtását követően a Szovjetunióba deportált magyar fiatalok ezreinek szabadon bocsátását. És szenvedélyes érvelésével célt ért: a deportáltakat hazaszállították! Már csak ezért a tettéért is béke-Nobel-díj járna!

És akkor nem szóltam még a munkástanácsokról, amelyek legjelentősebbikének elnöke volt Ő – a munkás, a 23 éves! A munkástanácsok megmutatták a kommunizmus és a kapitalizmus között húzódó harmadik utat, az egyetlen, amely az emberi méltóságra épít, a közösségi önkormányzatot, amely egyébként a legősibb magyar értékekből táplálkozik – az igazság, a tisztesség és a méltányosság iránti igényből és azok tiszteletéből –, amelyeknek leginkább letisztult foglalat a Szent Korona tanban testesül meg. Az ’56-os munkástanácsok útja az egész emberiség számára járható utat jelenti ma is, és minden időkből.

A forradalmár Rácz Sándorra azonban a béke koronáját a forradalomról vallott nézete teszi fel. Rácz Sándor forradalma nem a lövöldözés, nem a vérpad és nem a lincselés. Rácz Sándor szerint a forradalom az emberi társadalom legmagasabb szintű szerveződése, amely hibátlanul működik, pillanatok alatt dönt évszázados ügyekben is, és felszabadítja ez emberek alkotó energiáit!

Ha volt magyar ember, akit megilletett volna a béke-Nobel-díj, akkor Rácz Sándor volt az – mondtam pár perccel ezelőtt. De pontosabban fogalmaz, ki azt mondja: Ha volt európai ember a második világháború után, akit megilletett a béke-Nobel-díj, akkor Rácz Sándor volt az!

Azzal a béke-Nobel-díjjal, amelyet Rácz Sándornak életében oda kellett volna ítélni, egyben az egyetemes magyar nemzet évezredes békés útját, és békeszolgálatát ismerné el a nemzetközi közösség.

Nem tévedünk, ha kimondjuk: Miként a minden érényét hordozó fiát, Rácz Sándort, úgy a Szent Korona országát megteremtő magyar nemzetet is megilleti a béke-Nobel-díj!

REMÉNYIK SÁNDOR

(Kolozsvár, 1890.8.30. – Kolozsvár, 1941.10.24.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Rem%C3%A9nyik_S%C3%A1ndor

SAJÓ SÁNDOR

(Ipolyás, 1868.11.13. – Budapest, 1933.02.02.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Saj%C3%B3_S%C3%A1ndor

SIKLÓSI ANDRÁS

(Nagykanizsán, 1953.06.10 –)

Szegeden él. Anyja: Kékesy Éva; a felesége: Vass Ildikó, nyugdíjas fényképész, fiai: Siklósi Bálint, vállalkozó, Siklósi Gergely, programozó matematikus.

Végzettsége: geofizikus mérnök (Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem, Bányamérnöki Kar), atomtechnikus, szállodai és idegenforgalmi ügyintéző, képesített számítógép-kezelő. Foglalkozása: csoportvezető a kőolajkutatásban (OKGT, Kőolajkutató Vállalat, majd MOL), majd író, költő, főszerkesztő.

Publikációk, előadások:

Eddig hét megjelent könyv (+kettő kiadásra készen), továbbá versek és prózák (tanulmányok, cikkek, publicisztikák, történelmi és nemzetstratégiai írások) közlése hazai és emigrációs lapokban, folyóiratokban, valamint 2003 után internetes portálokon is. 2000 óta szerkeszti, s részben írja a kéthavonta megjelenő politikai-történelmi-kulturális folyóiratot, a Tárogatót. Néhányszor különböző rádiókban és televíziókban is szóhoz jutott, többnyire vidéken. Rendszeresen tart beszédeket, irodalmi esteket, történelmi és kulturális előadásokat szerte az országban, időnként külföldön is, ahol magyarok élnek; gyakran szervez rendezvényeket, melyek közül kiemelkednek az eleinte évente, jelenleg kétévente tartott Szittya Világtalálkozók. 1999-ben Trianonról szóló tanulmányáért a Magyar Műveltség Szolgálat Kárpát-medencei versenyén kiemelt első díjat kapott, 2011-ben pedig szépirodalmi műveivel megnyerte a Keresztény Kulturális Akadémia összmagyar pályázatát.

Érdeklődési kör, tevékenység:

Fiatalon módszeresen bejárta egész Európát és Törökországot (egyszer az USA-ba is eljutott), különösen a Kárpát-medencét ismeri alaposan. Gyermekkorától sokat olvas, főként szépirodalmat, filozófiát, vallást, néprajzot, történelmet és östörténetet, de természettudományos és politikai műveket is. Folyamatosan jár múzeumokba, képzőművészeti és egyéb kiállításokra, olykor színházakba is. Eredeti szakmájával régen fölhagyott, hogy más területeken is kipróbálhassa magát. Úgy gondolja, hogy átlagon felüli fizikai és mentális állapota is lehetővé teszi, hogy megfeleljen magas szintű feladatainak. A Turul Szövetség 1998-as alapítója és megalakulása óta országos elnöke. Elkötelezett, meg nem alkuvó nemzetvédelmi munkássága elismeréseként 2004-ben az 1956-os Vitézi Lovagrend keretében vitézzé avatták. Jelmondata: „A hazáért mindhalálig!”

SZABÓ LÁSZLÓ DEZSŐ

1937-ben születtem Kassán. Életem útja eléggé változatos volt. Gyermekkorom óta költőnek készültem és hittem magam, ma már tudom, az vagyok. Politikai okok miatt 1989-ig nemigen publikáltam. Hétévesen írtam az első kis versemet. Ma már több, mint ezer versem van. Az 1956-os forradalom és szabadságharc 50. évfordulójára kiadtam ebben az időszakban született verseimet, mely kis kötetet Sorki Dala Andor festőművész barátom grafikái díszítenek. 70. születésnapom alkalmából jelent meg „Tűz az éjben, tűz a szívben” válogatott verseim gyűjteménye. Ma is írok, de nemcsak verseket. Prózám műfaji területe az esszé, a kommentár, rövidebb cikk valamilyen témában. Szabó László Dezső név alatt megtalálható vagyok a neten, a facebook-on is.

Irodalmi portálokon is szerepelnek költeményeim: Aranylant, Alkotóklub, Mindenkilapja, hupont.hu, Comitatus, Poet.hu, Amatőr Írók Klubja, stb.

Kortárs zeneszerzők több versemet megzenésítették.

Amire büszke vagyok: Gyakorlatiasságomra, és romantikus lelkemre és arra vagyok büszke, hogy a Felvidékről származom.

Forrás: <https://profiles.google.com/112996667792449051262/about>

SZŐKE ISTVÁN ATILLA

(Szentendre, 1962.01.14.–)

Magyar kortárs költő, aki leginkább versírónak tartja magát, verseiben, dalszövegeiben a magyar múlt tiszteletét, a műveltség, a lélek, a megmaradás fontosságát, a nemzettudat építését, ősi örökségünk megóvását és a magyar nyelv kiapadhatatlan forrásának tisztaságát hirdeti. Miképpen valljon magáról, érzélemlátjáról a költő, ha nem versebe foglaltan ilyen formán:

Szívemben nagy érzülettel,	Igazam égis kiáltoz,	Arany Nap reánk ragyogjon,
Ősi szittya szeretettel,	Sorsomban vajon ki átkoz?	Turulmadár hitet adjon,
Kezemben a tollam tartom,	Törvényem magyarul élni,	Igazságunk kiderüljön,
Eképpen vívám a harcom,	Véreimnek ne kelljen félni,	Lóra millió magyar üljön,
	Álmom fényes úton járjon,	Lábnyom szép szarvast idézzon,
	Nemzetem fölötté szálljon,	Aki hisz, szemembe nézzon!

Verseskötetei: Éngem a Nagy Kertész (2000), A végtelenség vándora (2002), Atila él (2003), Áldassék Árpád (2004), Magyar Mécses (2005), Gyökérhűség (2006), Pilisi lángok (2006), Pilis szülte szép szavakkal (2007), A pozsonyi csata (2007),

Véremben őrizöm, Napomban népem (2008), Napsóvárgó csönd (2009), (2009), Isten saját bora (2010), Égre nyíló lélek ajtó (2013), Küldetéses nép a mienk (2013).

Gyermekeknek szóló munkái:

Csudálkozó Csibe Csaba (2000), Pajkos Pisti pompás paripája (2006), Találd ki! Tanuld meg! ... 1.-2. (rovástanító foglalkoztató könyvek, 2011, 2012).

Hanghordozók (CD):

Krónikás kiáltásd kincünkért küzdelem (1996), Atila, a magyarok királya (1997), Árpád, a szittyák vezére (1998), A pozsonyi csata (1999), Aranyban Wassban (2006), Hun-magyar múltunk mesét mond (2008), Csodaszarvassal a Pilisbe (2008), Űzetve sokaktól (2009).

Érdemes kiemelni, hogy dalszerzőként közreműködött a Dobogókő, a Kormorán, a Szkítia és a Regélő Fehér Táltos Dobcsapat lemezein is.

Színarabszerzőként is ismert az „ORSZÁGJÁRÓ MÁTYÁS KIRÁLY, zenés históriás játék kicsiknek és nagyoknak” premierjét 2013. október 26-án mutatta be az Új Színház Budapesten.

Szöke István Atila irodalmi munkásságán kívül a Koronás Kerecsen Könyvkiadó vezetője, főszerkesztője. Saját művein kívül megjelenési lehetőséget biztosít kortárs írók, kutatók irodalmi és tudományos igényű munkái számára. A Kerecsen Fészek Múltvigyázó Magyar Műhely Ismeretterjesztő Klub szervezője, vezetője.

Kiváló előadásokat tart Kárpát-haza-szerte az ifjúság és a tanulni vágyó felnőttek számára a magyar nyelv értékeiről, játékosságáról, a magyar költészet kincseiről.

TAKÁTS GYULA

(Tab, 1911. 02. 04 – Kaposvár, 2008. 11. 20)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Tak%C3%A1ts_Gyula

TAMÁSI LAJOS

(Nagykónyi, 1923. 1. 1. – Budapest, 1992. 11. 26.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Tam%C3%A1si_Lajos

KECSKÉSI TOLLAS TIBOR

(Eredeti nevén Kohlmann Tivadar. Nagybarca, 1920. 12. 21. – München, 1997. 07. 19.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Tollas_Tibor

TOMORY ZSUZSA

1930. szeptember 11-én születtem Budapesten. Kisgyermekként a Tolna-megyei Majsza Miklósváron éltem, majd érettségiig Dombóváron. A háború alatt néhány hónapon át menekültként Bajorországban éltünk. Hazatérve osztályidegen és nyugatos minőségben igyekeztem folytatni életemet. Forradalmunk és szabadságharcunk idején Budapesten éltem. 1956. november 27-én léptem át ismét hazánk határát, s jöttem Amerikába. Itt férjhez mentem, három gyermek édesanyja vagyok. Amerikában született gyermekeim első nyelve a magyar.

Életem meghatározó egyénisége Magyar Adorján. Segítségével ismertem meg népünk európai ősnép voltát, nyelvünk ősiségét, hagyományaink kincsesházát. Ezen ismereteimet igyekezem bővíteni azóta is, s átadni másoknak írásaimban, előadásaimban.

Tanulmányaim, képesítéseim:

Számviteli Főiskola, Budapest, mérlegképes könyvelői képesítés, 1952.

Szent László Kórház Budapest, ápolónői tanfolyam, 1955.

USA Illinois államának ápolónői képesítése, 1972-ben, majd felsőfokú egészségügyi képesítés, 1989.

University of Connecticut 1957-58.

Harvard University Graduate School of Arts and Sciences, sumir/akkád nyelvszak 1963-64. Felsőfokú tanulmányaim hazánkban politikai, az USA-ban anyagi megkötöttségek miatt főleg magánjellegűek.

Munkaterületem:

Öregek otthonának igazgatójaként dolgoztam nyugdíjazásomig. Hétféle magyar iskola szervezésében vettem részt hatvan tanuló számára, műveltségünk, rovásírásunk és történelmünk átadása céljával.

Írásaim:

Vallás/nyelv/néprajz tárgyú könyvek, cikkek, Kárpát-medencei őshonosságunkra fektetve a hangsúlyt. A két nyelvű Magyarságtudományi Értesítő alapító szerkesztője voltam. Megjelent példányai az Országos Széchényi Könyvtár kéziratfejlesztési osztályán megtalálhatók. Ezt a vonalat folytatja ma a Magyarságtudományi Intézet. Egészségügyi angol írásom az Alzheimer kórban szenvedők kezelésével kapcsolatos. A Walk to Freedom cím alatt található a honlapomon.

Megjelent munkáim:

Jeremiás magyarul – 1960

Égen menő szép madár. A magyar ima. – 1989

Karácsony – 1993

Az Artur legendakör magyar kapcsolatai. 1993

A New View of the Arthurian Legends. 1993

Magyar-angol szóazonosság 1994

Kezdeteink 1995 – Miskolci Bölcsész Egyesület kiadása, Dr. Gyárfás Ágnes kiadása

Szerves magyar nyelvtudomány 2000 Heraldika kiadó Budapest

A Hét Vezér nevének kapcsolatai. Heraldika kiadó Budapest

Magyar Teremtés – 2006

Az anyagi okokból kiadásra nem kerülhetett munkák, valamint tanulmányaim, beszédeim szövegei honlapomon találhatók: <http://tomoryzsuzsa.weebly.com/>

VERESS DÁNIEL

(Sepsiszentgyörgy, 1929.02.02.–Sepsiszentgyörgy, 2002.03.29.)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Veress_D%C3%A1niel

WASS ALBERT

Szentgyeidi és czegei gróf Wass Albert (Válaszút, 1908.01.08. – Astor, Florida, 1998.02.17) erdélyi magyar író és költő.

http://hu.wikipedia.org/wiki/Wass_Albert

Tartalomjegyzék

II. rész: A felnőttek részére

BOTOS LÁSZLÓ: Sikeres honvédelem	5
GRANDPIERRE K. ENDRE: Történelmünk központi titkai	10
A két szkítia rejtélye	10
BARABÁSI LÁSZLÓ: A székelyek őstörténete	13
BOTOS LÁSZLÓ: Így volt	17
Gróf Széchenyi István levele a Magyar Tudós Társasághoz	20
BOTOS LÁSZLÓ: A magyarüldözések kezdete. Királygyilkosságok	26
Imre herceg halála	26
Szent István király halála	29
Aba Sámuel	31
I. Endre király	34
I. Béla	34
I. Géza	40
Szent László, Könyves Kálmán	41
II. István	42
II. (Vak) Béla	42
II. Géza	45
III. István, II. László és IV. István	47
II. László	57
IV. István	48
III. István	50
III. Béla	51
Imre király	52
III. László, II. Endre	54
IV. Béla	55
V. István	56
Kun László	57
III. Endre	59

BOTOS LÁSZLÓ: Idegen népek betelepítése	65
Hogyan történt Trianon?	70
HERNÁDI TIBOR: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme, 1. részlet	84
Kinek állt érdekében a II. világháború?	88
A magyarországi zsidóság ezeréves védelme, 2. részlet	90
C.A. MACARTNEY: October Fifteenth, a History of Modern Hungary (Október 15, Magyarország modernkori történelme)	94
BOTOS LÁSZLÓ: A nemzettudat szerepe a nemzet életében	113
DR. PUNGUR JÓZSEF: A felelőtlen népesség-túlszaporodás megoldása	118
PROF. DR. VÁRALLJAI CSOCSÁNY JENŐ: Népességpolitikai javaslat	119
EGYED ATTILA: Trianon 86 éve, 2006. június 4.	122
BOTOS LÁSZLÓ: Kiegészítés: a békés határkiigazítás lehetőségéről	128
A Kárpát-medence rövid története	132
DR. BÓDI DEZSŐ: Jelentősebb őskori lelőhelyek a Kárpát-medencében	130
EGYED ATTILA: Hová, merre, magyar népem?	133
A kereszténység	138
Szabadságharcaink	140
Fohász	156
BOTOS LÁSZLÓ: A római kereszténység felvétele	159
<i>A quedlinburgi szerződés</i>	159
TOMORY ZSUZSA: Kereszténység és római katolicizmus	167
LAJDI PÉTER: Adalékok a történeti magyarság vallási életéről	171
DR. BOBULA IDA: A sumir-magyar rokonság kérdése	174
BOTOS LÁSZLÓ: A magyarsághoz! Miért fogyatkozunk?	175
<i>Dózsa György</i>	176
<i>Németek betelepítése</i>	179
<i>Dr. Kolozsváry Sándor: Fekete-tenger Duna-csatorna</i>	180
<i>Magyarellenesség</i>	183
<i>MVSZ: Kivándorlásunk évenkénti adatai 1871-1918 között</i>	186
<i>Fogyatkozásunkról</i>	195
<i>Siklósi András: Jövőnk megsemmisítése, az abortusz szerepe</i>	198
<i>Mi lesz veled, magyar?</i>	200

BOTOS LÁSZLÓ: Zárszó	202
PATRUBÁNY MIKLÓS: Utószó	204
A szerzők életrajza	207

ISBN 978-0-615-97512-2

Kiadta a

Magyarságtudományi Intézet

(107 Pasadena Ave, Groton, NY, USA),

2014-ben.

Tipográfia és tördelés:

szakmanygyorgy@yahoo.com

Nyomta és kötötte:

Pannónia Nyomda Kft.

1134 Budapest, Frangepán utca 16.

pannonianyomda.hu